

Συνέντευξη

Ιάσωνας Μαρκάτος

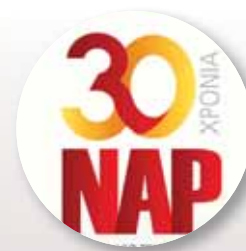
Η ρήξη του '89 να γίνει στις μέρες μας ανατροπή

> σελ. 11

Καμιά νομιμοποίηση στην παρωδία της ΓΣΕΕ

> σελ. 5, 7, 10

Εκδήλωση σήμερα για τα 30χρονα του ΝΑΡ

> σελ. 5

► Εφημερίδα της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς

► www.prin.gr

€ 2

PRIN

► ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2020

ΕΤΟΣ 29° ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1.463

«Χούντα» με μάσκα την κανονικότητα

Η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει ένα άγριο και αντιδημοκρατικό κρεσέντο καταστολής, έχοντας βάλει στο στόχαστρο τις απεργίες και τις διαδηλώσεις, τους κοινωνικούς αγωνιστές και τη νεολαία.

Ποινικοποίηση και προσπάθεια θεσμικής απαγόρευσης των απεργιακών κινητοποιήσεων και των διαδηλώσεων, με νόμους οι οποίοι παραπέμπουν σε άλλες εποχές και καθεστώτα. Συλλήψεις, διώξεις, δίκες και καταδίκες αγωνιστών, με ιδιαίτερη έμφαση στους νέους. Νέα ντιρεκτίβα για την πλήρη και οριστική κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου.

Να ποια είναι η νέα «κανονικότητα» του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού που απαιτεί το κεφάλαιο και επιχειρεί να επιβάλλει στην κοινωνία η κυβέρνηση της ΝΔ. Έχοντας, βεβαίως, τη στήριξη ή την ανοχή του συνόλου του αστικού συστήματος εξουσίας, στο όνομα της ασφάλειας και της απρόσκοπτης

λειτουργίας της οικονομίας τους. Ο στόχος δεν είναι άλλος από το να «πνιγεί» κάθε αντίσταση απέναντι στη βαθιά αντεργατική πολιτική και τα αλληπάλληλα χτυπήματα που δέχεται το δικαίωμα για ασφάλιση και σύνταξη, όπως και να σβήσει η αλληλεγγύη απέναντι σε καταπιεσμένους, πρόσφυγες και μετανάστες. Και ταυτόχρονα, να μετατραπεί ο λαός σε ένα κοπάδι από πρόβατα που θα ακολουθεί τα σύγχρονα εθνικιστικά σφυρίγματα,

έτοιμο να σφαγιαστεί για τα συμφέροντα των «πάνω».

Αυτή η πολιτική μπορεί και πρέπει να σπάσει στους αγώνες και στους δρόμους. Γιατί η δική μας κανονικότητα είναι η ρήξη και η αντικαπιταλιστική ανατροπή!

>>> σελ. 3, 17

Διαγωνισμός ψευδολογίας για το ασφαλιστικό

«Φέρνουμε αυξήσεις στις συντάξεις», λένε ΝΔ και Βρούτσης. «Με εμάς ήταν καλύτερα», απαντά ο ΣΥΡΙΖΑ. Η αλήθεια είναι πως και οι δύο κρατούν το τσεκούρι: Το 2016 η -ήδη πετσοκομμένη- συνταξιοδοτική δαπάνη ήταν 17,3% του ΑΕΠ. Με τις ρυθμίσεις Βρούτσης το 2020 πέφτει στο 14,6%· με του Κατρούγκαλου έπεφτε στο 14,8%. Ποιος τα λέει αυτά; Μα η αναλογιστική μελέτη που συνοδεύει το νομοσχέδιο στη βουλή. Εκεί διαβάζουμε πως φέτος θα δοθούν λιγότερα για συντάξεις, 676 εκατ. ευρώ. Μάλιστα, προβλέπει όριο συνταξιοδότησης το 70° έτος από το 2066, όταν δηλαδή θα βγαίνουν στη σύνταξη οι σημερινοί 18άρηδες. Είναι γελασμένοι...

Η άλλη όψη

Μαφιόζε θεέ, με όπλο την ΠΑΕ!

Τα μεγάλα αφεντικά σε ένα γαιτανάκι διαπλοκής, διαφθοράς και εκβιασμών, παρέα με κυβέρνηση και αστικά κόμματα, μέσα και έξω από τα γήπεδα του επαγγελματικού αθλητισμού, με όπλο και τον ακραίο εθνικισμό. Παρεμβάσεις από τους Δ. Ελευθεράτο και Ν. Μπράτσο. >>> σελ. 12-13

Ανάλυση

του Σπύρου Χαϊκάλη

Οι εξορύξεις βλάπτουν σοβαρά το περιβάλλον

Με κινδύνους για το θαλάσσιο οικοσύστημα συνδέονται οι έρευνες και οι εξορύξεις υδρογονανθράκων στα «οικόπεδα» στα πελάγη που έχουν παραχωρηθεί σε μονοπώλια ενέργειας. Η Ελλάδα είναι ήδη πρώτη στις πετρελαιοκηλίδες στη Μεσόγειο. Αρνητικός παράγοντας το μεγάλο βάθος και η σεισμική δραστηριότητα. >>> σελ. 8-9

editorial

«Περισσότερη
Ευρώπη»
για τους λίγους

«Οι διαφορές μας ήταν απλούστατα πολύ μεγάλες», δήλωσε κυνικά η Μέρκελ, αιτιολογώντας το νέο ναυάγιο στις διαπραγματεύσεις για τον νέο επταετή προϋπολογισμό της ΕΕ, της περιόδου 2021-27. Έτσι, οι πρόεδροι και πρωθυπουργοί των «27» θα δώσουν ραντεβού σε μια νέα σύνοδο κορυφής, ελπίζοντας στο μεταξύ να έχουν φέρει αποτέλεσμα τα παρασκηνιακά παζάρια και οι εκβιασμοί και κάποιοι να κάνουν πίσω. Το σίγουρο είναι, πάντως, ότι κάθε φορά που τίθεται ζήτημα οι εταίροι –και κυρίως οι πιο πλούσιοι από τον Βορρά– να βάλουν το χέρι στην τσέπη, τους πιάνει αυτομάτως μια έντονη νευρική κατάσταση, ενώ παθαίνουν κάτι σαν αμνησία όσον αφορά τις διακηρύξεις και τις υποσχέσεις για «περισσότερη Ευρώπη».

Το έπαθαν την περίοδο που η οικονομική κρίση βρισκόταν σε έξαρση, επιβάλλοντας στους πιο αδύναμους εξοντωτικά μέτρα για να τους δώσουν δάνεια — έστω και αν αυτομάτως τα έπαιρναν πίσω ως χρωστούμενα σαν καλοί μαυραγορίτες. Το παθαίνουν ξανά τώρα που κάποιοι τολμούν να ζητήσουν περισσότερα χρήματα για να έρθει η περίφημη σύγκλιση, προβάλλοντας το επιχείρημα ότι τώρα που έφυγε η Βρετανία πρέπει να μειωθεί και ο προϋπολογισμός — έστω κι αν δεν αντιστοιχεί παρά σε ελάχιστα παραπάνω από το 1% του συνολικού τους ΑΕΠ. Προτιμούν, βλέπετε, να κάνουν κολαγές κατά ομάδες, προωθώντας τις αντιδραστικές πολιτικές τους σε διάφορους τομείς, παρά να μπλέκουν σε ανεπιθύμητες ομοφωνίες και να έχουν στα πόδια τους πιο μικρές χώρες.

Οι ενδοκαπιταλιστικές αντιθέσεις και η κραυγαλέα ανισομετρία ανάμεσα στους «27» δεν πρόκειται να περιοριστούν, επειδή το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις τα βρίσκουν στο πώς ξεζουμίζουν τους λαούς της Ευρώπης. Το αντίθετο — η αναδιανομή υπέρ των πλουσίων συνεχίζεται και εντείνεται σε όλα τα επίπεδα, εθνικό και υπερεθνικό.

Αιμιλία Καραλή

Η βραβευμένη ταινία, με τον προκλητικό και προσβλητικό τίτλο, αξίζει όχι για την όποια κοινότοπη αλήθεια μπορεί να περιέχει, αλλά γιατί μπορεί να οδηγήσει σε προβληματισμούς για το ποια είναι τα αυθεντικά παράσιτα και για το ποιος τα χρειάζεται για να υπάρξει ως αυτοτελής οργανισμός.

Ποια είναι
τα παράσιτα;

Παράσιτα είναι ο τίτλος της νοτιοκορεατικής ταινίας που πήρε τέσσερα βραβεία Όσκαρ για το 2020: καλύτερης ταινίας, σκηνοθεσίας, πρωτότυπου σεναρίου και ξενόγλωσσας ταινίας. Προσαρμοσμένη αισθητικά σε χολιγουντιανά κλισέ (απόμακροι πλούσιοι - συμπαθητικοί φτωχοί), αποτυπώνει τη δόλια εισβολή –αλλά και τον επιδέξιο χειρισμό εκ μέρους τους– εξαθλιωμένων ανθρώπων στην υπηρεσία-εξαπάτηση μιας πλούσιας οικογένειας. Το μακελειό του τέλους –δι’ ασήμαντον αφορμήν– δημιουργεί έναν νέο παρασιτισμό, κάτι σαν έναν ατελείωτο φαύλο κύκλο.

Ποιοι όμως ήταν τελικά τα παράσιτα; Ο πλούσιος εργοδότης και η οικογένειά του ή οι φιλίες των μικροαπατεώνων που τους περιτριγύριζαν υπόγεια και επίγεια; Οι ανατροπές στην πλοκή –από τα εντυπωσιακά στοιχεία της ταινίας– συνοδεύονται από αντίστοιχες ανατροπές σε όποια πιθανή απάντηση. Πάντως, η πλάστιγγα φαίνεται να γέρνει στη θέση πως παράσιτα –κυριολεκτικά– είναι οι φτωχοί της ιστορίας. Δεν πρόκειται για κάποιους «ταξικά» συνειδητοποιημένους ανθρώπους, αλλά –όπως παρουσιάζονται στο φιλμ– μικρά αρπακτικά που θέλουν να γευτούν κομμάτια από την καταναλωτική ζωή των ξενιστών τους.

Γενναιόδωροι οι εκπρόσωποι της κραταιότερης κινηματογραφικής βιομηχανίας τίμησαν την ταινία αυτή με μια σειρά βραβεία. Περίσσεψαν τα χειροκροτήματα από χέρια φορτωμένα με διαμαντικά και πολύτιμα ρολόγια για μια ταινία που «μιλάει» –όπως μιλάει– για τους περιθωριοποιημένους παράσι-

Ένα από
τα ζητήματα που
χρειάζεται να
διερευνηθεί είναι η
πεποίθηση πολλών
ανθρώπων ότι
τους αξίζει μια ζωή
στο περιθώριο, στο
βρόμικο υπόγειο

τους, θύτες και θύματα της ζωής τους. Και όπως είχε γράψει κάποτε ένας παλιός μου μαθητής και παντοτινός μου δάσκαλος: «τα βραβεία κάνουν τους ήρωες γραφικούς και τους μύθους ανίσχυρους». Μόνο που σε αυτήν την περίπτωση οι ήρωες είναι όντως γραφικοί και οι μύθοι εκπίπτουν σε μυθεύματα. Εκτός και αν πιστέψουμε πως οι αντίπαλοι του πλούτου και της αλαζονείας που αυτός εμπεριέχει, είναι όντως παράσιτα ή μόνο ως παράσιτα μπορούν να βολέψουν κάπως τη ζωή τους.

Πάντως στην καθημερινή μας ζωή ως παράσιτα αντιμετωπίζονται από τις κάθε λογής εξουσίες όσοι διεκδικούν την αξιοπρέπεια στον βίο τους: Ο δάσκαλος που παλεύει για τη μόρφωση τη δική του και των μαθητών του, ο γιατρός που αγωνιά για την υγεία του ασθενή του, ο νέος που αρνείται να υποκύψει σε ένα παρόν και ένα μέλλον προδιαγεγραμμένο, ο κάθε εργαζόμενος που αντιστέκεται στο να τον αντιμετωπίζουν σαν είλωτα που ζει «χάρη σε

αυτόν που του δίνει δουλειά και ψωμί να φάει». Παράσιτα, εδώ και χρόνια, θεωρούνται οι πρόσφυγες και οι μετανάστες που εξ ορισμού πια είναι ύποπτοι για κάθε κακό και δόλιο που συμβαίνει ή μπορεί να συμβεί στον τόπο. Κοντολογίς, αυτός ο χαρακτηρισμός συνοδεύει αυτόν που αρνείται να θεωρεί τον εαυτό του παράσιτο, εκείνον που δεν πιστεύει ότι ζει εξαιτίας της καλοσύνης και της ελεημοσύνης των άλλων, όποιον μάχεται να γίνει «αυτόσιτος» σε μια κοινωνία που έχει συνείδηση του ποιος παράγει τον «σίτο» και ποιος πραγματικά παρασιτείται και παρασιτεί.

Η βραβευμένη, λοιπόν, ταινία με τον προκλητικό και προσβλητικό τίτλο αξίζει τουλάχιστον όχι για την όποια κοινότοπη αλήθεια μπορεί να περιέχει, αλλά γιατί μπορεί να οδηγήσει σε ερωτήσεις και προβληματισμούς για το ποια είναι τα αυθεντικά παράσιτα και για το ποιος τα χρειάζεται για να υπάρξει ως αυτοτελής οργανισμός. Γιατί ένα από τα ζητήματα που χρειάζεται να διερευνηθεί είναι η πεποίθηση πολλών ανθρώπων ότι τους αξίζει μια ζωή στο περιθώριο, στο βρόμικο υπόγειο, στα ψίκουλα των τραπεζιών, στο δανεικό φόρεμα, στο κλεμμένο φως, στο μικροέγκλημα κατά της ιδιοκτησίας των ισχυρών.

Η κοινωνία που στηρίζεται σε αυτήν την ιδιοκτησία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς το έγκλημα, γιατί αυτό της εξασφαλίζει και στερεώνει την ισχύ της. Χρειάζεται, λοιπόν, τα παράσιτα για να διαιωνίζεται. Καμιά φορά τους ρίχνει ένα βλέμμα συμπόνιας, τα ελεεί και φροντίζει για τη διατήρησή τους. Έτσι φτιασιδιώνει το τρομακτικό και παρασιτικό της πρόσωπο.

Αντιμέτωποι με τα «απόνερα» της κατασταλτικής εκστρατείας που εξαπέλυσε η κυβέρνηση τους προηγούμενους μήνες βρίσκονται αυτή την περίοδο αγωνιστές και αγωνίστριες, που είτε στοχοποιήθηκαν για την πολιτική τους δράση είτε απλώς βρέθηκαν τη λάθος ώρα στο λάθος σημείο και έτσι εισήλθαν στο στόχαστρο της κρατικής τρομοκρατίας. Πρόκειται, ανάμεσα στα άλλα, για τις δίκες που εκκρεμούν σε βάρος όσων συνελήφθησαν στα γεγονότα που ακολούθησαν το σπάσιμο του λοκ άουτ στην ΑΣΟΕΕ, τους συλληφθέντες μετά τις διαδηλώσεις της 17ης Νοέμβρη και της 6ης Δεκεμβρη. Μετά τους δύο αγωνιστές φοιτητές, μέλη της ΕΑΑΚ και της ΝΚΑ, οι οποίοι συνελήφθησαν μετά την εισβολή των ΜΑΤ στην ΑΣΟΕΕ στις 11 Νοέμβρη και των οποίων η δίκη ξεκίνησε την Παρασκευή και συνεχίζεται τη Δευτέρα, στο εδώλιο θα βρεθούν οι 19 συλληφθέντες της 17ης Νοέμβρη. Μεταξύ τους και δύο νέοι-μέλη της οργάνωσης Ξεκίνημα, οι οποίοι το βράδυ της μεγάλης διαδήλωσης δέχτηκαν απρόκλητη επίθεση από τα ΜΑΤ, ξυλοκοπήθηκαν και συνελήφθησαν, ενώ στη συνέχεια τους φορτώθηκαν με βαρύτατες κατηγορίες.

Το μέλλον, όμως, διαγράφεται ακόμη χειρότερο. Η κρατική καταστολή σε βάρος των αγωνιστών και ευρύτερα των ανθρώπων που κινητοποιούνται περνά σε νέο επίπεδο, καθώς επιδιώκεται να αποκτήσει θεσμική κατοχύρωση μέσω του νομοσχεδίου για τον περιορισμό των διαδηλώσεων, αλλά και την ντιρεκτίβα που δίνει το ελεύθερο σε ΜΑΤ και ασφάλιτες να εισβάλλουν ανά πάσα στιγμή στους χώρους του πανεπιστημιακού ασύλου. Τα όσα εφαρμόστηκαν στην πράξη τις εβδομάδες εκείνες που η αστυνομική καταστολή χτύπησε «κόκκινο» επιχειρείται να αποκτήσουν μόνιμο χαρακτήρα.

Προκειμένου να δικαιολογήσει την αντιδραστική τομή στον τρόπο που αντιμετωπίζονται εδώ και δεκαετίες τα κοινωνικά κινήματα στο κέντρο της Αθήνας, με όλη την υλική και συμβολική του διάσταση, η κυβέρνηση επικαλείται την παρακώλυση των συγκοινωνιών από «τριάντα άτομα», επιδιώκοντας να πριμοδοτήσει φοβικά αντανάκλαστικά των πιο συντηρητικών τμημάτων. Άλλωστε, καθένας και καθεμιά που έχει συμμετάσχει σε διαδηλώσεις γνωρίζει ότι «τριάντα άτομα» ουδέποτε έχουν κλείσει το κέντρο της Αθήνας... Αυτό που μπαίνει στο στόχαστρο είναι συνολικά το μαζικό κίνημα, το οποίο επιδιώκεται να αφανιστεί από το αθηναϊκό κέντρο, με την προσδοκία να καταδικαστεί στην αφάνεια και τον μααρασμό — και το κέντρο της πόλης να λειτουργήσει απρόσκοπτα ως τουριστική βιτρίνα και διοικητικός κόμβος.

Το νομοσχέδιο, μεταξύ άλλων, προβλέπει τον καθορισμό «οργανωτή» της διαδήλωσης, ο οποίος θα είναι υπόλογος σε περίπτωση φθορών, κινδυνεύοντας πρακτικά ακόμα και με φυλάκιση ή εξοντωτικό πρόστιμο σε περίπτωση που υπάρξει αντιπαράθεση με τις αστυνομικές αρχές ή γίνει κάποια ενέργεια η οποία δεν χωρά στο πλαίσιο της ολοένα και πιο ασφυκτικής «νομιμότητας». Πα-

Η «κανονικότητα» επιβάλλει απαγόρευση διαδηλώσεων

Ολομέτωπη επίθεση

Γιώργος Μουρμούρης

► Το νομοσχέδιο της κυβέρνησης για τις διαδηλώσεις επιδιώκει να κατοχυρώσει θεσμικά ένα ανώτερο επίπεδο καταστολής

ράλληλα, θεσμοθετείται η δυνατότητα διάλυσης μιας διαδήλωσης σε περίπτωση που κριθεί παράνομη, κίνηση που θεσμοθετεί πρακτικές τις οποίες η ΕΛΑΣ ουκ ολίγες φορές έχει εφαρμόσει στην πράξη χωρίς να υπάρχει το σχετικό νομοθετικό πλαίσιο. Καθίσταται δε «ιδιώνυμο αδικήμα» η συμμετοχή σε απαγορευμένη διαδήλωση, με την ελπίδα να γενικευθούν εικόνες όπως αυτή της σύλληψης του αγωνιστή εκπαιδευτικού, μέλους του ΝΑΡ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ Παύλου Αντωνόπουλου, ο οποίος είχε οδηγηθεί σε δίκη επειδή συμμετείχε στην απαγορευμένη συγκέντρωση ενάντια στην «φιέστα» για την ανάληψη της προεδρίας της ΕΕ από

την Ελλάδα, το 2014, και είχε αθωωθεί πανηγυρικά λίγα χρόνια αργότερα.

Συνολικά πρόκειται για έναν σχεδιασμό που επί της ουσίας καταργεί το δικαίωμα στη διαδήλωση, καθώς διατάξεις του έχουν σκοπίμως διατυπωθεί με την απαιτούμενη «δημιουργική ασάφεια» ώστε να μπορούν να ερμηνευθούν κατά το δοκούν και με βάση τον πολιτικό και κοινωνικό συσχετισμό της περιόδου. Έτσι, η πρόβλεψη για μη διατάραξη της «κοινωνικοοικονομικής ζωής» της περιοχής στην οποία πρόκειται να διεξαχθεί η πορεία δεν πλήττει μία διάσταση αλλά την ίδια την ουσία της διαδήλωσης, που είναι η δημιουργία γεγονότος και η μετάδοση συγκεκριμένου μηνύματος προς την κοινωνία ακριβώς μέσω της διατάραξης της «κανονικότητας». Με βάση αυτό το κριτήριο, η αστυνομία θα έχει το «ελεύθερο» να απαγορεύει κινητοποιήσεις με γνώμονα την κρίση του αρμόδιου στελέχους της ΕΛΑΣ, που με τη σειρά του θα εντάσσεται στο πλαίσιο των ευρύτερων κυβερνητικών κατευθύνσεων και κρατικών προτεραιοτήτων.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, το φως της δημοσιότητας είδαν και οι οδηγίες του αρχηγείου της ΕΛΑΣ προς τις αστυνομικές δυνάμεις, αναφορικά με το πλαι-

σιο της δράσης τους εντός των ΑΕΙ μετά την κατάργηση του ασύλου. Ορίζεται ρητά ότι σε περίπτωση τέλεσης ή απόπειρας τέλεσης (sic) αξιόποινων πράξεων ο πανεπιστημιακός χώρος εξομοιώνεται με τον ευρύτερο δημόσιο χώρο, και οι αστυνομικοί έχουν την πλήρη ελευθερία να δράσουν αντίστοιχα. Παράλληλα, δίνεται στους αστυνομικούς η οδηγία να αποφεύγουν τις αναίτιες διελεύσεις από πανεπιστημιακά ιδρύματα, κάτι που ουδόλως εμπόδισε πριν λίγες μόλις εβδομάδες αστυνομικούς της ομάδας ΔΕΛΤΑ να προβούν σε προκλητική εμφάνιση στον πεζόδρομο του Παντείου Πανεπιστημίου. «Μας είπαν από τα κεντρικά να περάσουμε μια βόλτα», ήταν η απάντηση των αστυνομικών σε ερώτηση του αντιπρύτανη, κατόπιν διαμαρτυρίας των φοιτητών.

Συνολικά, φαίνεται ότι στόχος της κυβέρνησης είναι να θεσμοποιήσει τα «κεκτημένα» από το κρεσέντο καταστολής των προηγούμενων μηνών, κάνοντας ακόμα πιο ασφυκτικά τα όρια. Η αλληλεγγύη στους συλληφθέντες και η έμπρακτη αμφισβήτηση των νέων περιορισμών, ώστε να ακυρωθούν στην πράξη, αποτελούν μονόδρομο για να μην γίνει πραγματικότητα η εφιαλτική «σιγή νεκροταφείου».

Ντιρεκτίβα της ΕΛΑΣ για την οριστική κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου

Από σπόντα

*** Περνάνε το ασφαλιστικό
* Ετοιμάζουν νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις * Συκοφαντούν τις απεργίες * Ετοιμάζονται και για αντιαπεργιακό νόμο
* Θεωρούν ποινικό αδίκημα κάθε εργατική διεκδίκηση
* Έχουν έτοιμα τα ΜΑΤ για κάθε φοιτητική αντίδραση
* Ετοιμάζονται για χιλιάδες πλειστηριασμούς * Αυτά είναι τα βασικά της κυβέρνησης Μητσοτάκη * Αναμενόμενα.
*** Όμως όχι δεν είναι αυτά που θα βρεθούν στο επίκεντρο
* Η πολιτική ατζέντα είναι οι προστατευόμενοι μάρτυρες της Novartis * Το με πόσους αρχηγούς κρατών έφαγε ο Μητσοτάκης στις Βρυξέλλες * Πόσα μέλη της οικογένειας Μητσοτάκη θα μιλήσουν σε ένα συνέδριο στους Δελφούς * Και αν έχει πολλούς followers ο Τσίπρας.
*** Η πρώτη κατηγορία είναι η πραγματική ζωή * Η δεύτερη κατηγορία είναι ο «νέος διπολισμός» * Έτσι για να είναι σαφές πώς στήνουν το παιχνίδι * Σε συνδυασμό με τα ΜΜΕ * Που όπως όλο και περισσότερο θα γίνεται φανερό, δεν στηρίζουν τη Νέα Δημοκρατία * Στηρίζουν πρώτα από όλα αυτήν την ψευτοαντιπαράθεση.
*** Όπως παραδόξως, το πιο ενδιαφέρον πράγμα της εβδομάδας το είπε ο Μητσοτάκης * Με αφορμή τη Σύνοδο Κορυφής την έκανε τη δήλωση
* «Οι χώρες οι οποίες πληρώνουν είναι οι μεγάλες ωφελούμενες από τις πολιτικές της ενιαίας αγοράς» * Έτσι είπε για τη Γερμανία, τη Γαλλία και γενικώς τους Βόρειους * Σωστό Κυριάκο, έτσι είναι * Μόνο που μας το... αποκάλυψε, απλά γιατί δεν του δώσανε φράγκο
* Ξέρετε, για να έχει να μοιράσει ΕΣΠΑ στους γνωστούς που τρέφονται από αυτό στην Ελλάδα * Κατά τα άλλα... ευρωμονόδρομος και τα μυαλά στα κάγκελα.
*** Μιας και είπαμε «ευρωμονόδρομος» εκεί στην Κουμουνδούρου όλα καλά; * Αρχισαν να τρώγονται οι τάξεις και οι συνιστώσες * Ποιος θα είναι το «αφεντικό» στο κόμμα για να τα λέει με τον Τσίπρα * Γιατί ο πρόεδρος δεν είναι... θέμα υπό συζήτηση, ως γνωστόν * Από ό,τι φαίνεται θα συνεχίσουν στο γνωστό μοτίβο * Συζητάνε, ψηφίζουν και στο τέλος ο Τσίπρας κάνει ό,τι θέλει * Απλά πραγματάκια * Ωραία και προοδευτικά.

iSyriza

Δημήτρης Τζιαντζής

Δεξιά στροφή, ψηφιακά μέλη και εικονική δημοκρατία

► «Προοδευτική» ενότητα με το ΠΑΣΟΚ δείχνει η νέα ονομασία

Τους στίχους του Μάνου Λοΐζου «κλείνω τα μάτια και σε ακολουθώ», θυμίζει η διαδικασία και η συζήτηση, αν τα ψηφιακά μέλη του ΣΥΡΙΖΑ θα έχουν ουσιαστικό λόγο στη λήψη αποφάσεων ή αν θα είναι απλά followers, δηλαδή ακόλουθοι, σύμφωνα με τον Πάνο Σκουρλέτη. Η πραγματικότητα είναι ότι την τελευταία πενταετία, ακόμα και τα παραδοσιακά μέλη του κόμματος, πέρα από την τροφοδότηση του κρατικού μηχανισμού, είχαν κυρίως διακοσμητικό ρόλο στη χάραξη της κυβερνητικής γραμμής. Η προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να μετατρέψει την εκλογική προτίμηση σε ενεργητική στήριξη με γαρνιτούρα τη χρήση νέων τεχνολογιών, πάντως, δείχνει να βαλτώνει, τουλάχιστον όσον αφορά τον στόχο της προσέλκυσης νέων μελών.

Το οριακό αποτέλεσμα της ψηφοφορίας στην Κεντρική Επιτροπή του κόμματος την περασμένη Κυριακή για την ισοτιμία των διαδικτυακών μελών, με 55 κατά, 50 υπέρ και 5 αποχές φανερώνει τον διχασμό στα ηγετικά όργανα για τις αλλαγές, ο οποίος, ωστόσο, εστιάζεται στο οργανωτικό κομμάτι της διεύρυνσης και

όχι στη δεξιόστροφη πολιτική με την οποία συνδέεται.

Αμέσως μετά το τέλος τη ψηφοφορίας, ο Αλέξης Τσίπρας πήρε τον λόγο και είπε ότι «θα πρέπει να μάθουμε να παίρνουμε αποφάσεις και με μικρές πλειοψηφίες». Παρωδία διαλόγου ήταν και η νέα λειτουργία «ask and watch» (ρώτα και παρακολούθα), στην οποία ο Αλέξης Τσίπρας απαντάει στα ερωτήματα των μελών του iSyriza. Από τις 1600 ερωτήσεις, υποτίθεται ότι επιλέχθηκαν οι 20 δημοφιλέστερες, ωστόσο οι ερωτήσεις έχουν σαφή πολιτική στόχευση. Ενδεικτική ήταν η ερώτηση για τις «κατακερματισμέ-

νες φράξιες και τάξεις». Ο Αλέξης Τσίπρας δεν έχασε την ευκαιρία να πάρει πάσα και να τονίσει ότι αυτές οι ομάδες «είναι κάπως παρωχημένες σήμερα». Όσον αφορά τις πολιτικές προτεραιότητες, στον πυρήνα του νέου ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται ο στόχος της κυβερνητικής επαναφοράς, με το σύνθημα «δεύτερη φορά αριστερά» να ακούγεται αρκετές φορές στις κομματικές διεργασίες. Σε αυτόν τον στόχο, άλλωστε, είναι αυστηρά προσανατολισμένη και η προεκλογική τακτική του ΣΥΡΙΖΑ. Κάτι που φάνηκε και από την παρουσίαση βίντεο της «μαύρης βίβλου» της επτάμηνης διακυβέρνησης της

Νέας Δημοκρατίας, πριν την προγραμματισμένη για χτες Σάββατο ομιλία του Αλέξη Τσίπρα στο κλειστό γήπεδο του Τάε Κβον Ντο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί αρκετό το να βρίσκεται μόλις ένα κλικ λιγότερο δεξιά από τη ΝΔ. Αυτό βασίζεται στο πολιτικό συμπέρασμα πως όσο βρίσκεται ο ΣΥΡΙΖΑ στην αντιπολίτευση, οι απώλειές του προς τα αριστερά θα είναι αμελητέες και πως η σύγκρουση διεξάγεται με τη ΝΔ για τον έλεγχο του κέντρου. Με αυτή τη λογική υπερψηφίστηκε ο νέος γύρος εξοπλιστικών προγραμμάτων, ενώ η κύρια κριτική στην άμεση πρόσληψη 1500 ειδικών φρουρών και συνοριοφυλάκων είναι ότι αυτή έγινε εκτός διαδικασιών ΑΣΕΠ και εκτός Πανελληνίων. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι τομεάρχης δημόσιας τάξης έχει τοποθετηθεί ο πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ Γιάννης Ραγκούσης. Οι αντιδράσεις που υπήρχαν ανέβηκαν την ανακοίνωση της πρότασης ΣΥΡΙΖΑ - Προοδευτική Ενότητα ως τελική ονομασία. Η λέξη «ενότητα» έναντι της «συμμαχίας» θέλει να δείξει ότι το άνοιγμα σε τμήμα του ΠΑΣΟΚ και της κεντροαριστεράς δεν είναι μια εφήμερη συνεργασία αλλά μια στρατηγική επιλογή.

NOVARTIS

Γεράσιμος Λιβιτσάνος

Προστατευόμενο το πραγματικό σκάνδαλο

Μια διεκυστίνδα εντυπωσιοθηρικών σκοπιμοτήτων εξελίσσεται το τελευταίο διάστημα στην προανακριτική επιτροπή για τη διερεύνηση της υπόθεσης Novartis και τις κατηγορίες για σκευωρία εναντίον του πρώην αναπληρωτή υπουργού Δικαιοσύνης Δημήτρη Παπαγγελόπουλου. Στο επίκεντρο έχει βρεθεί η περίφημη εξέταση των προστατευόμενων μαρτύρων και αν αυτή θα γίνει με αυτοπρόσωπη παρουσία ή με διαδικασία που δεν θα επιτρέπει την αναγνώριση της ταυτότητάς τους.

Στην πραγματικότητα, το «παιχνίδι» που παίζεται μεταξύ Νέας Δημοκρατίας,

ΚΙΝΑΛ και ΣΥΡΙΖΑ είναι απλό: Η πλειοψηφία της επιτροπής επιδιώκει –με την αποκάλυψη των ονομάτων τους– να «ακυρώσει» τις καταθέσεις των προστατευόμενων μαρτύρων, ταυτίζοντας τους με συγκεκριμένα πρόσωπα, πρώην στελέχη της Novartis που έχουν εμπλοκή σε δικαστικές διαμάχες, στις οποίες κατηγορούνται και αυτοί για «μίξεις». Έτσι, θα υποστηρίξει ότι πρόκειται για μαρτυρίες που έγιναν στις αμερικανικές αρχές και την εισαγγελία διαφθοράς με σκοπό να αθωωθούν, άρα είναι αναξιόπιστες.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, από την άλλη, επιδιώκει το ακριβώς αντίθετο, αφού η ύπαρξη των συγκεκριμένων μαρτυριών είναι εχέγγυο για

να υποστηρίξει ότι δεν υπήρξε σκευωρία. Αυτά, την ίδια στιγμή που η πλευρά Σαμαρά ασκεί πιέσεις στην ηγεσία της ΝΔ, ώστε το πόρισμα της προανακριτικής να οδηγήσει τον Δ. Παπαγγελόπουλο στο ειδικό δικαστήριο. Ο πρώην πρωθυπουργός θεωρεί ότι έτσι θα πάρει τη «ρεβάνς» για την παραπομπή του. Κανείς από τους προαναφερθέντες στόχους των δύο πλευρών, όμως, δεν σχετίζεται με την ουσία του σκανδάλου. Δηλαδή, το ότι μία φαρμακευτική πολυεθνική κερδοσκοπήσε σε βάρος του δημοσίου – και μάλιστα σε περίοδο δραματικής μείωσης της φαρμακευτικής δαπάνης που είχε ως θύματα τους απροστάτευτους ασθενείς.

Την ανάγκη απεργιακής κλιμάκωσης έφερε στο προσκήνιο η πρώτη απάντηση με την απεργία της 18ης Φλεβάρη, αλλά και η κατάθεση από την κυβέρνηση στη βουλή του νομοσχεδίου Βρούτση, που βαθαίνει την αντιασφαλιστική επίθεση στη γραμμή του νόμου Κατρούγκαλου της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Παρά τις δυνατότητες που ανέδειξε η απεργία της Τρίτης η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αλλά και το ΠΑΜΕ δεν προχωρούν σε απεργιακή κλιμάκωση, αλλά σε απογευματινό συλλαλητήριο χωρίς λογική και προοπτική νικηφόρου αγώνα.

Η απεργία στις 18/2 κηρύχθηκε από την ΑΔΕΔΥ, μεγάλα Εργατικά Κέντρα της χώρας και μια πληθώρα πρωτοβάθμιων σωματείων κι έγινε κόντρα στον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ που έκανε ανοιχτή απεργοσπασία. Οι Παναγόπουλοι και Σία όχι μόνο δεν κάλεσαν στην απεργία αλλά ασχολήθηκαν με το πώς το «συνέδριο» της «νοθείας και της εργοδοσίας» που ετοιμάζουν θα έχει αυτή τη φορά αίσιο τέλος με την αρωγή των... ΜΑΤ και του προσκεκλημένου Κ. Μητσοτάκη (βλ. σελ. 7). Η μαζικότητα της απεργίας που ξεπέρασε σύμφωνα με τα στοιχεία των συνδικάτων τα ποσοστά άλλων πρόσφατων απεργιών, απέδειξε ότι «αγώνες και απεργίες μπορούν να γίνουν και χωρίς την έγκριση του εργοδοτικού, κυβερνητικού συνδικαλισμού», όπως τονίζει το ΝΑΡ. Στα τρένα, η επιχείρηση απεργοσπασίας των ΟΣΕ-ΤΡΑΙΝΟΣΕ έλαβε απάντηση με κατάληψη του αμαξοστασίου στο Ρέντη, και τον υπουργό Μεταφορών Κ. Καραμανλή να απειλεί ξανά το δικαίωμα στην

Ασφαλιστικό

Δημήτρης Σταμούλης

Μαζική η πρώτη απεργιακή απάντηση στο έκτρωμα Βρούτση

► Απεργίες και αγώνες μπορεί να γίνουν και χωρίς την ΓΣΕΕ

απεργία, όπως είχε κάνει πρόσφατα και στο μετρό.

Στην Αθήνα, μαζική ήταν η συγκέντρωση που κάλεσε στα Χαυτεία η Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων, σωματεία δημόσιου και ιδιωτικού τομέα αλλά και το μπλοκ των κλαδικών και επιχειρησιακών σωματείων της απεργίας στις 19/3 για νέες συμβάσεις με αυξήσεις στους μισθούς. Το «παρών» έδωσαν πολλοί σύλλογοι εκπαιδευτικών, το συντονιστικό αναπληρωτών, ο σύλλογος βιβλίου-χάρτου, το σωματείο Public, εργατικά σχήματα από διάφορους κλάδους. Στα Χαυτεία καλούσαν επίσης η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το ΕΕΚ, συλλογικοί χώροι, η ΒΙΟΜΕ κ.α. Στην ισχυρή συγκέντρωση του υποταγμένου συνδικαλισμού στην πλατεία Κλαυθμώνος δεν πάτησε ούτε η επίσημη ηγεσία της ΑΔΕΔΥ, ενώ στηρίχθηκε κυρίως από δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που για άλλη μια φορά επέλεξαν τον διαχωρισμό από το μαχόμενο ταξικό κίνημα. Αρκετά μαζική ήταν η απεργιακή συγκέντρωση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ που συγκεντρώθηκαν στα Προπύλαια.

Επιτυχημένη ήταν και η απεργιακή συγκέντρωση της Καμάρας στη Θεσσαλονίκη, που συσπείρωσε σε ταξική αγωνιστική

Αναγκαία η απεργιακή κλιμάκωση του αγώνα για νίκη και όχι οι ηττοπαθείς λογικές των απογευματινών συλλαλητηρίων

κή κατεύθυνση εκατοντάδες διαδηλωτές, παρά το γεγονός ότι το Εργατικό Κέντρο της πόλης κινήθηκε απεργοσπαστικά, στη γραμμή ΓΣΕΕ! Στη συγκέντρωση συμμετείχαν εκπαιδευτικοί, εργαζόμενοι στο Δημόσιο, αναπληρωτές και εργαζόμενοι με ελαστικές σχέσεις εργασίας, αλλά και οργανώσεις όπως ΝΑΡ, νΚΑ, ΚΚΕ (μ-λ), συλλογικότητες του αναρχικού χώρου κ.ά. Το ΠΑΜΕ πραγματοποίησε συγκέντρωση στο άγαλμα Βενιζέλου, όπως και η ΕΔΟΘ.

Πετυχημένη ήταν και η αντίστοιχη συγκέντρωση και πορεία στην Πάτρα και στο Ηράκλειο Κρήτης.

Η ΑΤΕ-ΕΚΑ, οι Παρεμβάσεις Δημοσίου, ταξικοί συνδικαλιστές και σωματεία κινούνται για νέα απεργιακή απάντηση και κλιμάκωση του αγώνα. Προτάσεις για απογευματινά συλλαλητήρια την ημέρα ψήφισης (κάλεσμα ΠΑΜΕ για 27/2) ή το πολύ μια τριώρη στάση εργασίας (πρόταση ΜΕΤΑ σε ΑΔΕΔΥ) κατεβάζουν τον πήχη.

ΣΗΜΕΡΑ Η ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟ «ΜΟΛΥΒΙ»

Ραντεβού όλων των γενιών της ρήξης

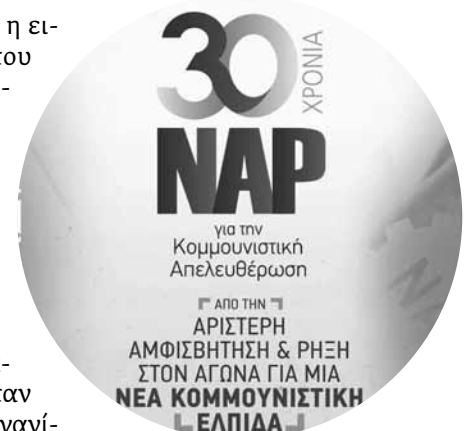
Μια μεγάλη συνάντηση του κόσμου που αγωνίζεται και εμπνέεται από μια νέα κομμουνιστική ελπίδα, όλων των γενιών της ρήξης και της ανατροπής -από την ανταρσία της ΚΝΕ και τη δημιουργία του ΝΑΡ μέχρι τα σύγχρονα «όχι» στην κανονικότητα της βαρβαρότητας, των αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς θα γίνει σήμερα, στις 6 μ.μ. στον πολυχώρο Μολύβι (Ιερά Οδός 154, στάση μετρό Ελαιώνας), στην κεντρική εκδήλωση για τα 30χρονα του ΝΑΡ.

Στην εκδήλωση θα προβληθεί βίντεο-

ο-αφιέρωμα στην 30χρονη πορεία του ΝΑΡ, με τίτλο «Εικόνες μιας διαδρομής». Θα μιλήσουν οι Δημήτρης Δεσύλλας και Μιχάλης Παπαμακάριος, μέλη της Πολιτικής Επιτροπής του ΝΑΡ και ο Κώστας Τριχιάς, μέλος του ΚΣ της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Θα ακολουθήσουν σύντομοι χαιρετισμοί από αγωνιστές του εργατικού-λαϊκού κινήματος, της κομμουνιστικής Αριστεράς και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ποιητικές παρεμβάσεις θα γίνουν από την ηθοποιό Φίλια Δελαγραμμάτικα, ενώ την εκδήλωση θα κλείσουν μουσικά τα συγκροτήματα ΦΡΑΞΙΑ και ΥΠΕΡΑΣΤΙΚΟΙ.

Στο χώρο της εκδήλωσης θα διατίθεται η ειδική έκδοση-λεύκωμα για τα 30 χρόνια του ΝΑΡ, ενώ θα υπάρχει και έκθεση φωτογραφιών και αφίσας από την πορεία του ΝΑΡ και της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Ταυτόχρονα, εξελίσσονται με επιτυχία ανάλογες εκδηλώσεις σε πολλές πόλεις της περιφέρειας. Το Σάββατο 15/2 πραγματοποιήθηκε εκδήλωση στην Κέρκυρα (ομιλητές: Γ. Κρεασίδης, Β. Νάνος), την Κυριακή 16/2 στην Ηγουμενίτσα (Χ. Βασιλόπουλος, Κ. Καλαμπαλίκης) και χθες ήταν προγραμματισμένη στην Πρέβεζα (Α. Δραγανίγος, Ν. Δημητρόπουλος).

Τα σκοτεινά ταμεία της ΧΑ

Εκτός από τα μαύρα ταμεία της Ζίμενς και της Νοβάρτις υπάρχει και το ακόμα πιο μαύρο μισθολόγιο της Χρυσής Αυγής. Άρθρο στην επίσημη ιστοσελίδα της νεοαζιστικής οργάνωσης, μιλάει για πρώτη φορά για πράκτορες της ασφάλειας, των μυστικών υπηρεσιών και επιχειρηματίες, οι οποίοι πληρώνονταν από την κρατική επιχορήγηση που λάμβανε το μόρφωμα για να υποστηρίξουν τη ΧΑ. Το κείμενο είναι αποκαλυπτικό: «Όταν υπήρχαν ακόμη λίγα χρήματα από την κρατική επιδότηση που γρήγορα κόπηκε, είχαμε δώσει σε αυτούς αρκετά χρήματα, ενισχύοντας τις επιχειρήσεις τους». Οι ρίζες του φασισμού το σύστημα αγκαλιάζουν –και λαδώνουν– λοιπόν. Πόσους πράκτορες και ασφαλίτες, άραγε, λάδωνε η ΧΑ για να απολαμβάνει αυτής της ιδιόμορφης ασυλίας;

Σχόλια στο ημίφως

► Άλμα εγγεγραμμένων ανέργων του ΟΑΕΔ

Διαψεύδει το κυβερνητικό αφήγημα ο συνολικός αριθμός των εγγεγραμμένων ανέργων στον ΟΑΕΔ που τον Ιανουάριο παρουσίασε αύξηση 1% σε σχέση με ένα χρόνο νωρίτερα, στα 1.138.791 άτομα. Οι αναζητούντες εργασία ήταν 1.076.134 άτομα, με σχεδόν τους μισούς, (47,27%), εξ αυτών να είναι μακροχρόνια άνεργοι, γραμμένοι μητρώο για περισσότερο από ένα χρόνο. Το σύνολο των επιδοτούμενων ανέργων έκανε άλμα σχεδόν 26%, στους 250.310. Αυτή είναι η κανονικότητα της εξαθλίωσης και της ανασφάλειας για την οποία επιτίθεται η κυβέρνηση

► Απόβαση fund στο οικονομικό φόρουμ...

Πανζουρλισμός συμβούλων διαχείρισης κεφαλαίων και επενδύσεων και ξένων fund στο 5^ο Οικονομικό Φόρουμ των Δελφών που θα πραγματοποιηθεί τον Μάρτιο. Φαίνεται ότι μυρίστηκαν επιχειρηματικές ευκαιρίες, όπως οι καρχαρίες μυρίζονται το αίμα, μετά τη μεταπώληση των κόκκινων δανείων των νοικοκυριών. Δεκάδες οι «χρυσοί χορηγοί», ενώ το παρών θα δώσουν σχεδόν όλοι οι «θεσμοί», οι ελληνικές τράπεζες και το χρηματιστήριο. Οι ομιλητές έχουν ήδη ξεπεράσει τους 720, ενώ αυτό που σχολιάστηκε είναι η συμμετοχή εννιά μελών της διευρυμένης οικογένειας Μητσοτάκη, με τη σύζυγο του πρωθυπουργού Μ. Γκαμπόφσκι να αποσύρει τη συμμετοχή της μετά τον σάλο.

Β. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΡΤΖΗΛΙΚΙ ΠΟΥ ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΜΕ, ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑΣΟΥΜΕ ΚΑΤΩΤΑΤΟ ΜΙΣΘΟ...

► Ημίμετρα για τον σχολικό εκφοβισμό

Μετά την κατακραυγή για τη γιγάντωση των φαινομένων σχολικού εκφοβισμού (σ.σ. bullying) στη χώρα μας αλλά και διεθνώς η Σοφία Ζαχαράκη ανακοίνωσε ότι το υπουργείο Παιδείας στοχεύει να πάρει μέτρα για την αντιμετώπισή τους. Κανένα μέτρο, πάντως, δεν πάρθηκε, όταν γονείς έκαναν κινητοποιήσεις σε σχολεία, στα οποία τα παιδιά των προσφύγων αλλά ακόμα και παιδιά με ειδικές ανάγκες ήταν ανεπιθύμητα. Η «λύση» της κυβέρνησης στη μάστιγα του εκφοβισμού είναι απλά η επιλογή ενός εκπαιδευτικού σε κάθε σχολείο «ως δασκάλο ή καθηγητή εμπιστοσύνης»,

στον οποίο τα παιδιά θα μπορούν να απευθύνονται. Φαίνεται ότι η κυβέρνηση διέθεσε όλα τα κονδύλια για εξοπλισμούς και πρόσληψη ειδικών φρουρών και δεν της έμειναν χρήματα να διαθέσει για την ενίσχυση των κοινωνικών υπηρεσιών και την πρόσληψη εξειδικευμένων λειτουργών στα σχολεία.

► Υπουργείο Παιδείας και Τραπεζιτών

Το υπουργείο Παιδείας μετά τη στήριξη εκδηλώσεων παραεκκλησιαστικών οργανώσεων τώρα αποφάσισε να παροτρύνει τους μαθητές γυμνασίων και τους εκπαιδευτικούς να στηρίξουν το πρόγραμμα European Money Quiz (EMQ),

της Ελληνικής Ένωσης Τραπεζών (ΕΕΤ), στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Εβδομάδας για το χρήμα, μαζί με την Ευρωπαϊκή Τραπεζική Ομοσπονδία! Η κυβέρνηση της ΝΔ καλεί σε συμμετοχή των μαθητών στον 3^ο Εθνικό Διαγωνισμό Γνώσεων για το Χρήμα, με στόχο –όπως αναφέρεται– τη βελτίωση «του χρηματοπιστωτικού εγγραμματισμού μαθητών ηλικίας 13-15 ετών», όπως αναφέρεται σε σχετικό έγγραφο. Με τη παιδαγωγικά κριτήρια, άραγε, αποφασίστηκε η έκθεση μαθητών στην άκριτη προπαγάνδα και εξωραϊσμό του χρηματοπιστωτικού συστήματος; Ίσως θα έπρεπε οι μαθητές να διαγωνιστούν στις ενέργειες που πρέπει να κάνουν οι γονείς τους για να μη τους πάρουν οι τράπεζες τα σπύτια.

Ευγενία **Μαρκουλάκη***

Θα κερδίσουμε μόνιμη σταθερή εργασία

Είμαι η Ευγενία, μητέρα τεσσάρων υπέροχων παιδιών, μιας κόρης και τριών γιων. Θα ήθελα να αναφερθώ σχετικά με την επαναπρόσληψη μου και την επιστροφή στην εργασία μου, μετά από πολλούς και διαρκείς αγώνες.

Από τον Απρίλιο του 2019 έως και τον Οκτώβριο του 2020 εργαζόμουν στον Δήμο Αθηναίων, στον τομέα της αποκομιδής, ως συνοδός σε απορριματοφόρα στη νυχτερινή βάρδια. Και αναφέρω «εργαζόμουν», γιατί έχω απολυθεί ήδη δυο φορές. Γράφομαι και ξεγράφομαι στο ταμείο ανεργίας. Αυτό το «βιολί» εδώ και τέσσερις μήνες κοντά...

Αναρωτιέμαι: Ο Δήμος Αθηναίων, ενώ έχει ανάγκη από πολλά εργατικά

Ζητώ τον λόγο

χέρια –ο ίδιος άλλωστε το διαλαλεί και το βροντοφωνάζει– γιατί δεν μας «απορροφάει»; Προσπαθεί μόνο να μας ξεζουμίσει οικονομικά, ψυχολογικά και ηθικά; Οικονομικά, καθώς τρέχουμε από εργατολόγο σε εργατολόγο. Προσωπικά έχω απευθυνθεί σε δυο για να βρεθώ πίσω στην εργασία μου και ακόμα είμαι «επί ξύλου κρεμάμενη». Αυτό, γιατί το σαράντα τρία άτομα που προχθές κερδίσαμε πίσω

τη δουλειά μας, θα εργαστούμε έως την ημερομηνία που θα οριστεί η δικάσιμος για τα ασφαλιστικά μέτρα. Μετά ξανά το ίδιο άγχος: Θα ξαναεργαστούμε, θα μείνουμε πάλι άνεργοι ή θα γίνει η αναβολή των ασφαλιστικών μέτρων; Όσα ζούμε είναι πάρα πολύ ψυχοφθόρα και «επώδυνα» για όλους μας. «Ξαναγυρνάτε στην εργασία σας», μας λένε. Λες και η εργασία είναι μπαλάκι του τένις, μια το πετάς και μια το πιάνεις...

Όμως, την εργασία του την δικαιούται ο καθένας μας. Η μόνιμη και σταθερή εργασία είναι αναφαίρετο δικαίωμά μας και δεν μας αξίζει να ζούμε συνεχώς με το άγχος πότε θα τελειώσει η σύμβαση. Πλέον, κατάλαβα

ότι για να εδραιωθεί σε μια εργασία που νόμιμα δικαιούσαι, πρέπει να είσαι το «πίονι» στην εκάστοτε κυβερνητική «σκακιέρα» της εξουσίας.

Κλείνοντας, με περηφάνια θα ήθελα να πω ότι την επαναπρόσληψή μας για σχεδόν ένα χρόνο ακόμα, την οφείλουμε στους διαρκείς μεγάλους και επαναστατικούς αγώνες που δώσαμε, τους οποίους θα συνεχίσουμε να δίνουμε με μεγάλη αυτοπεποίθηση, μαχητικότητα και πολύ «μαγκιά» θέλησης, γιατί η απαίτησή μας είναι να κερδίσουμε τη μόνιμη και σταθερή εργασία.

* συμβασιούχος προκήρυξης 3Κ στον Δήμο Αθήνας

Εργατικό κίνημα

Μιχάλης Ρίζος

Την προηγούμενη Τρίτη πραγματοποιήθηκε μια σημαντική εργατική απεργία. Μπορεί να μην είχε την πολύ μεγάλη συμμετοχή, ούτε τις ογκώδεις διαδηλώσεις των αντιμνημονιακών αναμετρήσεων, έφερε όμως τη φρεσκάδα μιας νέας κατάστασης, που μόλις φαίνεται να προβάλλει. Για όσους προσπαθούν να ακούσουν τον υπόκωφο «αχό των γεγονότων» και δεν μένουν στις επιφανειακές αναλύσεις φαίνεται πως ωριμάζει σε τμήματα εργαζομένων η ανάγκη υπέρβασης του αστικοποιημένου συνδικαλισμού και η αποδοχή ενός αυτοτελούς αγωνιστικού σχεδίου που δεν θα εξαρτάται από τις ορέξεις των Παναγόπουλων και των Καραγεωργόπουλων.

Η χρονική σύμπτωση της απεργίας και της αναγκαίας κλιμάκωσης της, με το συνέδριο παρωδία της ΓΣΕΕ στις 25 Φλεβάρη στο ξενοδοχείο της αριστοκρατίας, αποτελεί την πιο χαρακτηριστική εικόνα της αντίθεσης. Από τη μια το βαθύ κράτος, τα ΜΑΤ και οι εισαγγελείς, οι πρωθυπουργοί και ο ΣΕΒ. Από την άλλη οι αγωνιστικές, οι ταξικές δυνάμεις που δίνουν διπλή μάχη, εκτός και εντός: και απέναντι στον πολιτικό αντίπαλο και τα αφεντικά και απέναντι στις ξεπουλημένες ηγεσίες του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η αντιπαράθεση μεταξύ ταξικού συνδικαλισμού (κινήματος εργατικής χειραφέτησης) και ΓΣΕΕ της «κοινωνικής συμμαχίας» με ΣΕΒ, ΕΕ και κυβερνήσεις είναι σκληρή γιατί είναι ζωτική και για τις δύο τάξεις. Το όριο εξαθλίωσης μαζικών στρωμάτων της εργατικής τάξης και η έντονη ανησυχία για τη σφοδρότητα της νέας επίθεσης δεν επιτρέπουν συμβιβασμό σε μια νέα εκδοχή του παλιού, δηλαδή της διαπραγμάτευσης των ρυθμών υποταγής της εργατικής τάξης (πόσο άλλο πια να υποταχτεί;). Από την άλλη οι «μεταρρυθμίσεις» πρέπει να προχωρήσουν, ο δημοσιονομικός χώρος να διαφυλαχτεί. Γι αυτό, παρά τις τάλαντεύσεις και τη διάθεση συμβιβασμού του ΠΑΜΕ -ας θυμηθούμε τη συμπόρευση με τη ΓΣΕΕ τόσο στην «απεργία» της κοινωνικής συμμαχίας όσο και στην αποκλιμάκωση της 2^{ας} Οκτώβρη για τον αντισυνδικαλιστικό νόμο- η κατάσταση οξύνεται και κλιμακώνεται από την αστικοποιημένη ηγεσία Παναγόπουλου. Το κέντρο εξουσίας της ΓΣΕΕ πρέπει να διατηρηθεί πάση θυσία.

Η κατάσταση είναι πολύ κρίσιμη. Η πολύ θετική συσπείρωση σωματείων, ομοσπονδιών, εργατικών κέντρων, ακόμα και της ΑΔΕΔΥ, ενάντια στο συνέδριο ΜΑΤ-ΣΕΒ-ΓΣΕΕ πρέπει να αποκτήσει πιο σταθερά χαρακτηριστικά. Αν τώρα δεν αναπτυχτεί μαζικά η ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος, η δημιουργία πλατιών κέντρων αγώνα ενάντια στο νέο γύρο της επίθεσης, δεν ξεχωρίσουν αιτήματα κατά των κερδών και του πλούτου, της δημοσιονομικής επιτήρησης και της επιχειρηματικής επέλασης, αν τώρα δεν

Ταξική αντεπίθεση στην «κοινωνική συμμαχία» ΓΣΕΕ-κεφαλαίου

► Καμιά συναίνεση, καμιά συμμετοχή στο συνέδριο κυβέρνησης-ΜΑΤ-ΓΣΕΕ, μάχιμος συντονισμός των ταξικών δυνάμεων

οργανωθεί πανεργατικό «συνέδριο» των ταξικών δυνάμεων και μάχιμος αγωνιστικός συντονισμός τους, ο απεργοσπαστικός, αστικοποιημένος συνδικαλισμός θα αντεπιτεθεί και η πολιτική εξουσία θα τρίβει τα χέρια της.

Γι' αυτό δεν πρέπει να κυριαρχήσει η παραταξιακή αντιπαράθεση, η μάχη κουκιών και «αντιπροσώπων» στο εκφυλισμένο συνδικαλιστικό τοπίο της συνδιαλλαγής, η καταγγελία μεν-η νομιμοποίηση δε, δια της συμμετοχής στις «εργοδοτικές» κάλπες. Πρέπει με μαζικούς όρους, συζήτηση και κινητοποίηση σε όλα τα σωματεία, να συνενωθεί η πρόταση για αγωνιστική, απεργιακή κλιμάκωση με την ταξική, στρατηγική και οργανωτική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, με τον δημοκρατικό συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων, με το οριστικό διαζύγιο από τη συνύπαρξη με τους εργοδοτικούς συνδικαλιστές. Η νέα αγωνιστική ταξική ενότητα θα συνενώνει στην πάλη και τις δυνάμεις της εργατικής χειραφέτησης και κομμουνιστικής προοπτικής και τις ανεξάρτητες ριζοσπαστικές τάξεις και

τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ. Δεν είναι ώρα για ανιστόρητους συμψηφισμούς του «κομματικού συνδικαλισμού» με τους προδότες των αγώνων και τους απολογητές των συμφερόντων των αφεντικών και του κράτους.

Άλλη είναι η διαχωριστική γραμμή. Όπως λέει η ανακοίνωση της ΑΤΕ-ΕΚΑ: «Αυτό το μονοήμερο(!) συνέδριο-κωμωδία, χωρίς συνδικαλιστική συζήτηση, για τις καρέκλες, απροκάλυπτα πλέον, χωρίς διάλογο, χωρίς καμιά πολιτική δέσμευση, με αποκλεισμένο τον χώρο από τις κλούβες των ΜΑΤ είναι συνέδριο κρατικής βίας και εργοδοτικής νοθείας. Η απευθείας παρέμβαση της εργοδοσίας, η άμεση επέμβαση του κράτους και των μηχανισμών του και η ωμή εμπλοκή της αστικής δικαιοσύνης στα συνδικάτα, είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα των υποταγμένων δυνάμεων της ηγεσίας του συνδικαλιστικού κινήματος για να διασφαλίσουν όλοι μαζί συνδικάτα “ξεδοντιασμένα”, κίνημα άσφαιρο και συμβολικό, εργαζόμενους σκυφτούς, χωρίς όργανα συσπείρωσης και πάλης. Ή με το κεφάλαιο ή με τους εργάτες».

31^ο συνέδριο ΕΚΑ

Επιτυχία της Αγωνιστικής Ταξικής Ενότητας οι δύο έδρες

Στις αρχαιρεσίες του 31^{ου} Συνεδρίου του Εργατικού Κέντρου Αθήνας, που αποτελεί και το μεγαλύτερο Εργατικό Κέντρο της χώρας, ψήφισαν 1.214 αντιπρόσωποι, εκπροσωπώντας 104.000 εργαζόμενους από 267 σωματεία όλων των κλάδων της Αθήνας. Αναλυτικά τα αποτελέσματα: Ψήφισαν 1.214 (1.203 το 2017), άκυρα/λευκά 12 (7). Έλαβαν: Αγωνιστική Ταξική Ενότητα 51 ψήφους και 2 έδρες (51 και 1 το 2017), ΔΑΣ/ΠΑΜΕ 345 και 9 (322 και 9), ΕΑΚ/ΣΥΡΙΖΑ 238 και 6 (273 και 7), ΠΑΣΚΕ 234 και 6 (204 και 6), ΔΑΚΕ 162 και 4 (119 και 3), Ενότητα (διάσπαση ΔΑΚΕ από τράπεζες κ.α.) 153 και 4 (128 και 3), Ρεσάλτο (ΜΕΤΑ κ.α.) 15 ψήφοι (27), ΕΡΓΑΣ 4 ψήφοι.

Όσον αφορά στις αρχαιρεσίες για εκλογή αντιπροσώπων στο επικείμενο συνέδριο της ΓΣΕΕ σημειώθηκαν τα εξής αποτελέσματα: ΑΤΕ 21 ψήφοι και 2 αντιπρόσωποι (21 και 2 το 2017), ΔΑΣ 69 και 6 (51 και 4), ΕΑΚ 41 και 3 (41 και 3), ΠΑΣΚΕ 51 και 4 (35 και 3), ΔΑΚΕ 33 και 3 (41 και 4), Ενότητα 14 και 1 (14 και 1), λοιπά 14 και 1.

Το αποτέλεσμα της ΑΤΕ-ΕΚΑ έχει θετικό πρόσημο, καθώς, παρά την συνεχιζόμενη κρίση και το βάθεμα του εκφυλισμού στο κυρίαρχο γραφειοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα, κατάφερε να διατηρήσει τις δυνάμεις της σε ψήφους και να κερδίσει δεύτερη έδρα. Πρόκειται για ένα αποτέλεσμα που την καθιστά σταθερό πόλο αναφοράς και ταξικής συσπείρωσης στο μαχόμενο εργατικό κίνημα.

Να σημειωθεί πως η παράταξη ΕΜΕΙΣ που είχε ιδρυθεί ως διάσπαση της ΠΑΣΚΕ το 2013 (Σαλουφάκου, Φωτόπουλος κ.α.) και είχε λάβει 59 ψήφους και 2 έδρες το 2017 διαλύθηκε και η πλειοψηφία της επέστρεψε στην ΠΑΣΚΕ, συμβάλλοντας στην άνοδό της, ενώ ένα μικρότερο τμήμα εντάχθηκε στην ΕΑΚ/ΣΥΡΙΖΑ, η οποία ωστόσο κατέγραψε απώλειες.

Ελευθέρως από κυβερνήσεις στις πολυεθνικές ενέργειας

Τα τελευταία χρόνια έχουν ενταχθεί για τα καλά στο δημόσιο λόγο όροι όπως «θαλάσσια οικόπεδα», εξορύξεις, πετρελαιοειδή εταιρίες. Η αρχή έγινε με την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και συνεχίζεται με αμείωτη ένταση από την παρούσα κυβέρνηση της ΝΔ: οικοπεδοποίηση της θάλασσας και παραχώρησή της σε πετρελαιοειδή/ενεργειακούς κολοσσούς για την έρευνα αρχικά και την εκμετάλλευση σε δεύτερο χρόνο υδρογονανθράκων. Ο αριθμός των θαλάσσιων οικοπέδων αριθμεί τα είκοσι, έντεκα στο Ιόνιο Πέλαγος και εννιά νότια της Κρήτης (Λυβικό Πέλαγος) συνολικής έκτασης 50.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Ήδη, οι εταιρείες Exxon Mobil, Total, Repsol και Ελληνικά Πετρέλαια έχουν συνάψει συμβάσεις με το ελληνικό κράτος για διεξαγωγή ερευνών.

Αξίζει να σημειωθεί πως οι παραχωρήσεις που είχαν γίνει από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ για τη διεξαγωγή θαλάσσιων έρευνας για υδρογονάνθρακες ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκές για τις πετρελαιοειδή εταιρείες, χωρίς να τηρούνται στοιχειώδεις κανόνες σεβασμού της θαλάσσιας βιοποικιλότητας. Χαρακτηριστική είναι η απαλλαγή από τη σύνταξη Στρατηγικών Μελετών Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων για τη χρήση σεισμικών αεροβολών, οι οποίες σε περιπτώσεις είναι πιθανό να επιφέρουν σοβαρά τραύματα σε θαλάσσιους οργανισμούς και η χρήση τους θα έπρεπε να εξετάζεται ανά περιοχή. Η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ, μάλιστα, συνεχίζοντας στον ίδιο δρόμο της υποβάθμισης των όποιων κινδύνων για το θαλάσσιο περιβάλλον, δεν διστάζει να αγνοήσει ακόμα και τις συμβουλευτικές μελέτες θεσμών του κράτους. Σε πρόσφατη μελέτη της επιτροπής ΦΥΣΗ 2000 (Natura 2000) που υπάγεται στο υπουργείο Περιβάλλοντος, επισημαίνεται μια σειρά κινδύνων που προκύπτουν από την έρευνα για υδρογονανθράκων, μελέτη που τελικώς αγνοήθηκε στην πράξη από την πολιτική ηγεσία του υπουργείου και την κυβέρνηση της ΝΔ.

Ανύπαρκτα για την κοινωνική πλειονότητα τα οφέλη από τις παραχωρήσεις δικαιωμάτων έρευνας και εξόρυξης στις πολυεθνικές ενέργειας. Σοβαροί οι κίνδυνοι, ειδικά στις περιοχές της χώρας μας που τα βάθη είναι πολύ μεγάλα, ενώ υπάρχει και σοβαρή σεισμική δραστηριότητα. Τουλάχιστον έξι περιβαλλοντικά ατυχήματα κάθε χρόνο σε πλατφόρμες εξόρυξης.

Κόβουν σε «οικόπεδα» τη Μεσόγειο Περιβαλλοντική απειλή οι θαλάσσιες εξορύξεις

Ανάλυση

Σπύρος Χαϊκιάλης

ωκεανογράφος, Γραμματεία
Αντικαπιταλιστικής
Ανατροπής στην Αττική

Είναι προφανές πως το ελληνικό κεφάλαιο και κράτος επιχειρούν να πάρουν μια ισχυρή γεωπολιτική θέση στη σκακιέρα της ευρύτερης περιοχής, μέσω της παραχώρησης θαλάσσιων οικοπέδων προς έρευνα και ενδεχόμενη αξιοποίηση κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου. Για να το κατορθώσει αυτό το αστικό κράτος ξεπουλάει –ακόμα και με αστικούς όρους– τα όποια δικαιώματά του σε καπιταλιστικούς κολοσσούς της πετρελαιοβιομη-

χανίας, ενώ διαμορφώνει και ένα ιδιαίτερα ευνοϊκό νομικό πλαίσιο για τις εν λόγω εταιρείες. Σε αυτά τα πλαίσια δεν θα μπορούσαν να μην υπάρχουν και οι απαραίτητες διευκολύνσεις στο επίπεδο των περιβαλλοντικών μελετών με γνώμονα την «παράκαμψη της γραφειοκρατίας» προς όφελος των «νόμων της αγοράς». Κι αυτό παρότι με τα οικόπεδα που έχουν παραχωρηθεί στις εταιρείες για έρευνα και εξόρυξη σε Ιόνιο και Κρήτη γειτνιάζουν συνολικά 90 προστατευόμενες περιοχές (4 εθνικά πάρκα, 2 εθνικοί δρυμοί, 21 καταφύγια άγριας ζωής και 63 περιοχές του δικτύου Natura). Όπως γίνεται αντιληπτό, οι περιοχές μελέτης μόνο ως «καμένη γη» δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν. Αντίθετα είναι περιοχές υψηλής περιβαλλοντικής αξίας. Συγκεκριμένα, η Ελληνική Τάφρος αποτελεί σπίτι για δεκάδες παγκοσμίως σπά-

νια είδη που βρίσκονται υπό καθεστώς προστασίας, όπως είναι οι φάλαινες (πτεροφάλαινες), τα κητώδη (φουσητήρες, ζιφιοί), τα δελφίνια (ρινοδέλφια, σταχοδέλφια, ζωνοδέλφια), οι θαλάσσιες χελώνες και οι μεσογειακές φώκιες (πηγή WWF).

Μια από τις σημαντικότερες πλευρές, η οποία προκαλεί την ανησυχία των περισσότερων επιτροπών κατοίκων και ευρύτερου κόσμου είναι η απειλή ενός ατυχήματος. Το βασικό επιχείρημα των πετρελαιοειδή εταιρειών απέναντι σε αυτή την ανησυχία είναι η σημαντική μείωση σε τέτοιου τύπου ατυχήματα. Κάτι τέτοιο είναι στατιστικά σωστό, όντως υπάρχει σημαντική μείωση του αριθμού των ατυχημάτων από το 1970 μέχρι σήμερα. Εντούτοις, αυτή η πλευρά αρκεί; Κατά μέσο όρο την τελευταία δεκαετία λαμβάνουν χώρα τουλάχιστον έξι ατυχήματα το χρόνο σε πλατ-

φόρμες εξόρυξης πετρελαίου, εκ των οποίων τουλάχιστον τα μισά εναποθέτουν στο θαλάσσιο περιβάλλον πάνω από 700 τόνους πετρελαίου. Ο παραπάνω αριθμός είναι μικρός ή μεγάλος άραγε; Μάλιστα στη σχετική λίστα με τα πιο επιζήμια ατυχήματα για το θαλάσσιο περιβάλλον στη θέση νο 9 (για ατυχήματα από το 1970-2019) βρίσκεται ατύχημα που έγινε στο όχι και τόσο μακρινό 2018, εναποθέτοντας πάνω από 100.000 τόνους πετρελαίου στο θαλάσσιο περιβάλλον. Σε αυτό θα πρέπει να συνηγορήσει επίσης πως στη διεθνή επιστημονική βιβλιογραφία αναφέρεται συχνά πως το ενδεχόμενο ατυχήματος αυξάνεται τόσο σε περιπτώσεις γεωτρήσεων σε βαθιά νερά όσο και σε σεισμογενείς περιοχές, δηλαδή ακριβώς ό,τι συμβαίνει στα θαλάσσια «οικόπεδα», που έχουν παραχωρήσει οι ελληνικές κυβερνήσεις.

Οι παραπάνω στατιστικές έλαβαν υπ' όψη τους όσα δήλωσαν οι πετρελαϊκές εταιρείες. Είναι όμως μόνο αυτά; Εδώ δεν επιχειρείται να μιλήσουμε για κρυφές στατιστικές και μυστικοπάθεια, κάθε άλλο. Ατυχήματα όμως που συμβαίνουν σε πλοία που μεταφέρουν πετρέλαιο από πλατφόρμα σε πλατφόρμα είναι ατυχήματα που τεχνικά δεν υπολογίζονται στην εξορυκτική δραστηριότητα, είναι όμως όντως ολότελα ανεξάρτητα; Τα ελληνικά λιμάνια είναι ήδη πρωταθλητές στη Μεσόγειο θάλασσα σε απόρριψη πετρελαίου στις ακτές. Η αντικειμενική αύξηση της κυκλοφορίας, η οποία θα είναι επακόλουθο των πλατφορμών εξόρυξης, θα δράσει θετικά ή αρνητικά σε αυτό το στατιστικό στοιχείο;

Βέβαια τα βασικά (και «δυνατά») επιχειρήματα από πλευράς κυβέρνησης και πετρελαϊκών εταιρειών δεν είναι τόσο η περιβαλλοντική προστασία όσο οι θέσεις εργασίας. Ας δούμε τι ισχύει στην πράξη.

Αλήθεια μπορεί να αντιμετωπιστεί αυτό το «επιχείρημα» με κάποιον άλλο τρόπο πέρα από το ότι είναι μια χυδαία υποκρισία στα μούτρα του δοκιμαζόμενου λαού και της νεολαίας; Αλήθεια υπάρχει κάποιος-α που να πιστεύει ότι θα μας σώσουν οι επενδύσεις των πετροδολαρίων; Και από τι θα μας σώσουν αλήθεια; Όταν όλες οι βασικές κρατικές δομές ασφυκτιούν από την υποστελέχωσή τους. Όταν τα σχολεία τελειώνουν σχολικές χρονιές χωρίς να διδάσκονται όλα τα μαθήματα, όταν στα νοσοκομεία γιατροί εργάζονται 32 ώρες συνεχόμενα για να καλυφθούν οι εφημερίες, για ποιες θέσεις εργασίας καυχιούνται;

Είναι προφανές πως όλα τα παραπάνω επιχειρήματα, είναι τεχνάσματα για να χυψούν το χάπι και να καλύψουν τις βαθύτερες πολιτικές επιδιώξεις του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου σε πλήρη συντονισμό με τους καπιταλιστικούς κολοσσούς της πετρελαιοβιομηχανίας.

γραμμή δεν αναζητά τρόπους κάλυψης των αναγκών ενέργειας υπό το πρίσμα των καπιταλιστικών νόμων της αδιάκοπης μεγέθυνσης, αλλά αντίθετα κινείται για την κάλυψη των πραγματικών αναγκών της ανθρωπότητας, με σεβασμό στην ενεργειακή, περιβαλλοντική και κλιματική

επιστήμης και της τεχνολογίας δεν θα γίνεται με σκοπό την αύξηση της κερδοφορίας αλλά θα εξυπηρετεί την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και την προστασία της φύσης. Από αυτήν την άποψη, ούτε οι Βιομηχανικές ΑΠΕ (ΒΑΠΕ) των πολυεθνικών μπορούν να αποτελέσουν βιώσιμη λύση. Αντίθετα, αποτελούν μια άλλη μορφή καπιταλιστικής κερδοφορίας. Εδώ θα πρέπει να διευκρινιστεί πως δεν καταδικάζεται η μορφή παραγωγής ενέργειας (π.χ. αιολική) αλλά οι δρόμοι άντλησης της (π.χ. βιομηχανικές αιολικές εγκαταστάσεις).

Η μάχη ενάντια στις θαλάσσιες εξορύξεις αντικειμενικά παίρνει ευρύτερες διαστάσεις, που σήμερα ξεπερνούν τα όρια του περιβάλλοντος και συνδέονται με την αναγκαία αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πάλη για την ειρήνη στη περιοχή. Αυτή όμως είναι και η ουσία της πολιτικής πάλης στη σημερινή εποχή. Καμία μάχη δεν μπορεί να δοθεί από μια μόνο πλευρά (π.χ. εν προκειμένω περιβαλλοντική). Για να είναι τελικά ουσιαστικά διεκδικητική απέναντι στους κοινωνικούς και πολιτικούς φορείς του κεφαλαίου θα πρέπει να αντιπαρατίθεται με το σύνολο των πολιτικών επιδιώξεων των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων. Αν η μάχη για το περιβάλλον δεν γίνει συνολική πολιτική μάχη τότε είναι καταδικασμένη να εξαντληθεί σε κραυγές αγωνίας στους αστικούς θεσμούς, όπως αυτή της Γκρέτα. Για να γίνει επικίνδυνη οφείλει να αναπτυχθεί πέρα από τον στενό ορίζοντα του καπιταλιστικά εφικτού και να αναζητήσει άλλους δρόμους δόμησης της κοινωνίας και της σχέσης ανθρώπου-φύσης.

Τα σημεία που προορίζονται για εξορύξεις δεν είναι καθόλου «καμένη γη», απεναντίας γειτνιάζουν με 90 προστατευόμενες περιοχές και είναι υψηλής περιβαλλοντικής αξίας

Και αφού εξαντληθούν όλα τα παραπάνω επιχειρήματα, έρχεται το φαινομενικά ατράνταχτο επιχείρημα: «μα και καλά τι θέλετε; Να μείνουμε χωρίς ενέργεια;». Εδώ ανοίγει ένα συνολικότερο θέμα το οποίο ξεπερνά τους σκοπούς τους παρόντος άρθρου, εντούτοις επιγραμματικά αξίζουν να αναφερθούν ορισμένες πλευρές. Μια σύγχρονη ανατρεπτική πολιτική

ισορροπία του πλανήτη. Άρα αναζητούμε τρόπους μείωσης της ενεργειακής κατανάλωσης, παρέχοντας ταυτόχρονα αξιόβιωτη ζωή. Πώς οι μετακινήσεις με μέσα μαζικής μεταφοράς θα βελτιστοποιηθούν και θα αποτελέσουν τη βασική μορφή μετακίνησης, μειώνοντας έτσι δραματικά την ενέργεια που σπαταλάται με χρήση ιδιωτικών μέσων. Πώς, εντέλει, η ανάπτυξη της

Ανατρεπτική παρέμβαση και γονιμοποίηση των αντιδράσεων

Είναι βέβαιο πως η προσπάθεια για εξόρυξη υδρογονανθράκων σε είκοσι θαλάσσια οικοπέδα, έχει ανοίξει τη συζήτηση εντός των κατοίκων των περιοχών. Αυτή η συζήτηση αντικειμενικά ξεκινά από πολλές και διαφορετικές αφετηρίες. Από προφανείς λόγους εναντίωσης στη λεγόμενη «οπτική όχληση» που αναμφίβολα θα προκαλέσει το «ξεφύτρωμα» πλατφορμών εξόρυξης, από ηχηρά πρωτόλεια ανάγκη «υπεράσπισης» του περιβάλλοντος από το ενδεχόμενο ενός ατυχήματος (άλλωστε ο ελέφαντας υπάρχει μέσα στο δωμάτιο και λέγεται Κόλπος του Μεξικού στο ότι και τόσο μακρινό παρελθόν) είτε ακόμα (αν και μειοψηφικά) από ιδιότελεις σκοπούς ανταγωνιστικού κεφαλαίου, όπως αυτό του τουριστικού που φοβάται την πτώση της αξίας του προϊόντος του.

Σε κάθε περίπτωση, ένα σύγχρονο αντικαπιταλιστικό πολιτικό ρεύμα οφείλει αφενός να αφουγκραστεί τα αυθόρμητα αναταρακαστικά εναντίωσης και αφετέρου να τα γονιμοποιήσει με συνολικότερες ανατρεπτικές πολιτικές θέσεις ενάντια στις καταστροφικές εξορύξεις, τη λεηλασία από το κεφάλαιο, τους επικίνδυνους αστικούς ανταγωνισμούς, αλλά και γενικότερα για την αρμονική σχέση ανθρώπου φύσης και τη συνολική εναντίωση στην περιβαλλοντική κρίση που προκαλεί ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής. Χθες ήταν οι εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα, σήμερα είναι οι εξορύξεις πετρελαίου, αύριο θα είναι οι αιολικές εγκαταστάσεις, μεθαύριο και προχθές ήταν και θα είναι τα πυρηνικά εργοστάσια. Μόνο η απαλλαγή της ανθρωπότητας από το βάρβαρο νόμο της αύξησης του κέρδους της αστικής τάξης θα μπορέσει να εξορθολογήσει τις ενεργειακές ανάγκες της ανθρωπότητας, με σεβασμό στους ρυθμούς παραγωγής ενέργειας του πλανήτη. Και όχι αντίθετα η ματαιότητα, εν τέλει, της μεγέθυνσης του καπιταλιστικού κέρδους να δρα σε βάρος ακόμα και της ίδιας της ύπαρξης του πλανήτη και του ίδιου του ανθρώπου κατ' επέκταση.

Πρώτη η Ελλάδα σε πετρελαιοκηλίδες

► Μεγαλώνει ο κίνδυνος ρύπανσης της θάλασσας από τις εξορύξεις

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ θέμα, το οποίο έχει άμεση σχέση με την επιχειρούμενη εξορυκτική δραστηριότητα σε Ιόνιο και Δυτικό Πέλαγος, και η οποία θα επιβαρύνει την παράκτια ζώνη, είναι τα ατυχήματα των πλοίων. Σε έκθεση της WWF (2017), με αφορμή το ναυάγιο του «Αγία Ζώνη II», αναφέρεται πως στα καταγεγραμμένα ατυχήματα στη Μεσόγειο Θάλασσα για τη χρονική περίοδο από 1977-2010, στα οποία η διαρροή πετρελαίου υπερέβαινε τους 100 τόνους, η Ελλάδα είναι αρνητική πρωταθλήτρια, με το 30% αυτών των ατυχημάτων να καταγράφεται στις ελλη-

νικές θάλασσες! Δεύτερη είναι η Ιταλία με ποσοστό 18%, τρίτη η Ισπανία με 14%, ενώ οι υπόλοιπες χώρες της Μεσογείου έχουν ποσοστό κάτω του 10%.

Σύμφωνα με την ίδια έκθεση, για την ίδια περίοδο χρονική περίοδο των καταγεγραμμένων ατυχημάτων που έχουν λάβει χώρα στην Ελλάδα, αυτά ανέρχονται στα 12, ενώ οι ποσότητες πετρελαίου που συνολικά απορρίφθηκαν στη θάλασσα έφτασαν περίπου τους 120 χιλιάδες τόνους. Εξ αυτών τα μισά σχεδόν έλαβαν χώρα στον Κόλπο του Σαρωνικού, απορρίπτοντας πάνω από 4 χιλιάδες τόνους πετρελαίου.

Ενώ σε επίπεδο εμβαδού που εναποτέθηκε πετρέλαιο, τα περισσότερα εκ των προαναφερθέντων απέρριψαν πετρέλαιο που κάλυψε 100 τετραγωνικά μέτρα.

Όπως γίνεται αντιληπτό, η αναμενόμενη αύξηση της κυκλοφορίας πλοίων (κυρίως τάνκερ) στην περιοχή, θα αυξήσει δραματικά τον κίνδυνο ατυχημάτων τέτοιου τύπου. Η πρώτη θέση που καταλαμβάνουν ήδη οι ελληνικές ακτές σε ρύπανση από πετρελαιοκηλίδες όχι απλά θα διατηρηθεί αλλά θα εκφράζει αύξηση των περιβαλλοντοκτόνων ατυχημάτων σε απόλυτους αριθμούς.

Κάλεσμα πρωτοβάθμιων σωματείων κατά «συνεδρίου» ΓΣΕΕ

ΣΕ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ με αφορμή το συνέδριο-παρωδία της ΓΣΕΕ καλούν η Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων και εργατικά σωματεία. Τη Δευτέρα 24/2, στις 6 μ.μ. διοργανώνουν συγκέντρωση στο Πολυτεχνείο και πορεία στα γραφεία της ΓΣΕΕ, ενώ την Τρίτη 25/2 στις 8 π.μ., στον χώρο διεξαγωγής του «συνεδρίου», στο ξενοδοχείο «Απόλλων» στο Καβούρι Αττικής. «Οι εργαζόμενοι και τα σωματεία τους δεν πρέπει να νομιμοποιήσουν με κανένα τρόπο ένα τέτοιο συνέδριο! Διέξοδο μπορεί να δώσει η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, με μαχητικούς αγώνες στα χέρια των εργαζόμενων, με δημοκρατικό συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων», σημειώνουν.

Συνεχίζουν τον αγώνα τους οι «ωφελούμενοι» του ΟΑΕΔ

ΜΑΧΗΤΙΚΑ συνεχίζουν τον αγώνα τους οι εργαζόμενοι του «Ειδικού Προγράμματος Απασχόλησης του ΟΑΕΔ για 5.500 άνεργους πτυχιούχους ηλικίας 22-29». Την Παρασκευή, μετά από κάλεσμα του Συντονιστικού Αγώνα, προχώρησαν σε κινητοποίηση στο υπουργείο Εργασίας και πορεία προς τη βουλή, φωνάζοντας συνθήματα όπως «στη μετανάστευση μας στέλνετε εσείς/για μόνιμη δουλειά παλεύουμε εμείς». Μάλιστα, υπό την πίεση του κινήματος, η ΑΔΕΔΥ προκήρυξε τρίωρη στάση εργασίας. Τέλος, πραγματοποίησαν νέα συνέλευση, αποφασίζοντας νέα κινητοποίηση στο υπουργείο Εργασίας την επόμενη Πέμπτη.

«Έφυγε» από τη ζωή ο αγωνιστής Μιχάλης Βασιλάκης

ΠΕΘΑΝΕ τα ξημερώματα της Τρίτης, μετά από πολυήμερη νοσηλεία στη ΜΕΘ του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Πατρών, ο γραμματέας του Εργατικού Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου (ΕΑΜ) Πάτρας και αγωνιστής του εκπαιδευτικού και εργατικού κινήματος της πόλης, Μιχάλης Βασιλάκης. «Ήταν ένας άνθρωπος που με σεμνότητα και αφοσίωση υπηρέτησε πιστά τις αρχές του μέχρι το τέλος [...]. Θα τον θυμόμαστε για την ανιδιοτέλεια και τη μαχητικότητα του χαρακτήρα του», τονίζουν σε ανακοίνωσή τους οι οργανώσεις NAP και vKA Πάτρας.

Δικάζονται την Πέμπτη οι 2 φοιτητές από τη Νέα Σμύρνη

ΣΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ δικάζονται το πρωί της Πέμπτης οι δυο νεοσυμρινώτες φοιτητές που κατηγορούνται για αναγραφή συνθημάτων που καλούσαν στη μεγάλη αντιφασιστική συγκέντρωση που οργανώθηκε στις 26/9/2013 από σωματεία, ομοσπονδίες, φορείς, αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές οργανώσεις. Τη συμπαραστάσή τους στους φοιτητές έχουν εκφράσει με ψηφίσματά τους αρκετοί φοιτητικοί σύλλογοι, συλλογικότητες, εργατικά σχήματα, εργατικές λέσχες και κινήσεις.

Ακροβασίες | Βασίλης Παπαγεωργίου

Με ένα ...κλικ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ PRIN

► Το βράδυ του Σαββάτου 21 Μαρτίου στον φιλόξενο χώρο του Ίλιον Plus θα πραγματοποιηθεί το ετήσιο γλέντι του *Prin*. Σας καλούμε να διασκεδάσουμε και να τραγουδήσουμε όλοι μαζί, παρά με τον Δημήτρη Ζερβουδάκη και τους συνεργάτες του αλλά και να ενισχύσουμε οικονομικά την εφημερίδα μας. Περισσότερες λεπτομέρειες στα επόμενα φύλλα...

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ NAP-vKA ΣΕ ΚΟΜΟΤΗΝΗ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΟΖ

► Οι οργανώσεις του NAP και της vKA Κομοτηνής διοργανώνουν την Τετάρτη 26/2, στις 6 μ.μ., στο Εργατικό Κέντρο Κομοτηνής εκδήλωση με θέμα: «Θαλάσσιες ζώνες, ΑΟΖ, Πολεμικοί Ανταγωνισμοί-Εχουμε κάτι να χωρίσουμε με τους γειτονικούς λαούς, τους/τις πρόσφυγες/-ισσες και τους/τις μετανάστες/-ριες;». Ομιλητές: Θ. Περεντίδης (περιφερειακός σύμβουλος με την Ανταρσία στην ΑΜΘ), Π. Μαυροειδής (μεταλλειολόγος-μεταλλουργός μηχανικός, μέλος ΠΕ NAP) και Ν. Τσολάκης (φοιτητής, μέλος vKA Θεσσαλονίκης). Θα υπάρξει παρέμβαση από το Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος». Μια μέρα μετά, την Πέμπτη 27/2, στις 5 μ.μ., οι οργανώσεις NAP και vKA Αλεξανδρούπολης θα πραγματοποιήσουν τη δική τους εκδήλωση στο Ανοιχτό Αναγνωστήριο (Καβύρη, έναντι πιάτσας ταξί) με το ίδιο θέμα. Ομιλητές: Μ. Τσολάκ Αλή (δημοσιογράφος/μεταφραστής), Θ. Περεντίδης και Π. Μαυροειδής.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΑ 30 ΧΡΟΝΙΑ NAP ΣΤΗΝ ΚΟΖΑΝΗ

► Το Σάββατο 7/3, στις 7 μ.μ., στο Εργατικό Κέντρο Κοζάνης θα διοργανωθεί εκδήλωση για τη συμπλήρωση 30 χρόνων από την ίδρυση του NAP. Ομιλητές: Π. Μαυροειδής και Χρ. Βασιλόπουλος.

ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

► Η Εργατική Λέσχη Ν. Ιωνίας θα προβάλει σήμερα, Κυριακή 23/2, στις 8 μ.μ., την ταινία *The big short* του Άνταμ Μακ Κέι (Ελ. Βενιζέλου 84).

ΚΟΥΠΟΝΙΑ

για τους αναγνώστες του

PRIN

θέατρο

Με την επίδειξη του παρόντος κουπονιού, το *Prin* παρέχει τη δυνατότητα σε 2 αναγνώστες του να παρακολουθήσουν τη παράσταση **Φελίτσε και Λίλυ: Ένας άνθρωπος ανάμεσα στους ανθρώπους** της Ελένης Καρασαββίδου, με ένα εισιτήριο αξίας 13 ευρώ! **Τελευταίες 4 παραστάσεις: Τετάρτη-Πέμπτη στις 9.15 μ.μ.**

Θέατρο Vault

(Μελενίκου 26, Γκάζι).

Τηλέφωνα επικοινωνίας: 2130356472/6949534889

Ισχύει για όλες τις παραστάσεις βάσει διαθεσιμότητας (απαραίτητη η τηλεφωνική κράτηση και η επίδειξη του κουπονιού κατά την παραλαβή των εισιτηρίων).

θέατρο

Με την επίδειξη του παρόντος κουπονιού, το *Prin* παρέχει τη δυνατότητα σε 2 αναγνώστες του να παρακολουθήσουν τη θεατρική παράσταση **Ευτυχισμένες Μέρες** του Σάμουελ Μπέκετ,

με ένα εισιτήριο αξίας 15 ευρώ!

Παραστάσεις:

Τετάρτη-Παρασκευή στις 9 μ.μ.

Θέατρο Άτις-Νέος Χώρος

(Λεωνίδου 12, πλησίον μετρό Μεταξουργείου). Πρεμιέρα: 26 Φεβρουαρίου. Τηλέφωνα επικοινωνίας: 2103225207.

Ισχύει για όλες τις παραστάσεις βάσει διαθεσιμότητας (απαραίτητη η τηλεφωνική κράτηση και η επίδειξη του κουπονιού κατά την παραλαβή των εισιτηρίων).

Συνέντευξη
στον
ΚΥΡΙΑΚΟ
ΝΑΣΟΠΟΥΛΟ

► Αυτές τις μέρες το NAP κλείνει 30 χρόνια από την ίδρυσή του. Τι σημαίνει η ρήξη του '89-90 και η δημιουργία του NAP για ένα νέο που δεν είχε γεννηθεί τότε;

Είναι πράγματι δύσκολο να αντιληφθεί ένα άτομο που γεννήθηκε 10 χρόνια μετά, το ιστορικό φορτίο και την σημασία της ρήξης του '89. Πώς να αντιληφθεί κανείς σήμερα τι σήμαινε τότε η πτώση του υπαρκτού, τι σήμαινε να βλέπεις το ΚΚ να σέρνεται σε μια αστική συγκυβέρνηση, ό,τι πίστευες να ξεπουλιέται τόσο φθηνά, να ντρέπεσαι ακόμα και να δηλώνεις κομμουνιστής/τρια. Το «φυσικά και δεν θα υπακούσω» λοιπόν, και η δημιουργία του NAP, άνοιξε ένα ρήγμα εκεί που προσπάθησαν να βάλουν ταφόπλακα. Εάν αυτή η ρήξη σήμαινε ελπίδα τότε, σήμερα γεννά τη δυνατότητα.

► Για ποιους λόγους ένας νέος ή μια νέα προσεγγίζει το NAP κι εντάσσεται σήμερα στη νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση;

Δεν είναι απλά οι σύγχρονες αναλύσεις για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο, τη νέα εργατική βάρδια κ.ο.κ. που ανταποκρίνονται στα βιώματα και τις ανησυχίες της νέας γενιάς. Είναι η συνεχής προσπάθεια πραγμάτωσης αυτής της θεωρίας σε επαναστατική πράξη. Η νΚΑ έχει αξία χρήσης στο σήμερα, ακριβώς γιατί βρίσκεται στην εμπροσθοφυλακή των κινημάτων, γιατί μέσα από τη δράση της προσπαθεί να αναδείξει την προοπτική της νέας γενιάς μέσα από τον συλλογικό αγώνα. Και αυτό είναι πολύ μεγάλη υπόθεση, ειδικά για έναν νέο ή μια νέα που στο σήμερα χάνεται στη μιζέρια του ατομικού δρόμου που του προβάλλεται, που πνίγεται στις καταθλίψεις, που νιώθει πως η κανονικότητα δεν τον/την χωρά.

► Δεν είναι ντεμοντέ σήμερα η ένταξη σε μια οργάνωση νεολαίας και μάλιστα κομμουνιστική;

Ντεμοντέ είναι να ζούμε στην εποχή της 4ης τεχνολογικής επανάστασης και να δουλεύουμε 8ωρα και 10ωρα, να ζούμε στην εποχή της αποκωδικοποίησης του γονιδιώμα-

Ιάσοντας Μαρκάτος

φοιτητής ΕΜΠ, μέλος της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Θα μας κρίνει το μέλλον, όχι το παρελθόν

Το «φυσικά και δεν θα υπακούσω» λοιπόν και η δημιουργία του NAP άνοιξαν ένα ρήγμα εκεί που προσπάθησαν να βάλουν ταφόπλακα. Εάν αυτή η ρήξη σήμαινε ελπίδα τότε, σήμερα γεννά τη δυνατότητα. Με αυτόν τον τρόπο προσεγγίζει σήμερα τη ρήξη του '89 και τη δημιουργία του NAP ο φοιτητής Ιάσοντας Μαρκάτος και τονίζει πως μια χρειαζόμαστε μια «οργάνωση όχι απλό άθροισμα αγωνιστών/τριων αλλά μια κομμουνιστική οργάνωση επαναστατών/τριων. Μια οργάνωση, εν τέλει, που θα συνδέει τη ρήξη του χθες με την ανατροπή του σήμερα».

τος και να πεθαίνουμε από ένα μαγκάλι, ντεμοντέ είναι να είμαστε η πιο μορφωμένη γενιά και η πιο εξαθλιωμένη των τελευταίων δεκαετιών. Ντεμοντέ είναι το σάπιο σύστημά τους. Η ένταξη σε μία κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας είναι αγώνας για ζωή, και ο αγώνας φοριέται πολύ τώρα τελευταία.

► 30 χρόνια NAP: Πώς γίνεται να κρατηθεί η εμπειρία, οι κατακτήσεις του ρεύματος και η αυτοκριτική ως ένα εφελτήριο για το μέλλον, χωρίς πτώση στη νοσταλγία, σε μια ηρωική μυθολογία ή στην

καταστροφολογία του «τίποτα δεν γίνεται»;

Τα 30 χρόνια του NAP δεν είναι μια ευκαιρία να κάνουμε γενέθλια. Η γνώση της ιστορίας μας, η συλλογική εμπειρία των αγώνων, των κατακτήσεων και πόσο μάλλον των σφαλμάτων μας σε αυτήν την 30χρονη πορεία αποτελούν τη βάση στην οποία καλούμαστε να χτίσουμε σήμερα. Η νοσταλγία και η φυγή προς τα πίσω είναι πάντα εύκολη. Όπως εύκολη είναι και η υποταγή στο ΤΙΝΑ, στην ιστορία χωρίς υποκείμενο — το μόνο χρέος που γεννάνε είναι αυτό της (εύκολης) κριτικής. Η κίνηση της ταξικής πάλης και η πίστη στον κομμουνισμό ως ανάγκη και δυνατότητα στο σήμερα, είναι αυτά που μας φέρνουν και θα μας φέρνουν πάντα προ των ευθυνών μας. Τα 30 χρόνια μας δεν αποτελούν απάντηση ως προς την ιστορική μας χρησιμότητα, αλλά ερώτημα ως προς τα τωρινά μας καθήκοντα. Και οι σκληρότεροι κριτές οφείλουμε να είμαστε εμείς οι ίδιοι, διότι ο δικαστής θα είναι το μέλλον, όχι το παρελθόν.

► Το NAP «τριαντάρησε» και σήμερα προωθεί τη συμβολή του στην υπόθεση του κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος, για μια νέα ανώτερη κομμουνιστική οργάνωση. Τι λέει σε σένα η συγκεκριμένη πρωτοβουλία;

Ας ξεκινήσουμε με την εξής παραδοχή: ο κομμουνισμός είναι μια επιθυμία μας σαν NAP. Ως εδώ καλά. Και κομμουνιστές δηλώνουμε και αρκετά «κομμουνιστικά» τα λέμε. Είναι ο κομμουνισμός ανάγκη; Η σημερινή πραγματικότητα της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και οι αναλύσεις μας πάνω σε αυτή σήμερα υποδεικνύουν πως ναι. Είναι υλική δυνατότητα στο σήμερα; Αν πιστεύαμε πως δεν είναι θα ακρούμασταν στην δημιουργία μιας φιλοσοφικής λέσχης και όχι μιας

επαναστατικής οργάνωσης. Είναι όμως ο κομμουνισμός μια κίνηση, όχι μιας ιστορικής ντετερμινιστικής τελεολογίας, αλλά μια δυναμική δυνατότητα που γεννά η ταξική πάλη; Και αν ναι, ποιοι οι εκφραστές αυτής της κίνησης και ποιος τους οργανώνει; Ποια είναι αυτή η μορφή οργάνωσης που θα μπορέσει να συνδέσει την τακτική με τη στρατηγική και ποιο το αναγκαίο αυτό περιεχόμενο από το οποίο θα προκύψει; Η προσπάθεια συμβολής του NAP στην υπόθεση του κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος δεν πηγάζει από κάποιο διακαή πόθο των κομμουνιστών να οργανώνονται σε κόμμα (είτε με την ευρεία μαρξική έννοια είτε με την πιο στενή λενινιστική), ούτε είναι απλά μια προσπάθεια οικοδόμησης ενός νέου «Κόμματος Νέου Τύπου». Έρχεται ακριβώς να αναμετρηθεί στα ίσια με τα παραπάνω ερωτήματα. Έρχεται να πιάσει αυτό το ιστορικό νήμα που συνδέει τα κομμουνιστικά κινήματα του περασμένου αιώνα, με το ανοιχτό αυτό ρήγμα του '89, την εξέγερση του '08, τα κινήματα του σήμερα και την επανάσταση του αύριο.

Για μένα αυτή η πρωτοβουλία δεν έρχεται να παίξει τον από μηχανής θεό που θα έρθει να μας λύσει όλα τα προβλήματα και να δώσει μια και καλή την απάντηση στο κοινωνικό ζήτημα, ούτε να μας αναδείξει σε μια αυτόκλητη «πρωτοπορία». Αν ο κομμουνισμός είναι κίνηση, ο κομμουνιστικός φορέας οφείλει να ανταποκρίνεται στην φάση της ταξικής πάλης, να αναδύεται μέσω αυτής και όχι απέξω. Και αυτό είναι ένα ζήτημα το οποίο ταλανίζει τόσο εμένα προσωπικά όσο και την ίδια την οργάνωση.

► Τι πρέπει να αλλάξει και πώς;

Η υπόθεση αυτή όντως προϋποθέτει ένα NAP το οποίο με τις αναλύσεις και την πρακτική του δεν θα «σκύψει» απλά πάνω από την εργατική τάξη, αλλά θα αποτελεί σάρκα της που δεν θα προσπαθεί απλά να μετατοπίσει συνειδήσεις αλλά που θα μετασηματίζεται και το ίδιο σε αυτή την πορεία που θα γίνεται μια οργάνωση όχι απλό άθροισμα αγωνιστών/τριων αλλά μια κομμουνιστική οργάνωση επαναστατών/τριων. Μια οργάνωση, εν τέλει, που θα συνδέει τη ρήξη του χθες με την ανατροπή του σήμερα.

Ντεμοντέ είναι την εποχή της 4ης τεχνολογικής επανάστασης να δουλεύουμε 8ωρα και 10ωρα. Η ένταξη σε μία κομμουνιστική οργάνωση είναι αγώνας για ζωή

“

Νάσος Μπράτσος

Υπάρχει ζωή και έξω από τις ΠΑΕ

Δεν θα ανακαλύψουμε την Αμερική, αν πούμε ότι και ο επαγγελματικός αθλητισμός και η πολιτική με την οποία λειτουργούν οι ιδιοκτησίες των ομάδων είναι ο καθρέφτης του ανταγωνισμού και της (ανύπαρκτης) ηθικής των επιχειρηματιών που τις ελέγχουν. Ούτε ότι οι κυβιστήσεις, οι παρεμβάσεις, αλλά και οι ανοχές που επιδεικνύει η κάθε κυβέρνηση απέναντι σε αυτά συνιστούν έκπληξη, επειδή το κράτος δεν είναι ένα ουδέτερο εργαλείο –ένας διαιτητής για να το πούμε με ποδοσφαιρικούς όρους– που έλεγε και ένας παλιός, αλλά αποκρυστάλλωμα του ταξικού συσχετισμού.

«Πακέτο» με τα παραπάνω πάει και ο λόγος –ρατσιστικός, εθνικιστικός, εμπρηστικός– που χαρακτηρίζει όσους χρησιμοποιούν τον αθλητισμό σαν βιτρίνα για όλες τις άλλες μπίζνες που κάνουν. Μικρή σημασία έχει σε κάθε χρονική περίοδο ποιοί είναι αυτοί. Οι ανταγωνισμοί και οι λυκοσυμμαχίες μπορεί να αλλάζουν, η ουσία είναι αυτή που μένει. Όσο για τον κίνδυνο που υπάρχει, όταν καλείσαι να γράψεις με αφορμή έναν επερχόμενο ποδοσφαιρικό αγώνα (ΠΑΟΚ-Ολυμπιακού), ο οποίος «συμπυκνώνει» όλες τις διαστάσεις του ανταγωνισμού με κάθε μέσο, όπως και τη σαπίλα των ιδιοκτητών των ομάδων, αυτός είναι ότι δεν ξέρεις αν θα γίνει, αν θα ξεκινήσει και αν θα τελειώσει – και αν τελειώσει κάτω από ποιες συνθήκες θα έχει γίνει.

Και όμως, υπάρχει ζωή στον αθλητικό πλανήτη, θέλει όμως ψάξιμο και συγκεκριμένες επιλογές. Μεγάλος αριθμός ερασιτεχνικών σωματείων δίνει τη δυνατότητα να παρακολουθήσει κανείς αγώνες σε άλλο περιβάλλον, να χειροκροτήσει τις προσπάθειες νέων παιδιών, να συμβάλει με τα 4-5 ευρώ του εισιτηρίου στην κάλυψη των εξόδων διεξαγωγής του αγώνα (διαιτησία και γιατρός) ή με ημερολόγια και λαχούρες να βοηθήσει στο να αντιμετωπιστούν λειτουργικά έξοδα. Και έτσι, να φύγει από το γήπεδο «αμόλυπτος» από τις αντιπαραθέσεις των επαγγελματιών προέδρων και των επαγγελματιών στρατών τους.

Όχι ότι όλα είναι ιδανικά και στον ερασιτεχνικό αθλητισμό. Και εκεί, άλλωστε, υπάρχουν περιπτώσεις «μικρογραφιών» όσων βλέπουμε στο επαγγελματικό επίπεδο. Είναι επόμενο, δεν είναι χώρος «αεροστεγών» σφραγισμένος από την υπόλοιπη κοινωνία. Υπάρχει, όμως, η δυνατότητα της λαϊκής συμμετοχής μέσα στις διοικήσεις και τις επιλογές τους, που συχνά αντιλαμβάνονται τον σφυγμό της κοινωνίας. Για παράδειγμα, αν μετρήσουμε πόσα ερασιτεχνικά αθλητικά σωματεία έδωσαν αγώνες υπέρ απεργών, προσφύγων, ευπαθών ομάδων την περίοδο των μνημονίων και δούμε και τον αριθμό των αντίστοιχων επαγγελματιών, τότε η σύγκριση είναι χαώδης. Για να μην πούμε πόσα τοπικά αθλητικά σωματεία συμμετέχουν σε εκδηλώσεις τιμής και μνήμης της Εθνικής Αντίστασης, όταν αλλού κανακεύουν –και διευκολύνονται να στρατολογούν από τις κερκίδες– κάθε τύπου φασιστοειδή, επειδή αποτελούν τον «πύρινο κόσμο» της ομάδας.

Έτσι φτιάχτηκαν τα προηγούμενα χρόνια τα «τάγματα εφόδου» – και αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε.

Κυριάκος Νασόπουλος

Ντέρμπι κορυφής ή ποδοσφαιρικής «σαπίλας» στην Τούμπα;

Σήμερα το βράδυ, όπως συνήθως γίνεται κάθε Κυριακή για καθαρά τηλεοπτικούς λόγους, θα διεξαχθεί το πιο ενδιαφέρον ματς της αγωνιστικής του ελληνικού ποδοσφαιρικού πρωταθλήματος. Ειδικά, η 25η «στροφή» του φετινού «μαραθωνίου» οδηγεί στο γήπεδο της Τούμπας και στο μεγάλο ντέρμπι μεταξύ ΠΑΟΚ και Ολυμπιακού, των δυο μοναδικών διεκδικητών του τίτλου για φέτος. Όλη η ποδοσφαιρική «Ελλάδα», περιμένει από την αρχή της χρονιάς το συγκεκριμένο παιχνίδι με μεγάλη προσμονή και κανονικά θα έπρεπε να μιλάμε για μια ποδοσφαιρική γιορτή.

Όμως, στο βρώμικο και γεμάτο «σαπίλα» ελληνικό ποδόσφαιρο, δυστυχώς, δεν υπάρχουν γιορτές, παρά μονάχα πόλεμοι συμφερόντων. Ειδικά αυτήν την περίοδο, όπου η διαμάχη μεταξύ των ιδιοκτητών των δυο ομάδων μαινεται με απίστευτη ένταση, τα πράγματα φαίνεται να βρίσκονται εκτός κάθε ελέγχου – με την κυβέρνηση να προσπαθεί να κρατήσει ισορροπίες μεταξύ των δυο ολιγαρχών. Βαγγέλης Μαρινάκης και Ιβάν Σαββίδης έχουν παρατάξει τα «πυρηνικά» τους όπλα, Ολυμπιακό και ΠΑΟΚ, δυο τεράστιες ομάδες με εκατομμύρια οπαδούς, θέλοντας να εξασφαλίσουν την κυριαρχία τους σε οικονομικό και πολιτικό

επίπεδο αλλά και ως «ασπίδα» για οποιαδήποτε σκοτεινή τους δραστηριότητα.

Γιατί να «κόπτονται» για το καλό του ελληνικού ποδοσφαίρου είναι λιγάκι «κομματάκι» δύσκολο. Ο Ιβάν Σαββίδης εκτίει ποινή απαγόρευσης εισόδου στα γήπεδα για τρία χρόνια, καθώς στις 29 Μαρτίου 2018 στα τελευταία λεπτά του ντέρμπι ΠΑΟΚ-ΑΕΚ είχε εισβάλει στον αγωνιστικό χώρο με το «κουμπούρι» στη ζώνη για να... διαμαρτυρηθεί στον διαιτητή. Στον, δε, Βαγγέλη Μαρινάκη έχει επιβληθεί ποινή απαγόρευσης ενασχόλησής του με το άθλημα, καθώς, μεταξύ άλλων, είναι εκ των κατηγορουμένων σε υπόθεση σύστασης εγκληματικής οργάν-

Διονύσης **Ελευθεράτος**

Χωρίς ανία, αλλά με μπόλικη αηδία...

Εάν απομονωθεί ο στίχος των Κατσιμιχαίων «τίποτα δεν έχει αλλάξει, τίποτα δεν είναι όπως παλιά», σκιαγραφείται η εξέλιξη του συμπλέγματος «ποδόσφαιρο - πολιτική εξουσία - επιχειρηματικοί ανταγωνισμοί». Η σχέση του πρώτου με τη δεύτερη άρχισε να γίνεται συστηματική στη δεκαετία του 1950. Η υπαγωγή του αθλήματος στις διελκυστίνδες της οικονομικής ελίτ συστηματοποιήθηκε από τα τέλη της δεκαετίας του 1970. Δεν είναι νέο, λοιπόν, αυτό το διπλό «παιχνίδι». Η σφοδρότητα και η «βουλιμία», όμως, που χαρακτηρίζουν τους τωρινούς όρους της διεξαγωγής του, κάνουν τα ήθη ακόμη και της πρώτης δεκαετίας του αιώνα μας να φαντάζουν εξαιρετικά αθώα...

Μια κυβέρνηση πασχίζει αμήχανα και σπασμωδικά να βρει «χρυσές τομές» ανάμεσα στα άτεγκτα «θέλω» του Β. Μαρινάκη, του «μεγάλου μιντιάρχη» και «πειραιάρχη», με τα αντίστοιχα του «βορειάρχη» Ι. Σαββίδη. Κι αν είναι στοιχείο του χθες η γελοιοποίηση, την οποία επέφερε ο κωμικοτραγικός περί τροπολογίας χειρισμός της, διαρκεί η ανησυχία της για το πού θα μπορούσαν να φθάσουν οι προειδοποιήσεις του Μαρινάκη, έπειτα από τις γνωστές - και... γεμάτες νόημα- νύξεις που έκαναν στο ασφαλιστικό Μέσα δικής του ιδιοκτησίας. Απέναντι, βλέπει κανείς βουλευτές της αξιωματικής αντιπολίτευσης να μιλούν σαν μέλη... γραφείου Τύπου του «βορειάρχη», χωρίς πολλές λεκτικές περικοκλάδες. «Πιστοί» δημοσιογράφοι, αφιονισμένα έντυπα και ιστοσελίδες και μια ειδική, αλλά καθόλου ασήμαντη, πτυχή του όλου σκηνικού: Η γραμμή κάθε «στρατοπέδου» συχνά αμπαλάρεται σε ένα κράμα αρλουμπολογίας και εθνικιστικής-ακροδεξιάς ρητορικής, χωρίς να λείπουν και οι επανεμφανίσεις «αστέρων» της ακροδεξιάς στο προσκήνιο. Παράδειγμα, η νομική εκπροσώπηση της ΠΑΕ ΠΑΟΚ από τον Τ. Μπαλτάκο, στη γνωστή «υπόθεση πολυιδιοκτησίας» (ΠΑΟΚ και Ξάνθης).

Έπειτα από τις «προδοσίες» σε βάρος της Μακεδονίας και τους «Μαδούρους», ύστερα από τον αυτάρεσκο -και φυσικά αβάσιμο- ισχυρισμό πως «τον ΣΥΡΙΖΑ τον έριξε ο λαός του Ολυμπιακού» (λες και τα ποσοστά της ΝΔ στον Πειραιά δεν ήταν συνολικά, χαμηλότερα π.χ. από τα αντίστοιχα στη Θεσσαλονίκη), τη σκυτάλη πήρε η στηλίτευση του Σαββίδη ως «Ρώσου». Μπορεί η αιχμή να αφορούσε τις πολιτικές διασυνδέσεις και τα σχέδια του τελευταίου, αλλά η ελπίδα πως η αιχμή θα γινόταν διεισδυτική επενδύθηκε στην απέχθεια προς τον «ξένο», τον «παρείσακτο». Δεν λείπει όμως -κάθε άλλο- το στοιχείο της «εθνικής προστασίας» και από την επιχειρηματολογία υποστηρικτών της άλλης πλευράς: Και να υπάρχει «πολυιδιοκτησία» καλώς υπάρχει, για να μην πάρουν την ΠΑΕ Ξάνθη Τούρκοι λεφτάδες...

Αν συνυπολογιστούν οι νέες «λυκοφιλίες» στις τάξεις των αφεντικών του ποδοσφαίρου (σχετική καταγραφή δεν είναι του παρόντος), ισχυροποιείται το «τίποτα δεν είναι όπως παλιά». Το σκηνικό δεν σε απειλεί με ανία, κομίζει όμως μπόλικη αηδία...

νωσης στο ποδόσφαιρο — η δίκη βρίσκεται σε εξέλιξη. Και όμως, αυτούς τους δυο, μαζί με τον ιδιοκτήτη του Παναθηναϊκού Γιάννη Αλαφούζο και τον πρόεδρο της ΑΕΚ Δημήτρη Μελισσανίδη —ο οποίος δίνει τη δική του παρασκηνακή μάχη για να κερδίσει τις επερχόμενες εκλογές της Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας (ΕΠΟ)— κάλεσαν τα κλιμάκια των FIFA και UEFA πριν λίγες μέρες σε κεντρικό ξενοδοχείο της Αθήνας, να καθίσουν στο ίδιο τραπέζι για... το καλό του αθλήματος. «Λογικό» θα μπορούσε να σχολιάσει κανείς, καθώς οι αμέσως προηγούμενοι πρόεδροι και των δυο ομοσπονδιών, Ζεπ Μπλάτερ και Μισέλ Πλατινί αντίστοιχα, είχαν κατηγορηθεί αλλά και καταδικαστεί για υποθέσεις χρηματισμού.

Πίσω στα δικά μας... Τη «σπίθα» που έβαλε για τα καλά φωτιά στο φυτό της αντιπαλότητας των ιδιοκτητών των δύο ομάδων αποτέλεσε η εισήγηση της Επιτροπής Επαγγελματικού Αθλητισμού (ΕΕΑ) για αφαίρεση του πιστοποιητικού συμμετοχής και υποβιβασμό των ΠΑΟΚ και Ξάνθης για το αδίκημα της πολυιδιοκτησίας. Τη σχετική καταγγελία στην επιτροπή είχε κάνει ο Ολυμπιακός. Από εκείνη τη στιγμή και μετά, έχει ξεσπάσει ένας ανελέητος πόλεμος ανακρινόμενων μεταξύ των δυο πλευρών και με περαιτέρω αποκαλύψεις έχουν αναδειχθεί ακόμα περισσότερο τα βρώμικα παιχνίδια των καπιταλιστών με «όχημα» (και) το ποδόσφαιρο. Το χειρότερο όμως είναι ότι στο παιχνίδι έχουν μπει για τα καλά και οι οπαδικοί στρατοί και των δυο ΠΑΕ — επηρεάζοντας, όπως είναι φυσικό, και τους υγιείς φιλά-

θλους. Οι μεν διοργανώνουν συλλαλητήρια και απειλούν να χωρίσουν την Ελλάδα στα δύο, αν πέσει ο ΠΑΟΚ, οι δε προειδοποιούν την κυβέρνηση ότι θα αναγκαστεί να φύγει από τη χώρα, αν τολμήσει να παρέμβει υπέρ του ΠΑΟΚ.

Τρομαγμένη μπροστά στις εξελίξεις, η κυβέρνηση Μητσοτάκη ψήφισε στη βουλή τροπολογία για την αλλαγή των ποινών σε περίπτωση καταδίκης ΠΑΕ για πολυιδιοκτησία, από υποβιβασμό σε αφαίρεση βαθμών. «Πρωταθλητής ο Μαρινάκης, στα “μαλακά” ο Σαββίδης», μάλλον θα σκέφτηκαν τα κυβερνητικά σαΐνια. «Αποτελεί πολιτική επιλογή γιατί βλέπουμε ένα θέμα, το οποίο έχει τις ρίζες του στις χρόνιες παθογένειες του ποδοσφαίρου, να εξελίσσεται σε ένα θέμα που μπορεί να διαταράξει την κοινωνική συνοχή και να δημιουργήσει πρόβλημα σε μία περίοδο που η Ελλάδα πρέπει να είναι ενωμένη», δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Στέλιος Πέτσας. Τα περί κινδύνου να χαθεί η κοινωνική συνοχή «με όρους γεωγραφίας» επανέλαβε

και ο ίδιος ο πρωθυπουργός στην ομιλία του στη βουλή.

Οι ιδιοκτήτες των μεγάλων ποδοσφαιρικών ΠΑΕ είναι, εν ολίγοις, απόλυτα αφεντικά του πολιτικού συστήματος. Όμως, ενώ ο Κυριάκος Μητσοτάκης επιχείρησε να εμφανιστεί ως δίκαιος διαιτητής στο ντέρμπι Μαρινάκη-Σαββίδη, πέτυχε ακριβώς το αντίθετο. Και οι δυο δείχνουν ανικανοποίητοι, εξαπολύοντας τακτικά «προειδοποιητικά πυρά» κατά κυβερνητικών στελεχών αλλά και πολιτικών αποφάσεων. Η επιχείρηση συμβιβασμού απέτυχε παταγωδώς. Το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα η ένταση αναμένεται να ενταθεί ακόμα περισσότερο, ενώ κάποιοι εκφράζουν τον φόβο ότι το πρωτάθλημα μπορεί να μην ολοκληρωθεί. Το σκηνικό γίνεται ακόμα πιο «σκοτεινό», αν σκεφτούμε ότι οι δυο ομάδες θα αναμετρηθούν τέσσερις φορές μέσα σε λιγότερο από τρεις μήνες, για τα πλέι-οφ του πρωταθλήματος, καθώς και για την ημιτελική φάση του κυπέλλου.

Βέβαια, η σημερινή κατάσταση στο ελληνικό ποδόσφαιρο δεν είναι πρωτόγνωρη. Αντιθέτως, από την αγωνιστική περίοδο 1979-80, όταν και το ποδόσφαιρο έγινε στην Ελλάδα επαγγελματικό, οι συνθήκες πολέμου μεταξύ των ιδιοκτητών ΠΑΕ δεσπόζουν και «σφραγίζουν» τις εξελίξεις. Άλλωστε, η πηγή του κακού είναι και πάλι η ίδια: το κέρδος. Η «υγεία» και η χαρά του ποδοσφαίρου, όπως και κάθε αθλήματος, βρίσκεται μονάχα στις αλάνες και στον ερασιτεχνικό αθλητισμό και σίγουρα μακριά από ανώνυμες εταιρείες (ΠΑΕ, ΚΑΕ) και επιχειρηματικά συμφέροντα.

Οι ιδιοκτήτες των μεγάλων ποδοσφαιρικών ΠΑΕ, απόλυτα αφεντικά του πολιτικού συστήματος

Πίσω από τις κάμερες

Ποιον τρόπο επέλεξαν τα αστικά ΜΜΕ και η πλειοψηφία των δημοσιογράφων να εκθέσουν το ρατσιστικό παραλήρημά τους στην υπόθεση του νεκρού 11μηνου βρέφους; Τον συνηθισμένο των ελληνικών μίντια: Είτε να επιρρίψουν το ανάθεμα στον ένα συγκεκριμένο

Ματίνα Παπαχριστούδη

Μια νεκρή... δεοντολογία στο τραπέζι τους

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΦΟΡΑ λίγοι δημοσιογράφοι φρόντισαν να υπερασπίσουν το επάγγελμα και την τιμή του. Με μια αναλυτική και εμπειριστάωμένη τοποθέτηση, 5 εκπρόσωποι στο Μεικτό Συμβούλιο της ΕΣΗΕΑ ζητούν την παραπομπή 11 «συναδέλφων» στο πειθαρχικό συμβούλιο με την κατηγορία της πλήρους διαστρέβλωσης γεγονότων και της διάδοσης αισθημάτων μίσους σε βάρος της οικογένειας του νεκρού βρέφους.

ΠΡΟΦΑΝΩΣ αυτό δεν αρκεί. Είναι μια αρχή, ωστόσο, για να ανοίξει επιτέλους η συζήτηση στον δημοσιογραφικό κλάδο, αναφορικά με την τήρηση των βασικών αρχών δεοντολογίας. Αφορά δε –όσο και αν το αποφεύγει η πλειοψηφία– και το ΔΣ της ΕΣΗΕΑ, το οποίο συχνά–πυκνά διακηρύσσει την υποστήριξή του σε εκδότες και μεγαλοδημοσιογράφους σε ανοιχτές υποθέσεις τους με την πολιτική εξουσία, αλλά ποτέ δεν ζητά ευθύνες από αυτούς.

ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΑΓΟΡΑ για έξι παίκτες, όπως επίσης και ένταση του μεταξύ τους ανταγωνισμού, έφερε η επάνοδος στον αέρα του *Mega*, υπό ιδιοκτησία Μαρινάκη. Ο εφοπλιστής, ο οποίος ελέγχει πλέον μεγάλο μέρος της μιντιακής αγοράς της Ελλάδας, διατηρεί ενεργό στο διαδίκτυο και το έτερο κανάλι του *One Channel*, το οποίο, μάλιστα, όπως όλα δείχνουν, ετοιμάζεται να εντάξει πολλές αθλητικές μεταδόσεις στο πρόγραμμά του.

ιατροδικαστή για τις δηλώσεις του — στον οποίο, φυσικά, οι ίδιοι έστρεψαν τα φώτα της δημοσιότητας, αγνοώντας την άλλη πλευρά, χωρίς να αναφέρουν καν πως υπάρχει άλλη πλευρά. Είτε να ξεχάσουν το θέμα, υποβιβάζοντάς το σε μονόστηλο. Διαπιστώνουμε, έτσι, για πολλοστή φορά, πως οι δημοσιογράφοι διατηρούν νεκρή τη δεοντολογία του επαγγέλματός τους, αρνούμενοι να θέσουν το ζήτημα, να ζητήσουν μια συγγνώμη, να ασχοληθούν με το λάθος τους, αν έστω δεχθούμε πως «παρασύρθηκαν» από έναν ιατροδικαστή.

Ο κανιβαλισμός Μέσων και συντακτών, η παραβίαση ακόμη και των πιο απλών κανόνων δεοντολογίας αλλά και γενικών πανανθρώπινων αξιών, επιχειρείται να κρυφτεί πάλι κάτω από το χαλί. Όπως συνέβη τόσες φορές στο παρελθόν. Από την επιλογή του πρώην *Mega* να παρουσιάσει παραποιημένο βίντεο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, ως την άκριτη υιοθέτηση και διακίνηση των επιχειρη-

μάτων του Λοβέρδου στην υπόθεση των οροθετικών γυναικών αλλά και τη στάση σχεδόν όλων των καναλιών στη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου. Σε καμία από τις γνωστές και λιγότερο γνωστές υποθέσεις δεν ζητήθηκε μια συγγνώμη.

Γιατί, όμως, οι δημοσιογράφοι δυσκολεύονται να ζητήσουν συγγνώμη; Επειδή η δεοντολογία, εδώ και τουλάχιστον 30 χρόνια, έχει συνειδητά αποκοπεί από το επάγγελμα, ακόμα και στην απλή υιοθέτηση κανόνων αυτοδέσμευσης, τους οποίους προβλέπουν οι δεκάδες νόμοι για τη λειτουργία των τηλεοπτικών σταθμών. Επειδή η ΕΣΗΕΑ εσκεμμένα εξαιρεί από τη δράση της την τήρηση των βασικών αρχών δεοντολογίας, υποκρινόμενη πως ο έλεγχός τους άπτεται μόνο των πειθαρχικών συμβουλίων. Επειδή ποτέ η δεοντολογία και οι βασικές αρχές του επαγγέλματος –ουδετερότητα, αποστασιοποίηση, έλεγχος των πληροφοριών, παράθεση της αντίθετης άποψης, σεβασμός στην ανθρώπινη ζωή και τη διαφορετικότητα, προστασία των θυμάτων– δεν απαιτήθηκαν από τους εκδότες, τους ιδιοκτήτες, τους μιντιάρχες και γενικώς τους ολιγάρχες.

ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΙ

Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος»

Μεγάλος σάλος έχει προκληθεί το τελευταίο χρονικό διάστημα σε ό,τι αφορά τις αναρρωτικές άδειες των στρατευσίμων και τι συγκεκριμένα ισχύει για αυτές.

Το άρθρο 31 της σχετικής υπουργικής απόφασης Φ.400/34/292616/Σ4753 (ΦΕΚ 2808 Β/2016) ορίζει στις παραγράφους 2,3 και 4 τα εξής:

Πρώτον, η αναρρωτική άδεια χορηγείται οποτεδήποτε κατά τη διάρκεια εκπλήρωσης της στρατιωτικής υποχρέωσης, σύμφωνα με τις διατάξεις που κάθε φορά ισχύουν για τη λειτουργία των Επιτροπών Αναρρωτικών Αδειών.

Δεύτερον, η αναρρωτική άδεια μέχρι τρεις (3) ημέρες για κάθε πλήρες δίμηνο πραγματικής στρατιωτικής υπηρεσίας που οι υπηρετούντες οφείλουν να υπηρετήσουν, λογίζεται ως χρόνος πραγματικής στρατιωτικής υπηρεσίας. Ως πλήρες δίμηνο θεωρείται και ο πλήρης μήνας που τυχόν απομένει μετά την αφαίρεση των διμήνων από το σύνολο της καθοριζόμενης προς απόλυση πραγματικής στρατιωτικής υπηρεσίας.

Τι ισχύει με τις αναρρωτικές

► Υψηλόβαθμα στελέχη και στρατιωτικοί γιατροί αγνοούν επιδεικτικά τη νομοθεσία

Τρίτον, ολόκληρη η αναρρωτική άδεια που χορηγείται μετά από νοσηλεία για βλάβη ή πάθηση που προήλθε από την εκτέλεση της υπηρεσίας και εξαιτίας αυτής, λογίζεται ως χρόνος πραγματικής στρατιωτικής υπηρεσίας.

Αυτά που παρατηρούμε από πλευράς μας είναι τα εξής:

Οι εννιάμηνοι δικαιούνται μέχρι δεκαπέντε (15) μέρες αναρρωτικής άδειας, οι οκτάμηνοι μέχρι δώδεκα (12), οι εξάμηνοι μέχρι εννιά (9) και οι τρίμηνοι μέχρι έξι (6) μέρες. Από εκεί και πάνω, παίρνουν αναρρωτική, όμως υπηρετούν τις ημέρες που θα πάρουν. Στη συν-

χεια, η παράγραφος 4 προβλέπει μία ιδιαίτερα δυσκίνητη και χρονοβόρα διαδικασία, προκειμένου να αναγνωριστεί ότι η άδειά σας οφείλεται στην υπηρεσία που εκτελούσατε. Αν, για παράδειγμα, θεωρηθεί ότι αυτό δεν έχει συμβεί (π.χ. έπαιζα ποδόσφαιρο, τραυματίστηκα και πήρα 20 μέρες άδεια), τότε οι επιπλέον ημέρες υπηρετούνται — π.χ. ο εννιάμηνος θα υπηρετήσει 9 μήνες συν 20 μέρες που πήρε, μείον 15 που δικαιούται, δηλαδή 5 ημέρες παραπάνω.

Παρ' όλα αυτά, παρατηρούνται φαινόμενα μη αναγνώρισης ως πραγματικής υπηρεσίας του χρόνου της αναρρω-

τικής άδειας που ξεπερνά το ανώτατο όριο, αν και έχει χορηγηθεί έπειτα από νοσηλεία λόγω βλάβης ή πάθησης που προκλήθηκε από την υπηρεσία ή εξαιτίας αυτής.

Πολλοί υψηλόβαθμοι στρατιωτικοί γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τη νομοθεσία και το ίδιο κάνουν και στρατιωτικοί ιατροί. Αν έχουν ανάγκη από άτομα, ισχυρίζονται ότι το πρόβλημα υγείας που αντιμετωπίζουν οι φαντάροι δεν προκλήθηκε εξαιτίας της υπηρεσίας τους με αποτέλεσμα να εξαναγκάζονται να κάνουν μεγαλύτερη θητεία. Δεν γίνεται να επιβαρύνεται η υγεία μας εξαιτίας ιατρικών σφαλμάτων και καθυστερημένων διαγνώσεων που καταγγέλλονται στις μονάδες και να μας αναγκάζουν να υπηρετήσουμε περισσότερο. Καλούμε τους συναδέλφους να καταγγέλλουν αυτήν την άθλια πρακτική, να βγαίνουν παραπονούμενοι και να δημοσιοποιούν την καταγγελία τους μέσω του Δικτύου «Σπάρτακος» και της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων.

Νίκος Μανάβης

Αποστολή αλληλεγγύης ενάντια σε κέντρα-φυλακές

Με τα αδιέξοδα της αντιπροσφυγικής της πολιτικής είναι αναγκασμένη να αναμετρηθεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Τη Δευτέρα ο υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής Νότη Μηταράκης, σε τηλεοπτικό πάνελ, δήλωσε ότι παγώνει η Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου (ΠΝΠ) για την επίταξη εκτάσεων, όπου θα κατασκευαστούν οι νέες κλειστές φυλακές για τους πρόσφυγες, και κάλεσε τους δήμους και την Περιφέρεια Βορείου Αιγαίου να υποδείξουν νέες θέσεις για την κατασκευή τους. Την Τετάρτη, ο αρμόδιος Επίτροπος της ΕΕ δήλωσε στον περιφερειάρχη Β. Αιγαίου Κώστα Μουτζούρη ότι είναι απόφαση των ελληνικών κυβερνήσεων ο εγκλωβισμός προσφύγων στα νησιά και όχι της ΕΕ. Μια μέρα μετά, ο περιφερειάρχης Β. Αιγαίου καλούσε τον υπουργό Νότη Μηταράκη σε διάλογο από μηδενική βάση. Αρνήθηκε ο διάλογος αυτός να γίνει στο περιφερειακό συμβούλιο, παρά το σχετικό αίτημα που του τέθηκε, αδειάζοντας έτσι τις παρατάξεις της αντιπολίτευσης που συνεργάζονται μαζί του στο προσφυγικό — επίσημη ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ.

Στα νησιά του Βορείου Αιγαίου διάχυτη είναι η αντίληψη πως οι δήμοι και η περιφέρεια έχουν συμφωνήσει με την κυβέρνηση στη δημιουργία των κλειστών φυλακών, ωστόσο αδυνατούν να περάσουν αυτή την πολιτική στις κοινωνίες των νησιών. Το ίδιο ισχύει με τους βουλευτές της ΝΔ και τις τοπικές κομματικές οργανώσεις. Η κυβέρνηση κι όλος ο κομματικός μηχανισμός της ΝΔ επί χρόνια επιδίδονταν στη δαιμονοποίηση των προσφύγων, αξιοποιώντας δοξασίες των πιο ακραίων «χριστιανοταλιμπάν». Τώρα καλούνται να αναμετρηθούν με αυτήν την πολιτική. Η αρχική προσπάθεια να δημιουργηθούν κλειστές φυλακές για τους πρόσφυγες σε όλη την Ελλάδα συνάντησε την καθολική άρνηση όλων των δήμων και των περιφερειών της χώρας που

Εκπρόσωποι 12 περιφερειακών και 29 δημοτικών αριστερών και αντικαπιταλιστικών κινήσεων μεταβαίνουν στη Λέσβο, μεταφέροντας μήνυμα αλληλεγγύης προς τους πρόσφυγες, την ώρα που η κυβέρνηση δυσκολεύεται να πείσει τις τοπικές κοινωνίες για τα κλειστά κέντρα.

δεν είχαν κανένα λόγο να έρθουν σε σύγκρουση με τα συντηρητικά τμήματα των τοπικών κοινωνιών. Άλλωστε, αυτά είναι ο κορμός της εκλογικής τους βάσης.

Την επόμενη εβδομάδα (28/2-1/3) θα επισκεφθούν τη Λέσβο εκπρόσωποι 12 περιφερειακών και 29 δημοτικών αριστερών και αντικαπιταλιστικών κινήσεων. Στόχος της αποστολής είναι να σπάσει το κλίμα αντιπροσφυγικής υστερίας που καλλιεργεί η κυβέρνηση, από κοινού

με το περιφερειακό και δημοτικό κατεστημένο και τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Να μεταφέρει μήνυμα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες, στους εργαζόμενους και τους κατοίκους των νησιών που αντιστέκονται στην ξενοφοβία. Να διατρανώσει ότι εμείς «δεν κουραστήκαμε» να είμαστε αλληλέγγυοι στους πρόσφυγες και ταυτόχρονα να διεκδικούμε άσυλο, προστασία, ελεύθερη μετακίνηση στη χώρα μας και όπου επιθυμούμε, στέγαση με αξιοπρεπείς συνθήκες,

Η αποστολή θα επισκεφτεί το ΚΥΤ της Μόριας και τον καταυλισμό Καρά Τεπέ

Μόρια: Απάντηση στα φασιστοειδή

Η κυβέρνηση επιδιώκει να εγκλωβίσει τους πρόσφυγες στα νησιά Β. Αιγαίου για πάντα, σε συνθήκες ακραίας εξαθλίωσης, ώστε η όποια εκλογική ζημιά να περιοριστεί σε αυτά. Επειδή αυτή η επιλογή δεν γίνεται αποδεκτή από τις τοπικές κοινωνίες, έχουν ενεργοποιηθεί τις φασιστικές συμμορίες. Έτσι, εδώ και δύο εβδομάδες στο χωριό της Μόριας μια εικοσαριά φασιστοειδή στήνουν μπλόκα στην είσοδο του χωριού και κάνουν ελέγχους ποιοι μπαίνουν και ποιοι βγαίνουν από αυτό. Δίπλα τους υπάρχει

μόνιμα μια διμοιρία των ΜΑΤ, η οποία απλά παρακολουθεί τη δράση τους. Απάντηση στο καθοδηγούμενο ακραίο ρατσιστικό κλίμα που διαμορφώνεται στα νησιά από την πολιτική της κυβέρνησης και των τοπικών αρχών, δίνουν οι κινητοποιήσεις που διοργάνωσαν χθες Σάββατο συλλογικές φορείς των νησιών, οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του αναρχικού χώρου. Ήταν η πρώτη φορά που διοργανώθηκαν ταυτόχρονα κινητοποιήσεις στη Λέσβο και στη Σάμο.

διαμονή στις γειτονιές μας στην ηπειρωτική Ελλάδα και τα νησιά. Λέμε: «όχι στην Ευρώπη-φρούριο ενάντια στους κατατρεγμένους, «όχι» στη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας και απαιτούμενα σταματήσει η στήριξη της Ελλάδας στις στρατιωτικές επεμβάσεις και τους πολέμους του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ κ.α. που προκαλούν την προσφυγιά.

Στα πλαίσια της αποστολής θα γίνει περιοδεία στη Μυτιλήνη, επίσκεψη στη Μόρια και τα γύρω χωριά, καθώς και στο ΚΥΤ της Μόριας και τον καταυλισμό Καρά Τεπέ. Επίσης, θα πραγματοποιηθεί ανοιχτή εκδήλωση-συζήτηση με τους κατοίκους.

«Υπεύθυνοι για αυτή τη κατάσταση δεν είναι άλλοι από την ΕΕ, τις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων και τις περιφερειακές και δημοτικές αρχές που εφαρμόζουν την αντιπροσφυγική πολιτική [...]. Η συνέχιση αυτής της ρατσιστικής πολιτικής δημιουργεί εκρηκτικές καταστάσεις, τροφοδοτεί ακραίες ανθρωποφαγικές αντιδράσεις, άνοδο της ξενοφοβίας και της φασιστικής επιρροής. Προκαλεί απρόβλεπτες συνέπειες. Χρησιμοποιείται ως εργαλείο για ένταση της εκμετάλλευσης και των ντόπιων, για ενίσχυση του κλίματος ανταγωνισμού και εχθρότητας ανάμεσα στην εργατική τάξη. Η Ευρώπη-φρούριο για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες είναι η Ευρώπη-φυλακή των μέτρων λιτότητας, της φτώχειας και της ανεργίας για όλους τους εργαζόμενους. Σήμερα περιορίζουν τους ξένους, αύριο κάθε φτωχό, άνεργο, απόκληρο», αναφέρουν, μεταξύ άλλων, στην κοινή τους ανακοίνωση οι αριστερές αντικαπιταλιστικές κινήσεις δήμων και περιφερειών.

Αύριο, Δευτέρα 24/2, στις 12 το μεσημέρι στην Αθήνα, οι αριστερές αντικαπιταλιστικές κινήσεις δήμων και περιφερειών διοργανώνουν συνέλευση τύπου στην αίθουσα της ΑΔΕΔΥ (Φιλελλήνων και Ψύλλα 2), όπου θα παρουσιάσουν τη σημαντική αυτή πρωτοβουλία.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Απάντηση «Άρσις»
σε δημοσίευμα
του Πριν

Λάβαμε από την «Άρσις» την εξής επιστολή:

Με αφορμή ενυπόγραφο κείμενο πρώην εργαζόμενης της ΑΡΣΙΣ, το οποίο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Πριν στις 3/2/2020 (και αναδημοσιεύτηκε στο Περιοδικό και το *tvxs.gr*) έχουμε να επισημάνουμε προς αποφυγή ανακριβειών και παραπληροφόρησης ότι τα ζητήματα που θέτει είναι ανυπόστατα και δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Η συνεργασία με την υπογράφουσα το κείμενο ολοκληρώθηκε στις 31 Δεκεμβρίου 2019 με τη λήξη της σύμβασής της. Η δε λήξη της συνεργασίας αυτής στηρίχθηκε σε μια σειρά αντικειμενικούς λόγους, επικοινωνημένους με τη συντάκτρια του κειμένου, πολλάκις. Οι λόγοι αυτοί, με βάση τη δεοντολογία και τους κώδικες αρχών της οργάνωσης, είναι δεσμευτικό να παραμείνουν σε απόρρητο, καθώς αφορούν προσωπικά δεδομένα της πρώην εργαζόμενης που χρήζουν προστασίας.

Η δομή για την οποία γίνεται αναφορά λειτουργεί με βάση εθνικές προδιαγραφές, πλαισιώνεται από ανεξάρτητους ελεγκτές για συστάσεις και υποδείξεις που τηρούν τις αρχές και συνθήκες λειτουργίας και τυχαίνει της συνεργασίας εποπτείας και ελέγχου των αρμόδιων ελληνικών δημόσιων αρχών.

Επιπλέον, η δομή για την οποία γίνεται αναφορά λειτουργεί όπως όλες οι στεγαστικές δομές της οργάνωσης, με βάση κατευθυντήριες αρχές, μεθοδολογικές προσεγγίσεις και οδηγούς εφαρμογής, μέρος των οποίων αποτελούν οι οργανωτικές και συνεργατικές σχέσεις και διαδικασίες συντονισμού των εργαζόμενων, στην επιτυχή αποστολή των στόχων που είναι τα δικαιώματα των ανηλίκων που φιλοξενούμε και η ασφαλής και αδιαπραγμάτευτη αρχή της αξιοπρέπειας και του σεβασμού της ανθρώπινης ύπαρξης, χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς.

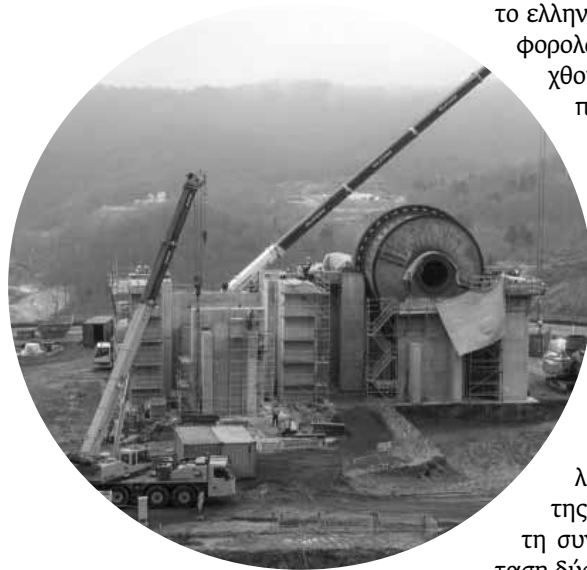
Η ΑΡΣΙΣ, παραμένει πάντα παρούσα και με διάθεση να συνεργαστεί με τα μέσα ενημέρωσης, εντός ενός πλαισίου διαφάνειας για την ακριβή αποτύπωση των επιλογών της, ώστε να περιοριστεί η παραπληροφόρηση και να αναδειχθούν οι ανάγκες και τα αιτήματα των εργαζομένων που υφίστανται τις συνέπειες της κρίσης και των μεταναστευτικών και προσφυγικών πολιτικών.

ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Μιχάλης Ρόθος

Περισσότερο «γη και ύδωρ» ζητά η Ελληνικός Χρυσός

► Νέες επιβαρύνσεις για περιβάλλον και τοπική κοινωνία

Ακόμη μεγαλύτερη διευκόλυνση σχετικά με τη μεταλλευτική της δραστηριότητα στη Χαλκιδική, διαπραγματεύεται με την κυβέρνηση η Ελληνικός Χρυσός. Η εταιρεία υπέβαλε στο υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας στις 22 Νοεμβρίου νέο επενδυτικό σχέδιο, η έγκριση του οποίου προϋποθέτει την τροποποίηση της σύμβασης παραχώρησης του 2004 και περιλαμβάνει πολλές «ελαφρύνσεις» για την ίδια, καθώς και νέες επιβαρύνσεις για το περιβάλλον.

Συγκεκριμένα, στην αρχική σύμβαση παραχώρησης, περιλαμβανόταν στις υποχρεώσεις της εταιρείας η μεταλλουργία να γίνεται στην Ελλάδα, ώστε

το ελληνικό κράτος να έχει έσοδα από τη φορολογία των προϊόντων που θα εξαχθούν. Ωστόσο, η Ελληνικός Χρυσός πρότεινε τη μέθοδο flash melting (μέθοδος της ακαριαίας τήξης), της οποίας η τεχνική μελέτη έχει επιστραφεί από την αρμόδια υπηρεσία, καθώς κρίθηκε ακατάλληλη. Η Ελληνικός Χρυσός, μέσω του νέου μπίζνες πλαν, προτείνει την κατασκευή της μονάδας χρυσού με νέα μέθοδο, κάτι που απαιτεί νέες αδειοδοτήσεις και μεταφέρει ουσιαστικά για τουλάχιστον δύο χρόνια την έναρξη της κατασκευής της. Επικαλούμενη, τη συγκεκριμένη αλλαγή, ζητά παράταση δύο ετών στην κατασκευή της μονάδας μεταλλουργίας. Να σημειωθεί ότι στο παρελθόν έχουν υπάρξει εκτιμήσεις πως η Eldorado Gold ήθελε να γίνεται εκτός Ελλάδας ο διαχωρισμός του χρυσού.

Ακόμα, σύμφωνα με σχετικό άρθρο της Καθημερινής, η εταιρεία ζητά από την κυβέρνηση «διασφαλίσεις για την απρόσκοπτη πορεία της επένδυσης». Το τι ακριβώς σημαίνει αυτό, μπορούμε να το γνωρίζουμε μόνο όταν δημοσιευτεί ολόκληρο το επιχειρηματικό σχέδιο. Παρ' όλα αυτά, μπορούμε να φανταστούμε πως ζητούν σύμβαση τύπου Φραπόρτ: κανείς να μην μπορεί να απορρίψει μελέτη, καμία πολιτική ηγεσία να πάρει διαφορετική στάση, να μην περάσουν πολιτικές που θα περιορίζουν τα κέρδη της εταιρείας. Διαφορετικά, η εταιρεία θα μπορεί να δικαι-

ωθεί με προσφυγές στα δικαστήρια για απώλεια κερδών.

Παράλληλα, οι αλλαγές που ζητάει η Ελληνικός Χρυσός θα έχουν σοβαρότατες επιπτώσεις και στο περιβάλλον. Συγκεκριμένα, ενώ στην προηγούμενη σύμβαση η εταιρεία είχε δεσμευτεί ότι θα έφτιαχνε νέο εργοστάσιο, κάτι τέτοιο δεν έγινε ποτέ. Έτσι, στοχεύει με βάση τη νέα σύμβαση να μπορεί να χρησιμοποιήσει, με πολύ αυξημένη παραγωγή, τα δύο υπάρχοντα πολύ παλιά και πολύ εχθρικά προς το περιβάλλον εργοστάσια σε Ολυμπιάδα και Στρατόνι — τα εργοστάσια βρίσκονται κυριολεκτικά έναν δρόμο μακριά από τις πόρτες σπιτιών. Ακόμη, ήταν υποχρεωμένη να φτιάξει υπόγεια στοά που θα ένωνε τα δρομολόγια των εργασιών, ώστε τα φορτηγά να μην πηγαίνουν μέσω δημόσιου δρόμου. Ωστόσο, αυτό φυσικά δεν συνέβη ποτέ, αδιαφορώντας πλήρως για τις επιπτώσεις στην υγεία των ντόπιων και όχι μόνο.

Στις προεκλογικές του δηλώσεις, ο Κυριάκος Μητσοτάκης υποσχόταν πως η μεταλλευτική δραστηριότητα στη Χαλκιδική θα ξεκινήσει σε έναν μήνα, αφού κυβερνήσει. Ωστόσο, έχουμε φτάσει Φεβρουάριο και η εταιρεία ζητά ακόμα περισσότερα, καταστροφικά και για την οικονομία και για τη φύση. Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι, εν τέλει, στη πλειοψηφία του τα αιτήματά της θα γίνουν δεκτά. Παρ' όλα αυτά, τα κινήματα ενάντια στις εξορύξεις θα δώσουν τη δική τους απάντηση ανυποταξίας!

ΣΚΟΥΡΙΕΣ

Την Παρασκευή δικάζονται 21 αγωνιστές

Σε δίκη οδηγούνται την ερχόμενη Παρασκευή 28/2, στα δικαστήρια Πολυγύρου, είκοσι ένα μέλη του κινήματος ενάντια στις εξορύξεις στη Χαλκιδική, για δυο διαφορετικά υποθέσεις. Συγκεκριμένα για την πρώτη υπόθεση, δέκα οχτώ κάτοικοι θα οδηγηθούν στο εδώλιο του κατηγορουμένου για τη συμμετοχή τους σε κινητοποίηση που πραγματοποιήθηκε την άνοιξη του 2017 στη δασική περιοχή Τσικάρας (Μ. Παναγία), όταν η Eldorado Gold επιχειρήσε να ξεκινήσει μια σειρά γεωτρήσεων. Αντίστοιχα, για τη δεύτερη υπόθεση, οι άλλοι τρεις αγωνιστές θα δικαστούν διότι στις 16/12/2017, μαζί με άλλους δεκαεπτά που δεν ταυτοποιήθηκαν(!)

από την τοπική αστυνομία, έκαναν το «έγκλημα» να εμφανιστούν στην είσοδο του βουνού στη θέση Χοντρό Δέντρο, αναρτώντας πανό.

Με ανακοίνωσή της, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ Χαλκιδικής καλεί το πρωί της Παρα-

σκευής τον αγωνιζόμενο κόσμο όλων των κινημάτων σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια. «Συνεχίζεται η καταστολή, η κρατική τρομοκρατία και η ομηρία κατά του γενναίου κινήματος των κατοίκων της Χαλκιδικής εναντίον της εξορύξης χρυσού, το οποίο αγωνίστηκε και συνεχίζει να αγωνίζεται με αξιοπρέπεια για το δικαίωμα ολόκληρης της κοινωνίας στη γη, στον αέρα και στο νερό ως κοινωνικά αγαθά που δεν πωλούνται και δεν ιδιοποιούνται», αναφέρει μεταξύ άλλων και καταλήγει σημειώνοντας ότι «η δύναμη της αλληλεγγύης είναι το δικό μας ανίκητο όπλο απέναντι στο σύστημα εκβιασμού και τρομοκρατίας».

ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΑΣΟΕΕ

Γιώργος Μουμούρης

Καταρρέει το κατηγορητήριο

► Συνέχεια αύριο στην Ευελπίδων με μαζική παρουσία του κινήματος

Σε μία κατάμεστη από αλληλέγγυους αίθουσα ξεκίνησε την Παρασκευή η δίκη των δύο φοιτητών που συνελήφθησαν μετά την εισβολή των ΜΑΤ στην ΑΣΟΕΕ, τον περασμένο Νοέμβριο. Η διαδικασία ξεκίνησε με την εξέταση των πρώτων μαρτύρων κατηγορίας, ενός αστυνομικού ομάδας της ΟΠΚΕ που βρισκόταν στο σημείο -η οποία επιχείρησε από κοινού με τη διμοιρία των ΜΑΤ- και ενός αστυνομικού της εν λόγω διμοιρίας.

Και οι δύο μάρτυρες κατηγορίας, κατά την εξέτασή τους από τους συνηγόρους υπεράσπισης, υπέπεσαν σε αντιφάσεις, ενώ οι καταθέσεις τους ήταν αποκαλυπτικές για τις κατευθύνσεις που τους δόθηκαν από τους ανωτέρους τους και το κέντρο επιχειρήσεων της ΓΑΔΑ. Συγκε-

κριμένα, από την κατάθεση του αστυνομικού της ΟΠΚΕ προκύπτει ότι η ομάδα του κλήθηκε να συνδράμει τα ΜΑΤ κατά παράβαση της αποστολής του εν λόγω σώματος και χωρίς να έχει τη σχετική εκπαίδευση. Παραδέχτηκε ότι, εξαιτίας αυτού του γεγονότος αλλά και της αποπνικτικής ατμόσφαιρας που επικράτησε από τη χρήση χημικών, ενεργούσε όντας σε σύγχυση, ενώ σε αντιφάσεις υπέπεσε, όταν κλήθηκε να απαντήσει γιατί κινήθηκε εναντίον του φοιτητή Δημήτρη Κ., γιατί χτύπησε τον φοιτητή και σε τι συνίσταται η αντίσταση για την οποίαν κατηγορείται -μεταξύ άλλων- ο φοιτητής. Έτσι ο εξεταζόμενος μάρτυρας κατηγορίας ανέφερε ότι χτύπησε τον φοιτητή επειδή «φώναξε “ελάτε”», κάτι που εκλήφθηκε ως απειλή! Στη συνέχεια, ως «αντίσταση» περιέγρα-

ψε την άρνηση του Δημήτρη Κ. να συνδράμει στη χειροπέδησή του. Αποκάλυψε, δε, ότι το χτύπημα στον φοιτητή δεν το κατάφερε με το υπηρεσιακό του κλομπ αλλά με άλλο, πτυσσόμενο, το οποίο «φέρει το 90% των αστυνομικών», παρά το ότι δεν παρέχεται από την υπηρεσία.

Η κατάθεση του αστυνομικού της διμοιρίας των ΜΑΤ κινήθηκε μεταξύ του «δεν θυμάμαι, δεν γνωρίζω» και αντιφάσεων ως προς τον χώρο και τον χρόνο που έλαβαν χώρα τα γεγονότα. Συγκεκριμένα, οι περιγραφές του ως προς τον χώρο που εκτυλίχθηκαν τα γεγονότα, το προαύλιο της ΑΣΟΕΕ, ήρθαν σε τρανταχτή αντίθεση με τις φωτογραφίες που παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο από την επιχείρηση των ΜΑΤ. Το πιο σημαντικό είναι ότι ο αστυνομικός των ΜΑΤ δεν αναγνώρισε τον Γιάννη Π. ως αυτόν που του επιτέθηκε, όπως κατηγορείται, ενώ ανέφερε ότι τον είδε το βράδυ της ίδιας μέρας στη ΓΑΔΑ, μετά την προσαγωγή του φοιτητή - που «απήχθη» κάτω από το σπίτι του.

Η δίκη συνεχίζεται τη Δευτέρα 24 Φεβρουαρίου. Μαζική ήταν η παρουσία φοιτητών και αγωνιστών του νεολαϊστικού κινήματος, ενώ το δικαστήριο «κατακλύστηκε» από πλήθος ψηφισμάτων αλληλεγγύης. Συγκεκριμένα, ψηφίσματα που ζητούν την αθώωση των κατηγορουμένων εξέδωσαν 50 σωματεία εργαζόμενων, 58 φοιτητικοί σύλλογοι, 25 κινήσεις πόλης, εργατικά σχήματα, φοιτητικές παρατάξεις, 9 εργατικές λέσχες και άλλες συλλογικότητες, 20 πολιτικές οργανώσεις της Αριστεράς, δύο δημοτικά συμβούλια, ενώ επιστολές συμπαράστασης απέστειλαν καθηγητές από τις σχολές τους και εκπαιδευτικοί.

Ιωάννα Καρδάρια

ΛΙΜΑΝΙΑ

Αμερικανική «απόβαση»

Τροπολογία με την οποία αλλάζει το θεσμικό πλαίσιο για την παραχώρηση ή υποπαραχώρηση των δέκα περιφερειακών λιμανιών που λειτουργούν με τη μορφή της Ανώνυμης Εταιρείας (ΑΕ), με στόχο να τα κάνει ακόμα πιο ελκυστικά προς τους υποψήφιους «επενδυτές», ψήφισε αιφνιδιαστικά την περασμένη εβδομάδα στη βουλή η κυβέρνηση. Συγκεκριμένα, πρόκειται για τα λιμάνια Αλεξανδρούπολης, Καβάλας, Βόλου, Ραφήνας, Ελευσίνας, Λαυρίου, Ηγουμενίστας, Κέρκυρας, Πάτρας και Ηρακλείου.

Μεταξύ άλλων, αυξήθηκε στα 60 έτη -αντί 50 που προβλεπόταν- η διάρκεια των συμβάσεων παραχώρησης που έχουν συναφθεί μεταξύ του ελληνικού δημοσίου και των δέκα περιφερειακών Οργανισμών Λιμένος ΑΕ. Παράλληλα, παρατάθηκε ισόχρονα με την κύρια παραχώρηση και η διάρκεια των συμβάσεων υποπαραχώρησης συγκεκριμένων επιχειρησιακών μονάδων, λειτουργιών και υπηρεσιών των λιμενικών και άλλων εγκαταστάσεων των εν λόγω Οργανισμών που έχουν συναφθεί μεταξύ του ΤΑΙΠΕΔ και των υποπαραχωρησιούχων. Μάλιστα, προτού καν έρθει προς ψήφιση στη βουλή η τροπολογία, ο εκτελεστικός διευθυντής της αμερικανικής κυβερνητικής υπηρεσίας αναπτυξιακής χρηματοδότησης (DFC) Κάλεμπ Μακ Κάρι -συνοδευόμενος από τον γενικό πρόξενο των ΗΠΑ στη Θεσσαλονίκη Γκρέγκορι Φλέγκερ- είχε συναντηθεί με τη διοίκηση του Οργανισμού Λιμένος Αλεξανδρούπολης, ενώ νωρίτερα είχε συναντηθεί και με τον υπουργό Ανάπτυξης και επενδύσεων Άδωνη Γεωργιάδη.

Σύμφωνα, λοιπόν, με δημοσίευμα της *Καθημερινής*, ο όμιλος Goldair πρόκειται να συμμετάσχει στη διαδικασία διεκδίκησης τριών από τα συνολικά δέκα προς ιδιωτικοποίηση περιφερειακά λιμάνια, μέσω σύμβασης με ισχυρά αμερικανικά πολυεθνικά σχήματα. Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στο δημοσίευμα, υψηλά στελέχη του ομίλου πραγματοποίησαν συνάντηση με τον πρόεδρο των ΗΠΑ στην Ελλάδα Τζέφρι Πάιατ, στο επίκεντρο της οποίας τέθηκε η ελληνοαμερικανική συμμαχία για τη διεκδίκηση των λιμένων Αλεξανδρούπολης, Βόλου και Καβάλας. Όσον αφορά το μοντέλο αξιοποίησης, στην Αλεξανδρούπολη προωθείται η πώληση πλειοψηφικού πακέτου μετοχών του Οργανισμού Λιμένος, ενώ για τον Βόλο εξετάζεται το σενάριο της υποπαραχώρησης δραστηριοτήτων γενικού φορτίου. Για την αξιοποίηση του λιμένα Καβάλας δεν έχουν ακόμα ληφθεί οριστικές αποφάσεις.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

«Έφυγε» ο σύντροφος Σωτήρης Γεωργακόπουλος

Μεσάνυχτα Σαββάτου 15/2 έφυγε απ' τη ζωή ο Σωτήρης Γεωργακόπουλος, 49 χρονών, χημικός, καθηγητής στη Μέση Εκπαίδευση, έπειτα από ολιγόμηνη μάχη με τον καρκίνο. Ο Σωτήρης αντιμετώπισε παλληκαρήσια την τελευταία δύσκολη μάχη της ζωής του. Συναντηθήκαμε μαζί στα Γιάννενα στα τέλη της δεκαετίας του '80, αντιστεκόμενοι στα ιδεολογήματα περί «τέλους της ιστορίας» που ανθούσαν τότε, καθώς και στην υποταγή του επίσημου κομμουνιστικού κινήματος στην συναίνεση μέσω της «Κάθαρσης», μέσα από τις γραμμές του ΝΑΡ του οποίου ήταν ενεργό μέλος για χρόνια. Χτίσαμε την ΕΑΑΚ στα Γιάννενα, με ορόσημο τις καταλήψεις του

1990-91, σε μια εποχή υποχώρησης του φοιτητικού κινήματος και έντασης της νεοφιλελεύθερης επίθεσης στο πανεπιστήμιο. Βαδίσουμε τους δρόμους της αντίστασης, ανιχνεύοντας τα μονοπάτια του κομμουνισμού τη δύσκολη δεκαετία του '90. Ο Σωτήρης αποχώρησε μαζί με άλλους

συντρόφους από το ΝΑΡ το 2004 και συμμετείχε στη συγκρότηση της Κομμουνιστικής Οργάνωσης «Ανασύνταξη», όπου συμμετείχε ως το τέλος της ζωής του. Μαρξιστής, με πολιτιστική καλλιέργεια, ένας πολυεπίπεδος άνθρωπος που δεν περνούσε απαρατήρητος. Τις δύσκολες αυτές ώρες εκφράζουμε τα συλλυπητήριά μας στους δικούς του ανθρώπους. Η τελετή θα γίνει αύριο, Δευτέρα, στις 10 π.μ., στο ναό του Αγ. Ελευθερίου και η ταφή στην Αμαλιάδα.

Επιθυμία των οικείων του, αντί για στέφανα, να ενισχυθεί η κοινωνική κουζίνα *Mano aperta*.

Οι παλιοί σύντροφοι-σες και φίλοι-ες από το ΝΑΡ και την ΕΑΑΚ Ιωαννίνων

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Διδακτικές ιστορίες από τον Γ. Αγγελάκα

Εκδόσεις Καστανιώτη

ΜΜ: Δάσκαλε, ως δάσκαλος οφείλεις να μη δίνεις σε κανέναν ελπίδες ότι μπορεί να ζήσει έξω από το ασφυκτικό δίκτυ της παγκόσμιας οικονομίας, έτσι δεν είναι; ΜΔ: Έτσι ακριβώς.

ΜΜ: Τότε τι ακριβώς είναι η παιδεία; ΜΔ: Έντονη προθέρμανση για τον εφιαλτικό μααραθώνιο της ζωής

Στο πεζογράφημα *Ο Μεγάλος Μαθητής και ο Μικρός Δάσκαλος* (εκδ. Καστανιώτη), ο γνωστός στιχουργός και τραγουδιστής Γιάννης Αγγελάκας χρησιμοποιεί το εύρημα των σύντομων διαλόγων ανάμεσα στους δύο περιέργους ήρωες. Ο Δάσκαλος και ο Μαθητής κουβεντιάζουν και όσο κουβεντιάζουν, όπως αναφέρεται στο οπισθόφυλλο, λύνονται ένας-ένας οι γρίφοι και αποκαλύπτονται τα μυστήρια του άπειρου σύμπαντος, της αιώνιας δημιουργικής ψυχής και της ανθρώπινης βλακείας. Με αυτό το τέχνασμα, «με ελαφράδα, γελοιοότητα και αυτοσαρκασμό», ο συγγραφέας θέλει να «βάλει φωτιά σε ό,τι του καίει την ψυχή», να αντιμετωπίσει όλα τα σοβαρά ερωτήματα που τον απασχολούν. Πολλές φορές, όταν ένας καταξιωμένος στιχουργός επιλέγει να εκφραστεί με έναν διαφορετικό τρόπο, το αποτέλεσμα απογοητεύει. Αυτό δεν ισχύει στην περίπτωση του Γιάννη Αγγελάκα, καθώς το αποτέλεσμα είναι εύπεπτο, τα αποφθέγματα πολλές φορές απολαυστικά, ενώ το βιβλίο μπορεί να διαβάζεται και σε μικρές δόσεις, ιδανικό για διαδρομές στα μέσα μαζικής μεταφοράς ή στην αναμονή μιας συνάντησης. Ο συγγραφέας παραμένει αντισυμβατικός, όπως τον έχουμε συνηθίσει: «Ο μικροαστισμός είναι η βολική ταφόπλακα που βάζουν [οι άνθρωποι] πάνω από τις πνευματικές και υπαρξιακές τους αγωνίες», αναφέρει χαρακτηριστικά σε ένα σημείο ο δάσκαλος στον μαθητή.

Έφη Καραχάλιου

Ντοκιμαντέρ απaráμιλλης ομορφιάς στη γη του άγριου μελιού

Από τη Βόρεια Μακεδονία έρχεται ένα σκληρό και ταυτόχρονα τρυφερό πορτρέτο της λεπτής ισορροπίας μεταξύ ανθρωπότητας και φύσης και ενός τρόπου ζωής υπό εξαφάνιση. Η αφήγηση παραμένει κοινωνικά προσανατολισμένη δείχνοντας την αντίθεση ανάμεσα στη βιωσιμότητα και το κυνήγι του κέρδους.

Τα ντοκιμαντέρ δεν είναι και η προσφιλέστερη ή μαζικότερη φόρμα κινηματογράφησης, παρόλα αυτά υπάρχει ένα σταθερό κοινό που επιλέγει να τα στηρίζει. Το φίλμ *Στη γη του άγριου μελιού* των Διούμπομιρ Στεφάνοφ και Τάμαρα Κοτέφσκα κατάφερε να ξεφύγει από τα όρια της χώρας του και να φτάσει μέχρι τα φετινά Όσκαρ, αφηγούμενο μια πραγματική ιστορία επιβίωσης, με αφορμή τη συλλογή μελιού σε μια απομονωμένη ορεινή περιοχή στη Βόρεια Μακεδονία.

Κεντρική φιγούρα της ιστορίας η μεσόκοπη Χατιτζέ Μουράτοβα, η οποία ζει με την ηλικιωμένη μητέρα της σε ένα απομονωμένο χωριό. Τελευταία μιας σειράς γενεών μελισσοκόμων άγριου μελιού, η Χατιτζέ βγάζει μικρές παρτίδες αγνού προϊόντος, το οποίο και πουλάει στην πλησιέστερη πόλη. Η ήρεμη ζωή της διαταράσσεται με την άφιξη της οικογένειας του Χουσεΐν που στήνει νοικοκυριό δίπλα της, με τις θορυβώδεις μηχανές τους, τα επτά ανυπάκουα παιδιά τους και ένα κοπάδι από αγελάδες και άλλα ζώα. Αρχικά, η ίδια αντιμετωπίζει την αλλαγή με ανοιχτό μυαλό και θετική διάθεση αλλά γρήγορα δημιουργείται μια κόντρα, η οποία αρκεί για να εκθέσει την αντίθεση στην μεγάλη εικόνα: τη θεμελιώδη σύγκρουση ανάμεσα στη φύση και τους ανθρώπους, την αρμονία και την ασυμφωνία, την εκμετάλλευση και τη βιωσιμότητα, τη βιοποικιλότητα και την καπιταλιστική καταστροφή. Η οικογένεια του Χουσεΐν αντιπροσωπεύει τον καπιταλιστικό κόσμο που εκμεταλλεύεται αλόγιστα όσο περισσότερους πόρους μπορεί, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις επόμενες γενιές. Η αρρώστια των ζώων τους μοιάζει με βιβλική τιμωρία για την ύβρη που διαπράττουν έναντι του φυσικού περιβάλλοντος.

Η απεικόνιση του πολυπολιτισμικού χαρακτήρα των Βαλκανίων παρουσιάζει ενδιαφέρον και εντείνει τη δραματουργική αίσθηση της (γεωγραφικής και πολιτισμικής) απομόνωσης: η Χατιτζέ μιλάει μια αρχαία οθωμανική διάλεκτο και αυτό γιατί, σύμφωνα με τους δημιουργούς, «υπήρξε συμφωνία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μεταξύ της Γιουγκοσλαβίας και της Τουρκίας να αλλάξουν οι κάτοικοι της περιοχής, οπότε εγκαταστάθηκαν εκεί τουρκοί πληθυσμοί. Αυτοί όμως δεν έμειναν, μιας και το κράτος έχασε το ενδιαφέρον του για αυτήν τη δύσκολη, πολύ

Το φίλμ αναδεικνύει θέματα όπως η κλιματική αλλαγή και η λεηλασία των φυσικών πόρων από τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής

ξηρή περιοχή, χωρίς βλάστηση, χωρίς νερό, χωρίς γεωργία. Έχει σχεδόν εγκαταλειφθεί από τη δεκαετία του 1950».

Η σκηνοθεσία δίνει περισσότερο χώρο στην οπτική αφήγηση παρά στον διάλογο, εξαιτίας (και) του ζητήματος της γλώσσας. Οι χαρακτήρες γίνονται κατανοητοί από τη γλώσσα του σώματος, τις σχέσεις και τα συναισθήματά τους και η επικοινωνία τους με τον θεατή κινείται στα όρια του ενστίκτου. Αν και η ταινία εξελίσσεται σε ένα τοπίο άχρονο και χωρίς γεωγραφία, απρόσιτο από τους κανονικούς δρόμους και ταυτόχρονα μόλις 20 χιλιόμετρα από την πλησιέστερη σύγχρονη πόλη, η αίσθηση της απομόνωσης πραγματώνεται με εντυπωσιακά μονοπλάνα της βαλκανικής γης. Απλές συνθέσεις του κινηματογραφικού κάδρου, με το ανθρώπινο στοιχείο τότε στο κέντρο, τότε στο περιθώριο, δίνουν μια αίσθηση εγγύτητας με τους ανθρώπους αυτών και, κυρίως, με τη φύση.

Η «κρίση του μελιού» στην ταινία είναι απλά μια ένδειξη της μεγάλης εικόνας με αφορμή τον μικρόκοσμο της Χατιτζέ: της καπιταλιστικής ανισορροπίας, της επακόλουθης κλιματικής απορρύθμισης του πλανήτη και της περιβαλλοντοκτόνας πολιτικής των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών.

Δημήτρης Τζιαντζής

Το βραβευμένο ντοκιμαντέρ των Τζούλια Ράικερτ και Στίβεν Μπόγκναρ διηγείται πώς η βιομηχανία της General Motors πέρασε σε κινεζικά χέρια και τη σταδιακή συρρίκνωση μισθών και εργατικών κεκτημένων.

Αμερικανικό Εργοστάσιο οδοστρωτήρας

Το φιλμ *Αμερικανικό Εργοστάσιο* αποτελεί το πιο πολυσυζητημένο ντοκιμαντέρ των τελευταίων ετών και όχι μόνο επειδή αποτελεί συμπαραγωγή του ζεύγους Ομπάμα ή για τις διακρίσεις και τις διθυραμβικές κριτικές που απέσπασε. Περισσότερο από την ίδια τη βράβευση στα Όσκαρ, συζητήθηκε η ομιλία της σκηνοθέτιδας Τζούλιας Ράικερτ στην απονομή των βραβείων που είπε «κάτι από Μαρξ», εκφράζοντας την ευχή της να ενωθούν οι εργάτες όλου του κόσμου.

Το *Αμερικανικό Εργοστάσιο* συνεχίζει την ιστορία του προηγούμενου ντοκιμαντέρ μικρού μήκους του ζεύγους *Το τελευταίο φορτηγό: Το κλείσιμο ενός εργοστασίου*, το οποίο κινηματογράφησε την κατασκευή του τελευταίου φορτηγού στο ίδιο εργοστάσιο της General Motors στο Ντέιτον του Οχάιο. Το κλείσιμο ακολούθησε η δυστυχία και απόγνωση των ανέργων που έβλεπαν τα σπίτια τους να χάνονται και να καταλήγουν στην καλύτερη περίπτωση σε κακοποληρωμένες και ανασφάλιστες δουλειές.

Το 2014 εμφανίστηκε σαν «από μηχανής θεός» ένας Κινέζος δισεκατομμυριούχος που αγόρασε το κλειστό εργοστάσιο για να το μετατρέψει σε αμερικανική έδρα της βιομηχανικής του αυτοκρατορίας, της Fuyao, που κατασκευάζει παρμπρίζ και τζάμια αυτοκινήτων. Θα έφερνε από την Κίνα εργάτες αλλά θα προσλάμβανε και δύο χιλιάδες αμερικανούς εργαζόμενους. Οι σκηνοθέτες τράβηξαν υλικό 1.200 ωρών σε διάρκεια τριών ετών, με το ενδιαφέρον τους αρχικά να είναι στραμμένο στις ανθρώπινες ιστορίες, στη συνύπαρξη Κινέζων και Αμερικανών εργατών. Αν και οι μισθοί ήταν χαμηλότεροι από αυτούς που έδινε η παλιά επιχείρηση, οι εργαζόμενοι αισθάνονταν πολύ τυχεροί που είχαν ξανά δουλειά και κατάφεραν να σώσουν τα σπίτια τους. Ωστόσο, η αρχική αισιοδοξία και ελπίδα σταδιακά άρχισαν να εξανεμίζονται και τα εργασιακά δικαιώματα να εξαφανίζονται. Η επιχείρηση προσπαθεί να περιορίσει το μισθολογικό κόστος και βάζει εμπόδια στην προσπάθεια των αμερικανών εργατών να, ενώ προχωρά σε απολύσεις. Η επιχείρηση αξιοποιεί ταυτόχρονα τις αντιθέσεις μεταξύ των Κινέζων και Αμερικανών

εργατών, με τους πρώτους να αμοιβούνται λιγότερο και να εμφανίζονται εχθρικοί απέναντι στους «αργούς και τεμπέληδες Αμερικανούς» που αρνούνται να δουλέψουν και τα Σαββατοκύριακα ή για περισσότερες από οχτώ ώρες τη μέρα.

Η συνύπαρξη ξένων και ντόπιων εργατών αναμφίβολα αποτελεί ένα μεγάλο στοίχημα της εποχής μας και μια υπαρκτή αντίθεση στους κόλπους της εργατικής τάξης. Μολαταύτα, τις χαμηλές αμοιβές, τα εργατικά ατυχήματα, την εξαφάνιση των κατακτήσεων δεκαετιών της αμερικανικής εργατικής τάξης θα μπορούσε λανθασμένα ο θεατής να τα χρεώσει στην κινεζική οικονομική εισβολή και τις πολιτιστικές διαφορές και όχι στην ευρύτερη «κινεζοποίηση» της εργασίας ως χαρακτηριστικό της νέας φάσης ανάπτυξης του σύγχρονου καπιταλισμού. Οι Κινέζοι –και κατ' επέκταση οι ξένοι– εργαζόμενοι εμφανίζονται ως μια απειλή, καθώς εργάζονται περισσότερες ώρες, πιο αποδοτικά και, κυρίως, με πολύ λιγότερες απαιτήσεις

«Το πιο σημαντικό δεν είναι πόσα χρήματα μπορούμε να κερδίσουμε», λέει στην κάμερα του φιλμ ο Κινέζος δισεκατομμυριούχος Τσάο Ντεβάνγκ. «Αυτό που έχει σημασία είναι πώς

Η ταινία αγγίζει
μεγάλα θέματα
όπως τα εργατικά
δικαιώματα,
ο ρόλος των
συνδικάτων, η
αλληλεγγύη

“

βλέπει η Αμερική την Κίνα και τους ανθρώπους της».

Οι σχέσεις ΗΠΑ-Κίνας αποτελούν μεγάλο μέρος της ταινίας, ωστόσο, πρόθεση των δημιουργών δεν ήταν να εγκλωβιστούν στο απλοϊκό και επίπλαστο δίλημμα «κακοί και άμαθοι Κινέζοι εργοδότες, καλοί Αμερικανοί». Η ταινία αναδεικνύει μεγάλα σύγχρονα ζητήματα για το περιεχόμενο της εργασίας, την εργατική αλληλεγγύη και τον κοινωνικό αυτοματισμό, την αντικατάσταση θέσεων εργασίας από μηχανές, τον χρόνο δουλειάς και τη γενικότερη εργοδοτική αυθαιρεσία χωρίς σύνορα. Παρά τα προβλήματα που παρουσιάζονται, οι δημιουργοί του ντοκιμαντέρ αποφεύγουν το μαύρο-άσπρο και αναδεικνύουν και θετικές πλευρές της παγκοσμιοποίησης. Μπορεί η οπτική του φιλμ να μην είναι μαρξιστική, όπως οι αναφορές της σκηνοθέτιδας τη βραδιά των Όσκαρ, ωστόσο το *Αμερικανικό Εργοστάσιο* αναμετράται με ζητήματα που βρίσκονται στην καρδιά του εργατικού ζητήματος στις ΗΠΑ και σε όλο τον κόσμο και υπερβαίνει την ανάδειξη της αντίθεσης ανάμεσα στο αμερικανικό και κινεζικό μοντέλο παραγωγής και εργασίας.

ΘΕΑΤΡΟ

Ευτυχισμένες Μέρες του Σάμουελ Μπέκετ

► Ομάδα Σημείο Μηδέν

ΑΠΟ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ και κάθε Τετάρτη, Πέμπτη και Παρασκευή στο Θέατρο Άττις-Νέος Χώρος, η ομάδα Σημείο Μηδέν, σε συνεργασία με την Ανέζα Παπαδοπούλου, συνεχίζει την έρευνά της πάνω στο έργο του μεγάλου Ιρλανδού συγγραφέα, Σάμουελ Μπέκετ, παρουσιάζοντας τις *Ευτυχισμένες Μέρες* σε σκηνοθεσία Σάββα Στρούμπου.

Όπως σημειώνεται στο σκηνοθετικό σημείωμα, η ομάδα βλέπει τις *Ευτυχισμένες Μέρες* ως τραγικωμωδία για το «θάρρος της Ζωής». Η Γουίνι, καθηλωμένη σε έναν καμμένο λόφο, κάτω από φλογισμένο φως, δεν εγκαταλείπει, δεν αφήνει την απόγνωση να την καταβάλλει. Από κάθε της χειρονομία, από κάθε της σκέψη και λέξη, από κάθε της ανάσα και ήχο αναβλύζει το πάθος για ζωή. Το βίωμα της καταστροφής και του θανάτου, το βίωμα της απώλειας του αγαπημένου προσώπου συντελούν στην καθήλωσή της.

Ωστόσο, το αίτημα για ανθρώπινη επαφή, για συνύπαρξη, τρυφερότητα και ζεστασιά, είναι αγωνιώδες και διαρκές. Περνά από όλο το φάσμα των ανθρώπινων καταστάσεων: ο φόβος και η αγωνία, η ελπίδα και η πίστη, το πάθος και το πένθος, η ηδονή και η οδύνη, τη συντροφειούση ως την έρημο του «εγώ», ως τη σπαραχτική και απόλυτη μοναξιά της.

Θέατρο Άττις-Νέος Χώρος, Λεωνίδου 12
Παίζουν: Ανέζα Παπαδοπούλου, Έλλη Ιγγλίζ,

Στη σελίδα 10 της εφημερίδας θα βρείτε κουπόνι, με το οποίο μπορούν να παρακολουθήσουν την παράσταση δύο άτομα στην τιμή του ενός.

ΡΩΓΜΗ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Σαν σήμερα ξεκίνησε η εποποιία της ΕΠΟΝ

Ιδρύθηκε
23 Φλεβάρη 1943

Σαν σήμερα, 23 Φλεβάρη του 1943, στην οδό Δουκίσσης Πλακεντίας 3 στους Αμπελόκηπους ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) σε σύσκεψη 10 νεολαιίστικων οργανώσεων. Οι πέντε από αυτές είχαν ιδρύσει ένα χρόνο περίπου νωρίτερα (5/2/1942) το ΕΑΜ Νέων (ΕΑΜΝ). Την πρωτοβουλία και στις δύο περιπτώσεις είχε η Ομοσπονδία Κομμουνιστικών Νεολαίων Ελλάδας (ΟΚΝΕ), οργάνωση νεολαίας του ΚΚΕ, η οποία με την ίδρυση της ΕΠΟΝ αυτοδιαλύθηκε, με απόφαση του ΚΚΕ, στο πνεύμα της πλατιάς εθνικοαπελευθερωτικής ενότητας.

Στο ιδρυτικό κείμενο της ΕΠΟΝ ορίζονταν ως προγραμματικοί της στόχοι, μεταξύ άλλων, η «εθνική απελευθέρωση», «η εξόντωση του φασισμού τώρα και στο μέλλον με οποιαδήποτε μορφή κι αν παρουσιαστεί», «η αποκατάσταση της λαϊκής κυριαρχίας, έτσι που όλες οι εξουσίες ν' απορρέουν από την κυρίαρχη θέληση του λαού», καθώς και η καταπολέμηση των πολέμων «με βάση την αρχή της αυτοδιάθεσης και της αδελφικής συνεργασίας όλων των λαών και των νεολαίων και ειδικά της Βαλκανικής».

Η νεοσύστατη οργάνωση πρωτοστάτησε στη γενική απεργία και διαδήλωση στην Αθήνα της επόμενης μέρας (24/2) ενάντια στην πολιτική επιστράτευση, γρήγορα μαζικοποιήθηκε στη φωτιά του αγώνα φτάνοντας με την απελευθέρωση πάνω από 600.000 μέλη. Συμμετείχε ενεργά στην ένοπλη πάλη στις πόλεις και στην ύπαιθρο με τους δικούς της σχηματισμούς μέσα στον ΕΛΑΣ. Η ΕΠΟΝ τέθηκε εκτός νόμου το 1947 με τον περίφημο 509, συνεχίζοντας τη δράση της δίπλα στο ΚΚΕ σε βαθιά παρανομία μέχρι το 1958.

Αρετή Σκουνάκη

Η ιστορία του νόμου προστασίας από πλειστηριασμούς και οι αγώνες

Οι ρίζες της σημερινής νομοθεσίας βρίσκονται στα χρόνια μετά τη Γαλλική Επανάσταση. Στην εποχή μας όμως πήρε τελείως διαφορετικό χαρακτήρα, ειδικά μετά την απόφαση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ να αφήσει την πρώτη κατοικία εντελώς απροστάτευτη, για πρώτη φορά στην ιστορία του νεοελληνικού κράτους.

Είναι γνωστό πως η νομοθεσία και η δικαιοσύνη δεν είναι ουδέτεροι θεσμοί αλλά ταξικοί με σχετική αυτοτέλεια. Προσδίδουν χαρακτήρα δικαίου στην κοινωνική αδικία, ανάλογα με τις κάθε φορά ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος, όμως παράλληλα αποτυπώνουν και τον εκάστοτε συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων, τις νίκες ή τις υποχωρήσεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Έτσι έγινε και στη δίκη του Ηλία Σμήλιου στις 4 Φεβρουαρίου, όπου το αδίκημα περί παρακώλυσης πλειστηριασμού αποδομήθηκε πλήρως στο ακροατήριο του Δ' Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης.

Για την ιστορία, αλλά και ως πληροφορία και γνώση για το σήμερα, καλό είναι να ξέρουμε τα παρακάτω: Η ποινική διάταξη (396 και σήμερα 395 του Ποινικού Κώδικα) που χρονολογείται από το 1950, αντέγραψε σχεδόν επί λέξει προηγούμενη διάταξη του 1836! Η μήτρα του νόμου αυτού βρίσκεται στον γαλλικό Ποινικό Κώδικα, από την εποχή της γαλλικής επανάστασης και των περιστάσεων που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκειά της, όταν με δημοπρασίες εκποιούνταν εθνικά κτήματα και κτήματα των φεουδαρχών στους αστούς, οπότε βεβαίως η λειτουργική σημασία της ήταν τελείως διαφορετική, όπως και η ίδια η επίκληση «γενικού συμφέροντος» για την ελεύθερη διεξαγωγή και τη μη πα-

Μετά την 1/1/2016 επιχειρήθηκε να εφαρμοστεί και μάλιστα σε μαζική κλίμακα, η σχεδόν ξεχασμένη μέχρι τότε διάταξη για παρακώλυση συναγωνισμού (πλειστηριασμού)

ρακώλυση των δημοπρασιών αυτών. Βλέπουμε, λοιπόν, τη σχετική αυτοτέλεια της συγκεκριμένης διάταξης περί παρακώλυσης πλειστηριασμού: αρχικά με θετικό πρόσημο και στη συνέχεια με απολύτως αρνητικό.

Πέρα από αυτά και δεδομένου ότι ο Ποινικός Κώδικας ρυθμίζει κάθε φορά εκείνη μόνο την ύλη που ανάγεται σε αδικήματα που εμφανίζουν πιο μόνιμο χαρακτήρα, όλοι καταλαβαίνουμε πως το 1950 δεν ήταν δυνατό ο

νομοθέτης να προβλέψει και να τιμωρεί ως αδίκημα τη μαζική λαϊκή αντίσταση και διαμαρτυρία σε δημόσιους πλειστηριασμούς και δη πρώτης κατοικίας, πόσο μάλλον που ο τότε Π.Κ. (του 1950) προετοιμαζόταν επί σειρά ετών μέχρι να ψηφισθεί και αντικαταστήσει τελικά τον Ποινικό Νόμο του 1836. Κι αυτό γιατί τότε η πρώτη κατοικία προστατευόταν απολύτως από το σύνταγμα και ήταν ακατάσχετη, ως εκ τούτου δεν υπήρχε λόγος για ανάλογες λαϊκές παρεμβάσεις.

Το πρόβλημα ανέκυψε μετά την 1^η Ιανουαρίου 2016. Για πρώτη φορά από τη σύσταση του νεοελληνικού κράτους, το 1834, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ήταν αυτή που άφησε την πρώτη κατοικία εντελώς απροστάτευτη, γεγονός που πυροδότησε ένα λαϊκό και συνεχώς διογκούμενο κίνημα διαμαρτυρίας και αγώνα ενάντια στην απελευθέρωση των πλειστηριασμών και την αρπαγή της λαϊκής κατοικίας και περιουσίας από τις τράπεζες, το κράτος και τα κοράκια της αγοράς. Το ίδιο εξαγγέλθηκε πως θα ισχύσει από 1^η Μαΐου 2020, απελευθερώνοντας κύμα πλειστηριασμών και εξώσεων.

Πάντως μετά την 1/1/2016 επιχειρήθηκε να εφαρμοσθεί και μάλιστα σε μαζική κλίμακα και η σχεδόν ξεχασμένη μέχρι τότε διάταξη για παρακώλυση συναγωνισμού (πλειστηριασμού), σε μια προσπάθεια να κατασταλεί κάθε κίνημα διαμαρτυρίας και αντίστασης

στην απελευθέρωση των πλειστηριασμών, στην κοινωνική βαρβαρότητα της συντριπτικής ανεργίας, της μερικής απασχόλησης, της εμφάνισης νεοαστέγων και της ισόβιας φτώχειας και ανασφάλειας για το σύνολο του λαού, προκειμένου να πληρωθεί ένα χρέος πέρα ως πέρα ληστικό προς την ΕΕ και το ΔΝΤ. Όμως η κοινωνικοπολιτική διαμαρτυρία ενάντια στην απελευθέρωση των πλειστηριασμών και την αρπαγή της λαϊκής στέγης και περιουσίας δεν είναι δυνατό να τιμωρηθεί (ακόμη και με τους δικούς τους αστικούς όρους) με τη διάταξη που ισχύει. Μεταξύ άλλων, αυτό καταδείξαμε στο Δ' Μονομελές Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης και καλούμαστε να το επαναλάβουμε στις μάχες που ακολουθούν.

Πάντως η στροφή από τον καπιταλισμό του κράτους πρόνοιας στον καπιταλισμό της αισχρής λεηλασίας και της ισόβιας ανασφάλειας με την ταυτόχρονη σταθερή αύξηση των αδικημάτων περί προσβολών της πολιτικής εξουσίας και της δημοσίας τάξεως (αντίσταση, απείθεια, διέγερση, διατάραξη κοινής ειρήνης κ.λπ.), δεν αντανακλά μόνο την αδυναμία του συστήματος να ενσωματώσει με ομαλά αστικοδημοκρατικά μέσα τις δικές του αντιθέσεις και τα αδιέξοδά του. Αναδεικνύει και την επιτακτική ανάγκη εμείς από την πλευρά μας να αγωνιστούμε για να δώσουμε ένα άλλο περιεχόμενο στις σύγχρονες ελευθερίες και τη δημοκρατία της εποχής μας. Το στοίχημα είναι μπροστά μας!

Δημήτρης Γρηγορόπουλος

Ο ΣΥΡΙΖΑ αγκαλιά με τους «αρμούς της εξουσίας»

► Αμετάκλητα κόμμα διαχείρισης, όχι ανατροπής του αστικού κράτους

Πολιτική θύελλα προκάλεσε η δήλωση του Αλέξη Τσίπρα ότι η «δεύτερη φορά Αριστερά» δεν θα αρκεστεί στην κυβερνητική εξουσία αλλά θα ελέγξει όλους «τους κρίσιμους αρμούς της εξουσίας». Από κοντά και ο Πιλάκης, έψεξε τον τότε πρόεδρο της Βουλής Βούτση, γιατί δεν προχώρησε στην αλλαγή του κανονισμού της Βουλής, ώστε να συγκροτηθεί το ΕΣΡ κατά τη βούληση του ΣΥΡΙΖΑ και ανάλογα να κατανειμίει τις τηλεοπτικές άδειες, στους εκλεκτούς του. Για μια ακόμη φορά αποδεικνύεται ο χαμαιλεοντισμός του ΣΥΡΙΖΑ. Ως αντιπολίτευση διακήρυξε ότι αρκεί η ανάδειξη μέσω κοινοβουλευτικής διαδικασίας «αριστερής» κυβέρνησης, για να συντελεστεί η ριζική αλλαγή της κοινωνίας, λοιδωρώντας τις αναλύσεις περί του αντιθέτου της επαναστατικής Αριστεράς και διαβεβαιώνοντας ευρύτερες μάζες για την ευκολία και τον ρεαλισμό αυτής της στρατηγικής. Όταν αυτοδιαψεύθηκαν οι διαβεβαιώσεις του με την εφαρμογή μιας αντιλαϊκής πολιτικής υποταγμένης στο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό επικαλέστηκε δημαγωγικά τη διάκριση κυβερνητικής και συνολικής κρατικής εξουσίας, όχι για να την υιοθετήσει, αλλά για να δικαιολογήσει την αποτυχία του. Ως αντιπολίτευση πλέον επικαλείται αυτή τη ριζοσπαστική αντίληψη, όχι για να την ακολουθήσει, αλλά για να πείσει το αριστερόστροφο κοινό του ότι έχει διδαχτεί απ' τα λάθη του και δεν πρόκειται να τα επαναλάβει...

Ωστόσο, παρά τις οβιδιακές μεταμορφώσεις του ΣΥΡΙΖΑ η ηγεσία του γνώριζε ότι κυβέρνηση και κρατική εξουσία δεν ταυτίζονται. Δεν είχε βέβαια σκοπό να συγκρουστεί με το κεφάλαιο και την πολιτική εξουσία του, αλλά να διαχειριστεί απλώς το σύστημα. Πριν από τις εκλογές του 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ είχε απεμπολήσει τις όποιες ριζοσπαστικές θέσεις του, για να εξασφαλίσει τη συναίνεση του συστήματος στην ανάληψη της διακυβέρνησης.

Γι' αυτό, όταν έγιναν γνωστά τα exit polls που έδιναν ξεκάθαρα πρωτιά στην Κουμουνδούρου, ο τομεάρχης άμυνας του ΣΥΡΙΖΑ επικοινωνήσε με τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ και επισκέφθηκε τον αρχηγό της ΕΛΑΣ εκφράζοντας την απόλυτη εμπιστοσύνη του ΣΥΡΙΖΑ στις Ένοπλες Δυνάμεις και τα σώματα ασφαλείας της χώρας. Παράλληλα, διέρρηξε ότι το υπουργείο Άμυνας θ' αναλάβει ο σκληρός δεξιός Πάνος Καμένος, ως πρόσθετη διαβεβαίωση του ΣΥΡΙΖΑ ότι το «κράτος έχει συνέχεια».

Αλλά και η ηγεσία της ΝΔ δεν έχασε την ευκαιρία να κινδυνολογήσει διερμηνεύοντας την τοποθέτηση του Τσίπρα ως ευθεία επίθεση κατά της δημοκρατίας,

ως «κατάργηση του κράτους δικαίου», αλλά και δηλωτική του «ολοκληρωτικού DNA του ΣΥΡΙΖΑ», αν και γνωρίζει, και σε ορισμένες περιπτώσεις έχει χαιρετίσει, την πλήρη προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ στο αστικό σύστημα... Ακολούθησε το συνηθισμένο μπαράζ αλληλοκατηγοριών των δύο κομμάτων για το ποιος παραβιάζει τη δημοκρατία και τους θεσμούς της.

Ωστόσο, τα συστημικά κόμματα, ιδίως οι πόλοι του δικομματισμού, αν και κόπτονται για τη δημοκρατία και αλληλοκατηγορούνται για την αλλοίωσή της, είναι θεσμικά οι βασικοί φορείς, που συμμορφούμενοι στις ανάγκες και απαιτήσεις του κεφαλαίου (με πίεση εξωτερική, αλλά με την αυξανόμενη συμμετοχή εκπροσώπων του σε κυβερνήσεις) θεσμοθετούν την οξυμένη αυταρχικοποίηση του αστικού κράτους.

Ο αυταρχισμός των κυβερνώντων κομμάτων όπως «ο έλεγχος των κρίσιμων αρμών της εξουσίας» απ' τη δεύτερη φορά Αριστερά, που επαγγέλθηκε «απειλητικά» ο Τσίπρας, αποβλέπει, αφενός, στην ενίσχυση των θέσεων του στον κρατικό μηχανισμό και στη σχετική αποδυνάμωση των πολιτικών αντιπάλων του, ώστε να διευκολύνεται η διακυβέρνησή του και να διευρύνεται η πολιτική εμβέλεια του στις μάζες. Αφετέρου, τα κυβερνώντα κόμματα αποβλέπουν στην αυταρχική θωράκιση του αστικού κράτους, ώστε να αποτρέπονται ή να εξουδετερώνονται οι λαϊκές αντιδράσεις στις χρόνιες επιπτώσεις της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης.

με την κατάκτηση απλώς της κυβερνητικής εξουσίας. Η αλήθεια είναι ότι ναι μεν η κυβερνητική εξουσία διογκώνεται και υπερενισχύεται, αλλά και επικαθορίζεται από σειρά κοινωνικών, οικονομικών, πολιτικών, κρατικών παραγόντων, θεσμικά και εξωθεσμικά, που συμβάλλουν σημαντικά στις κυβερνητικές αποφάσεις, τις αποτρέπουν, ή σε οριακές καταστάσεις, ακόμη και ανατρέπουν μία ανεπιθύμητη κυβέρνηση. Παράγοντες που επικαθορίζουν την κυρίαρχη στον καπιταλισμό τάξη του κεφαλαίου είναι, κυρίαρχα, τα πολυεθνικά πολυκλαδικά μονοπώλια, η πολύπλευρη δύναμη του κεφαλαίου (από το χώρο εργασίας έως τις καθοριστικές παρεμβάσεις στην κοινωνική και πολιτική ζωή), οι καπιταλιστικές ολοκληρώσεις (όπως η ΕΕ), τα διεθνή όργανά τους (ΝΑΤΟ, ΔΝΤ, ΟΟΣΑ κ.α.), οι ηγετικοί ιμπεριαλισμοί, άλλα κρατικά όργανα, ιδίως του κατασταλτικού μηχανισμού (στράτος, αστυνομία, μυστικές υπηρεσίες), η ηγετική γραφειοκρατία των κρατικών μηχανισμών, οι περιφερειάρχες, οι δήμαρχοι μεγάλων πόλεων, οι ανεξάρτητες αρχές, η Εκκλησία, τα ΜΜΕ, αλλά και οι αγώνες των λαϊκών τάξεων και των πολιτικών τους εκπροσώπων, σε περιορισμένο βέβαια βαθμό.

Αυτό το ευρύ και βαθύ πλέγμα δυνάμεων που συναποτελούν την πολιτική εξουσία στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό με θεσμικό κέντρο την κυβέρνηση, αλλά σχετική αυτοτέλεια των συνιστωσών του, εσωτερικών και εξωτερικών, δεν αφήνει, ιδιαίτερα σε αυτές τις συνθήκες, αμφιβολίες ότι η κατάληψη του κυβερνητικού θεσμού δεν αρκεί για την κοινωνική αλλαγή. Εξάλλου, όπως έχει αποδείξει η ιστορική εμπειρία, η κατάληψη της εκτελεστικής εξουσίας από ριζοσπαστικές δυνάμεις οδηγεί στη μετατόπιση του κέντρου βάρους από την κυβερνητική εξουσία στους κατασταλτικούς μηχανισμούς (πείραμα Αλιέντε στη Χιλή 1970) που με τον εκβιασμό ή και τη βία θα ανατρέψουν την κοινωνική αλλαγή. Σήμερα, μάλιστα, στις συνθήκες της άγριας αντιλαϊκής και αυταρχικής πολιτικής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού ούτε μια δέσμη απλών προοδευτικών μέτρων δεν είναι δυνατόν να υλοποιηθεί από μια κυβέρνηση με προοδευτικές τάσεις. Μόνο σε συνθήκες κινηματικής έξαρσης και με πρωτεύοντα παράγοντα το κίνημα μπορεί να αναδειχτεί κυβέρνηση που να συμβάλλει στην υλοποίηση ριζοσπαστικών αλλαγών. Αυτή όμως η αρχική ρήξη πρέπει να ολοκληρωθεί με την επαναστατική κατάληψη της κρατικής εξουσίας, για ν' αποφευχθεί η παλιννόστηση της πλήρους αστικής κυριαρχίας.

“

Το πλέγμα δυνάμεων που συναποτελούν την πολιτική εξουσία κάνει φανερό πως η κατάληψη του κυβερνητικού θεσμού δεν αρκεί για την κοινωνική αλλαγή

19 Μαΐου 1925 ●

Γέννηση του Μάλκολμ Λιτλ στη Ομάχα της Νεμπράσκα.

1931 ● Ο πατέρας του βρίσκεται νεκρός στο Μίσιγκαν, πιθανότατα δολοφονημένος από λευκούς ρατσιστές.

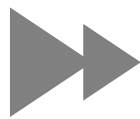
1945 ● Συλλαμβάνεται και καταδικάζεται στη Βοστώνη.

1952 ● Αποφυλάκιση και γνωριμία με τον Ελάιζα Μοχάμεντ, ηγέτη του «Έθνους του Ισλάμ».

1963 ● Διαμάχη και αποχώρηση από το «Έθνος του Ισλάμ».

21 Φεβρουαρίου 1965 ● Ο Μάλκολμ Χ δολοφονείται στο Χάρλεμ της Νέας Υόρκης κατά τη διάρκεια ομιλίας του.

Χρίστος Κρανάκης

Πενήντα πέντε χρόνια συμπληρώθηκαν από τη δολοφονία του Μάλκολμ Χ, δράστες της οποίας ήταν μέλη της οργάνωσης Έθνος του Ισλάμ (Nation of Islam), στην οποία εντάχθηκε από νωρίς και υπηρέτησε πιστά μέχρι την αποχώρησή του, μετά από την οποία ακολούθησε τον δικό του δρόμο, καλώντας σε κοινή δράση τους άλλους μαύρους ηγέτες και αρνούμενος τον ρατσισμό κάθε είδους.

Μάλκολμ Χ, ένας αγωνιστής-θρύλος του μαύρου κινήματος

Ηβία ήταν αναπόσπαστο στοιχείο σε ολόκληρη τη ζωή του Μάλκολμ Λιτλ, όπως ήταν το πραγματικό όνομα του Μάλκολμ Χ. Η ακτιβιστική δράση του πατέρα του Ερλ, ένθερμου υποστηρικτή του μαύρου εθνικισμού και του αφροαμερικανού ηγέτη Μάρκου Γκάρβεϊ, έθεσε την οικογένεια στο «στόχαστρο» της ρατσιστικής-εξτρεμιστικής οργάνωσης Μαύρη Λεγεώνα (Black Legion). Η οικογένεια του Μάλκολμ αναγκάστηκε, εν μέσω απειλών, να μετακομίσει δύο φορές πριν καν ο ίδιος φτάσει 4 ετών. Το 1929, το σπίτι τους στο Λάνσινγκ του Μίσιγκαν καίγεται ολοσχερώς από εμπρησμό, ενώ το 1931 το πτώμα του πατέρα Έρλ Λίτλ εντοπίζεται παρατημένο στις γραμμές του τρόλεϊ. Σύμφωνα με την τοπική αστυνομία, τα δύο γεγονότα οφείλονται σε «ατύχημα». Η οικογένεια και η τοπική κοινότητα των μαύρων, όμως, γνώριζαν πως από πίσω κρυβόταν η «Μαύρη Λεγεώνα» ή κάποια αντίστοιχη οργάνωση. Κάπως έτσι, ο Μάλκολμ από μικρή ηλικία γεμίζει με οργή και μίσος για τη φυλετική καταπίεση στις ΗΠΑ και τη συμπεριφορά των λευκών προς τους μαύρους. Επτά χρόνια αργότερα, η μητέρα του «σπάει» και εισάγεται σε ψυχιατρική κλινική, ενώ ο ίδιος και τα αδέρφια του τίθενται υπό την προστασία διαφορετικών ανάδοχων γονέων.

Ο νεαρός Μάλκολμ δεν ενσωματώνεται εύκολα στις νέες συνθήκες και αλλάζει διαδοχικά οικογένειες. Παράλληλα, καταφέρνει να αποδίξει επαρκώς στα μαθητικά του καθήκοντα, παρότι ήταν ο μόνος μαύρος μαθητής στην τάξη του. Έδειξε ιδιαίτερη ενδιαφέρον για τις νομικές σπουδές και τη δικηγορία αλλά τα όνειρα του εξανεμίστηκαν, όταν ένας λευκός καθηγητής του είπε πως «κανένας λευκός δεν θα τον προσλάμβανε για δικηγόρο, το να γίνεις μηχανικός αυτοκι-

νήτων είναι μια πιο σωστή επιλογή για έναν νέγρο». Αστραπιαία, ο Μάλκολμ παρατάει το λύκειο και δεν αποφοιτεί. Στρέφεται σε αυτό που φαινόταν μονόδρομος για τους αφροαμερικανούς της εποχής εκείνης, την παρανομία. Στα 20 του χρόνια, συλλαμβάνεται στη Βοστώνη για σωρεία παραβιάσεων -κυρίως διαρρήξεις- και καταδικάζεται σε 10 χρόνια κάθειρξη, από τα οποία τα 7 θα τα περάσει στη φυλακή και τα υπόλοιπα 3 υπό επιτήρηση.

Τα χρόνια στη φυλακή αποτέλεσαν σημείο τομής για τη ζωή του και εν γένει για το αφροαμερικανικό κίνημα. Ο Μάλκολμ μπήκε στη «στενή» νεαρός εγκληματίας και βγήκε πιστός μουσουλμάνος — ολοκληρωτικά ταγμένος στις επιδιώξεις της οργάνωσης Έθνος του Ισλάμ

(NOI). Πίσω από τα σίδερα, ο Μάλκολμ, με προτροπή και των αδερφών του (κυρίως του Ρέτζιναλντ) στρέφεται στις διδαχές του Ισλάμ και μελετάει το Κοράνι. Αλλάζει τις διατροφικές του

συνήθειες, «κόβει» το τσιγάρο, το αλκοόλ και τα ναρκωτικά. Το 1948, γράφει στον αρχηγό της ανερχόμενης οργάνωσης NOI, Μοχάμεντ Ελάιζα, για να ζητήσει ταπεινά τις συμβουλές του. Ο Ελάιζα απαντά και τον καλεί να απαρνηθεί το παρελθόν του και να ζητήσει συγχώρεση από τον Αλάχ.

Η ιδιόρρυθμη σχέση μεταξύ των δύο ανδρών έχει αρχίσει. Το 1952, βρισκόμενος υπό περιοριστικούς όρους, ο Μάλκολμ συναντά από κοντά τον Ελάιζα και ενθουσιάζεται, υποσχόμενος την απόλυτη αφοσίωση. Ο Μάλκολμ μελέτησε βαθιά τις διδαχές

της οργάνωσης και χάρη στη δεινή του ικανότητα να μιλάει σε πλήθη, διορίζεται ιερέας. Πρωτοστατεί στο άνοιγμα δεκάδων τεμενών σε όλη την Αμερική, ασχολείται ολοκληρωτικά με τα καθήκοντά του, το αποκλειστικό του εισόδημα προέρχεται από το Έθνος του Ισλάμ, ενώ τα «λευκά» ΜΜΕ τον ανακηρύττουν υπαρχηγό του.

Η σύγκρουση μεταξύ Μάλκολμ και Ελάιζα ξεκίνησε με αφορμή τη δολοφονία του Τζον Κένεντι το 1963. Ο Ελάιζα τον υποστήριζε πολιτικά και δήλωσε συντετριμμένος από τη δολοφονία, ο Μάλκολμ από την άλλη δεν έδειχνε την ίδια διάθεση. Παρά τις οδηγίες του Ελάιζα, ο Μάλκολμ παίρνει ουσιαστικά θέση υπέρ της δολοφονίας του Κένεντι, δηλώνοντας πως «κανείς δεν λυπάται για τα γυρίσματα του καιρού». Ο Ελάιζα εξοργίζεται και θέτει σε 90 μέρες διαθεσιμότητα το άλλοτε αγαπημένο του παιδί. Το χάσμα έχει ανοίξει και δεν κλείνει με τίποτα. Η διαθεσιμότητα παίρνει μόνιμη μορφή και ο Μάλκολμ ανακοινώνει ότι αποχωρεί οριστικά και συνεχίζει μόνος τον αγώνα για απελευθέρωση των μαύρων, ιδρύοντας την «Οργάνωση ενότητας των αφροαμερικανών» («ΟΑΑΥ»). Οι απειλές κατά της ζωής του από τους πιστούς στον Ελάιζα δίνουν και παίρνουν. Η ηγετική ομάδα του NOI -αργότερα αποδείχτηκε ότι το ένα τρίτο των μελών της οργάνωσης αυτής ήταν πληροφοριοδότες του FBI- καταγγέλλει τον Μάλκολμ για έπαρση, προδοσία και υποκρισία. Παρά τις επίσημες αναφορές, θεωρείται βέβαιο ότι τα ανώτερα κλιμάκια προέβλεψαν τα μέλη τους να τον δολοφονήσουν.

Ήταν η πρώτη φορά που ο Μάλκολμ έγινε «κύριος του εαυτού του». Το Έθνος του Ισλάμ αποδυναμώνεται οργανωτικά, ενώ ο Μάλκολμ γίνεται ένα από τα βασικότερα στελέχη του αφροαμερικανικού κινήματος. Είναι η περίοδος που, παρά το ψυχολογικό βάρος από τις απειλές εναντίον του, ο Μάλκολμ «απελευθερώνεται». Αποκυρρήσει πτυχές του λόγου του NOI και εμβαθύνει στις δικές του αναλύσεις. Ζητάει συγνώμη για τη στάση του απέναντι στους άλλους αφροαμερικανούς ηγέτες —όπως ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ- και καλεί σε κοινή δράση, παρά τις επιμέρους διαφορές. Μέρα με τη μέρα, τάσσεται ολοένα και περισσότερο υπέρ του πολιτικού αγώνα, ενώ βλέπει λιγότερο καχύποπτα άλλες θρησκείες και φυλές και αρνείται τον ρατσισμό.

Το Έθνος του Ισλάμ, όμως, δεν τον άφησε να ολοκληρώσει την πολιτική του μεταμόρφωση. Στις 21 Φεβρουαρίου 1965, πέντε μέλη του «Φρούτου του Ισλάμ» -παραστρατιωτικό κομμάτι του Έθνους- γαζώνουν τον Μάλκολμ σε θέατρο της Νέας Υόρκης κατά τη διάρκεια ομιλίας του.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Μάλκολμ Χ έκανε στροφή στον πολιτικό αγώνα

Σουηδία

Αντώνης Αντωνιάδης

Αποχαιρέτα το σύστημα υγείας που θαύμασες...

► Μαζικές απολύσεις σε νοσοκομεία λόγω περικοπών

Το σύστημα υγείας στη Σουηδία βρίσκεται σε σοβαρή κρίση. Το υψηλό επίπεδο που κάποτε γνώριζαν οι κάτοικοι της χώρας έχει υποβαθμιστεί σημαντικά και τα νοσοκομεία δεν καταφέρνουν να προσφέρουν μια αξιοπρεπή και ασφαλή περίθαλψη. Για του λόγου το αληθές, πρόσφατα, ανακοινώθηκε ότι δύο νοσοκομεία στη Στοκχόλμη σχεδιάζουν μαζικές απολύσεις για να καλύψουν το οικονομικό τους έλλειμμα. Η είδηση προέρχεται από τις σουηδικές εφημερίδες *Aftonbladet* και *Dagens Nyheter*, σύμφωνα με τις οποίες από τα νοσοκομεία *Södersjukhuset* και *Danderyds sjukhus* θα περικοπούν συνολικά 200 θέσεις εργασίας, που αφορούν γιατρούς, νοσοκόμες και διοικητικό προσωπικό — δηλαδή, εργαζόμενους που κατέχουν σημαντικότερες θέσεις, απολύτως αναγκαίες για να λειτουργεί ικανοποιητικά το σύστημα υγείας μιας χώρας.

Αυτό που κάνει την παραπάνω απόφαση ακόμα πιο ανησυχητική είναι ότι δεν είναι η πρώτη φορά τον τελευταίο καιρό που ένα νοσοκομείο στη Σουηδία θέτει στο στόχαστρο το προσωπικό του και προχωρά σε παρόμοιες ενέργειες. Μόλις πριν μερικές εβδομάδες, η διοίκηση του *Karolinska* ανακοίνωσε ότι θα απολύσει 600(!) εργαζόμενους, με επιχείρημα ότι πρέπει να προσαρμοστεί στις νέες οικονομικές συνθήκες. Είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο, με αποτέλεσμα πολλοί να ανησυχούν — εύλογα — για τις σοβαρές αρνητικές επιπτώσεις που δύσκολα ανατρέπονται.

Οι εξελίξεις στο *Karolinska* είναι φυσική συνέπεια πολιτικών και οικονομικών αποφάσεων που προκάλεσαν βαθιά ζημιά σε ένα από τα μεγαλύτερα νοσηλευτικά ιδρύματα της χώρας. Το 2010, συγκεκριμένα, ξεκίνησε η ανοικοδόμηση που θα καθιστούσε το νοσοκομείο πιο σύγχρονο και ικανό να προσφέρει περίθαλψη σε άτομα με σοβαρές ασθένειες. Όμως, η διαδικασία συνοδεύτηκε από σκάνδαλα, δωροδοκίες και αδικαιολόγητα οικονομικά έξοδα που, σύμφωνα με εκτιμήσεις, οδηγούν σε οικονομικό έλλειμμα της τάξης των εκατό εκατομμυρίων ευρώ για φέτος. Ένας από τους λόγους που η ανοικοδόμηση πήγε τόσο στραβά εί-

ναι ότι βασίστηκε σε συμφωνία τύπου ΣΔΙΤ — με άλλα λόγια, οι ιδιωτικές εταιρείες θα δάνειζαν κεφάλαια και το δημόσιο θα τα επέστρεφε αργότερα και με το παραπάνω. Οι εταιρείες, όμως, είχαν τη δυνατότητα να καθορίζουν τις τιμές όπως ήθελαν, ανεξάρτητα από το πραγματικό κόστος. Έτσι, ενώ η *Boston Consulting Company* έχει κοστολογήσει το νοσοκομείο στα 27 εκατομμύρια, το 80 % από το συγκεκριμένο ποσό είναι πλαίσιο της αρχικής συμφωνίας.

Η κατάσταση είναι σοβαρή και αφορά ολόκληρη τη σουηδική κοινωνία, καθώς τη στιγμή που τα νοσοκομεία είναι γεμάτα, οι ανάγκες πολλές και το προσωπικό υπερφορτωμένο από δουλειά, οι διοικήσεις αποφασίζουν μαζικές απολύσεις. Αυτό δεν μπορεί παρά να δημιουργήσει ακόμα μεγαλύτερα προβλήματα. Σημειώνεται ότι στις αρχές του 2019, δύο ασθενείς έχασαν τη ζωή τους στο *Karolinska*, κάτι που πιθανότατα είχε να κάνει με γεγονός ότι δεν τους προσφέρθηκε η κατάλληλη περίθαλψη, λόγω έλλειψης χώρου και νοσηλευτικού προσωπικού. Κι όμως, τώρα γιατροί και νοσηλευτές θα κληθούν κάνουν την ίδια δουλειά με ακόμη λιγότερο δυναμικό.

Γιατροί και νοσηλεύτριες διαμαρτύρονται και προσπαθούν να ανατρέψουν την καταστροφική εξέλιξη, επιμένοντας πως θα πληγούν σοβαρά οι ασθενείς που έχουν μεγάλη ανάγκη από ιατρική περίθαλψη. Καθώς τα νοσοκομεία αιμορραγούν σταματάχτα, είναι η περίθαλψη του λαού που δέχεται τα χτυπήματα, όχι οι τσέπες των αφεντικών.

Ουκρανία

Δολοφονική επίθεση πριν την καραντίνα

Προκλητικά και εξόχως εξοργιστικά είναι όσα συνέβησαν στην Ουκρανία με αφορμή τη μεταφορά 45 πολιτών της χώρας και 27 υπηκόων άλλων χωρών από το Γουχάν —το επίκεντρο του θανατηφόρου κορονοϊού στην Κίνα— σε κέντρο αποκατάστασης στο ανατολικό τμήμα της χώρας, με σκοπό να παραμείνουν σε καραντίνα για 14 ημέρες — όπως είναι η συνήθης πρακτική σε αυτή την περίπτωση. Μετά και από μια ψευδή ανάρτηση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ότι έρχονταν και κάποιοι νοσούντες, εκατοντάδες «οργισμένοι» υποδέχθηκαν τα λεωφορεία που τους μετέφεραν, εκτοξεύοντας πέτρες και μολότοφ, σαν να ήταν οι... λεπροί της εποχής μας. Τελικά, ο ρατσισμός και ο σκοταδισμός κάνουν θραύση και η Ουκρανία των εθνικιστικών, ακροδεξιών, νεοναζιστικών ταγμάτων εφόδου βρίσκεται αναμίφιβλα στην πρώτη γραμμή.

Γερμανία

Νίκος Κορδαλής | Ελένη Τριανταφυλλοπούλου

Το «φίδι» αρχίζει να επωάζεται στο κεφάλι

«**Δ**εν πρόκειται ούτε για δεξιά, ούτε για αριστερή τρομοκρατία, αλλά για την παραληρηματική πράξη ενός τρελού [...], με τα λόγια αυτά ο εκπρόσωπος της *Afd* επιχείρησε να αποσαφηνίσει ότι το «ψυχωτικό» προφίλ του δράστη αποτελεί τη βασική αιτία της πρωτοφανούς ρατσιστικής δολοφονικής επίθεσης στο Χάναου. Την ίδια στιγμή, σύσσωμη η πολιτική σκηνή της χώρας διαπιστώνει με... θλίψη την επανεμφάνιση της ακροδεξιάς τρομοκρατίας, καταδικάζοντας με αποτροπιασμό τη βία και το ρατσιστικό μίσος. Τα ΜΜΕ κάνουν λόγο για τη χειρό-

τερη επίθεση μετά την πτώση του Τείχους, εστιάζοντας στο βίντεο-μανιφέστο και την 24σέλιδη επιστολή που άφησε πίσω του το σαραντάχρονο τραπεζικό στέλεχος.

Το σίγουρο είναι ότι πέρα από τις αναφορές σε μυστικές υπηρεσίες και θεωρίες συνωμοσίας, ο δράστης υιοθετεί τη βασική ακροδεξιά επιχειρηματολογία, σύμφωνα με την οποία δεν είναι η κοινωνική θέση, αλλά τα κληρονομικά χαρακτηριστικά που καθορίζουν το μέλλον και την κατάσταση ολόκληρων πληθυσμιακών ομάδων. «Δεν είναι όλοι όσοι έχουν σήμερα ένα γερμανικό διαβατήριο [...] καθαρόαιμοι και επάξιμοι για αυτό», τονίζει και καταλήγει «αν είναι πλέον πολύ αργά για μία πλήρη απέλαση όλων των λαών που μεταναστεύουν»,

τότε «πρέπει να καταστραφούν εντελώς».

Πόσο, αλήθεια, απέχουν οι ισχυρισμοί αυτοί από τα δεξιά και ακροδεξιά αφηγήματα που κυριαρχούν τα τελευταία χρόνια στην πολιτική σκηνή της Γερμανίας; Η ρητορική για την «ασφάλεια», τη «συννοχή του έθνους», το «ισχυρό κράτος», τον «κίνδυνο από τη μετανάστευση και ειδικά από το Ισλάμ», η συνολική στρατηγική της ΕΕ και ο ψυχρός ορθολογισμός του κεφαλαίου και των πολιτικών που θέλουν εκατοντάδες ανθρώπινες ζωές να χάνονται στη Μεσόγειο και δεκάδες χιλιάδες άλλες να στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, είναι τα στοιχεία που συστηματικά διαμόρφωσαν και διαμορφώνουν το υπόβαθρο για τέτοιες τρομοκρατικές επιθέσεις.

ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

► Ο εσωτερικός εχθρός του Ερντογάν

Την ώρα που τα τουρκικά τανκς ζέσταναν τις μηχανές τους για μια ακόμη στρατιωτική επιχείρηση στη Συρία, πιο επικίνδυνη από όσες έχουν προηγηθεί (καθώς υπάρχει το ρίσκο της σύγκρουσης με τη Ρωσία), ο κρατικός μηχανισμός του Ερντογάν και του ΑΚΡ εκδήλωνε ένα ακόμη πογκρόμ καταστολής σε βάρος του «εσωτερικού εχθρού». Αρκετές εκατοντάδες γκιουλενιστές –ανάμεσά τους Κούρδοι και αγωνιστές– βρέθηκαν να οδηγούνται με χειροπέδες στα κρατητήρια, στέλνοντας σαφές μήνυμα ότι σε αυτή την κρίσιμη στιγμή, δεν θα γίνει ανεκτή οποιαδήποτε διαφοροποίηση ή διαφωνία. Προκειμένου, δε, να μην υπάρχει ουδεμία αμφιβολία για το τι θα συμβεί σε όσους δεν συμμορφωθούν προς τας υποδείξεις, διατάχθηκε η σύλληψη του αντικαθεστωτικού επιχειρηματία Οσμάν Καβαλά, λίγες ώρες αφότου είχε αθωωθεί για συμμετοχή του στην «εξέγερση» του Πάρκου Γκεζί το 2013.

Πούτιν, Μέρκελ, Ερντογάν και Μακρόν ετοιμάζουν τετραμερή συνάντηση για τη Συρία, στο πρότυπο εκείνων που γίνονται για την Ουκρανία, με ίδιους τους τρεις από τους τέσσερις. Την ίδια στιγμή, ο πρόεδρος της Τουρκίας εκλιπαρεί τους Αμερικανούς για πυραύλους Πάτριος, καθώς είναι στριμωγμένος – κι αυτοί σκέφτονται μήπως είναι ευκαιρία να τον αρπάξουν από τα χέρια των Ρώσων.

► Νέο πραξικόπημα κατά Μοράλες

Η ελεγχόμενη από τους πραξικοπηματίες εκλογική επιτροπή της Βολιβίας απαγόρευσε τη συμμετοχή του ανατραπέντος προέδρου Έβρο Μοράλες –ο οποίος βρίσκεται αζόριστος στην Αργεντινή– στην αναμέτρηση της 3^{ης} Μαΐου. Μάλιστα, το αιτιολογικό αναφέρει ότι η απόφαση ελήφθη με το γελοίο σκεπτικό ότι ο Μοράλες δεν είναι πλέον μόνιμος κάτοικος της χώρας – έστω κι αν είναι γνωστό πως

εκδιώχθηκε με τη βία και υπό την απειλή της σύλληψης και φυλάκισης. Υπενθυμίζεται ότι ο Μοράλες επέλεξε να θέσει υποψηφιότητα όχι για να διεκδικήσει εκ νέου την προεδρία, αλλά μια θέση στη Γερουσία μέσα από τις λίστες του Κινήματος για τον Σοσιαλισμό (MAS), μετά και από τη σχετική προτροπή της νέας ηγεσίας του. Όμως, ούτε αυτό είναι ανεκτό από τους πραξικοπηματίες, τους στρατηγούς και τους ισχυρούς προστάτες τους.

► Μόνο ειδικευμένοι, με εγγυημένη δουλειά

Ένα νέο «πρόιντ σίστεμ» θα καθορίζει ποιοι θα γίνουν δεκτοί ως μετανάστες στο Ηνωμένο Βασίλειο από εδώ και στο εξής. Σύμφωνα με το σχέδιο της κυβέρνησης Τζόνσον, ουσιαστικά θα αποκλείονται όσοι μέχρι σήμερα καταλάμβαναν θέσεις ανειδίκευτων ή χαμηλά ειδικευμένων εργατών, ειδικά εάν οι γνώσεις τους στα αγγλικά είναι ελλιπείς. Ο ελάχιστος αριθμός πόντων που θα πρέπει να συγκεντρώνει κάποιος εί-

ναι 70, με τους περισσότερους (από 20) να δίνονται σε όσους έχουν ήδη προσφορά εργασίας από αναγνωρισμένη εταιρεία, διαθέτουν ειδικά προσόντα και σπουδές και ο –συμφωνημένος– μισθός τους είναι τουλάχιστον 25.600 στερλίνες ετησίως! Έτσι, πέρα από τους μη έχοντες κατάλληλες συστάσεις και γνώσεις, εκτός θα μένουν σίγουρα και όσοι σχεδιάζουν να εργαστούν ως ελεύθεροι επαγγελματίες – δηλαδή σχεδόν οι 3 στους 5 που είναι σήμερα μετανάστες στη Βρετανία. Μοντέλο από το μέλλον.

✉ γράμμα για τα

Βαλκάνια • του Παναγιώτη Ξοπλίδη

«Αδελφοποίηση» κομμουνιστών από Σερβία και Κροατία

Δύο κομμουνιστικές οργανώσεις, η Κόκκινη Δράση από την Κροατία –σηματίστηκε το 2008– και η Κόκκινη Πρωτοβουλία από τη Σερβία (2002) αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους. Η εξέλιξη αποτελεί ελπιδοφόρο μήνυμα για την κομμουνιστική προοπτική στα Βαλκάνια – εξάλλου, αμφότερες ιεραρχούν ψηλά την πάλη ενάντια στον εθνικισμό και μάλιστα σε δύο χώρες για τις οποίες ο πόλεμος ανάμεσά τους δεν είναι μακρινό παρελθόν.

Στο κείμενο που συνοδεύει την απόφαση αναφέρουν χαρακτηριστικά: «Ο εθνικισμός παραμένει το κύριο όργανο των κυβερνήσεων εναντίον της Αριστεράς και της επαναστατικής δημοκρατικής και σοσιαλιστικής αλλαγής. Δεν μπορεί να αποτελέσει μέσο απελευθέρωσης, ούτε για τα Βαλκάνια ούτε για κάποιο μεμονωμένο κράτος. Είναι πάντα ένα μέσο για

τη συνέχιση των συγκρούσεων μεταξύ των βαλκανικών λαών και της εξάρτησης της περιοχής από την ιμπεριαλιστική μητρόπολη. Οι αλλαγές σε προοδευτική κατεύθυνση μπορούν να έρθουν, μόνο εάν γίνει σεβαστή η ισότητα εθνών και λαών. Γι' αυτό, συγκροτούμε μια ενιαία οργάνωση που θα λειτουργεί σε πολλές χώρες. Αυτό περιλαμβάνει κοινή στρατηγική και ιδεολογική ταυτότητα, ενώ οι τακτικές αποφάσεις θα λαμβάνονται από τις οργανώσεις σε κάθε χώρα».

Η νέα οργάνωση θα ονομάζεται Κόκκινη Δράση/Κόκκινη Πρωτοβουλία. «Τα μέλη της θα γίνουν πρωταγωνιστές στους τοπικούς προοδευτικούς αγώνες, δημιουργώντας ταυτόχρονα ένα ενιαίο περιφερειακό επαναστατικό κίνημα, με στόχο την αλλαγή του κοινωνικού συστήματος». Κυρίαρχη θέση έχει η κομμουνιστική

προοπτική. Όπως σημειώνουν, «το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα παραμένει το βασικό εμπόδιο για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας, απειλώντας να προκαλέσει ανεπανόρθωτη περιβαλλοντική ζημιά, αμφισβητώντας έτσι τις βασικές προϋποθέσεις για την ανθρώπινη επιβίωση». Τονίζεται ότι «οι κομμουνιστές δεν είναι εδώ για να κηρύττουν ή να φιλονικούν εντός της Αριστεράς αλλά για να βρεθούν στην πρώτη γραμμή των επιμέρους αγώνων και να εργαστούν για την ενοποίησή τους σε επαναστατική κατεύθυνση». Ξεκαθαρίζουν, δε, πως «μια κομμουνιστική οργάνωση δεν μπορεί να ζήσει στο παρελθόν και να μάχεται τους χαμένους πολέμους [...] του προηγούμενου αιώνα, αλλά πρέπει να αντισταθεί στην αντικομμουνιστική προπαγάνδα – αριστερή ή δεξιά».